

Thơ Mặc Giang - Quyển 1

(bài 02 – 100)

* Mục Lục *

Tiếng lòng nức nở quê hương	02
Thầm lặng	03
Việt Nam, quê hương còn đó	04
Quê hương còn đó, đợi chờ	05
Từ đó xa mờ	06
Tiếng kêu cứu quê hương	07
Thương Thầy An Thiên	08
Thương Thầy An Thiên (tiếp theo)	09
Chùa tôi	10
Niềm thương	11
Ta cùng em hiện hữu vô cùng	12
Em là ai, thi sĩ ?	13
Nụ hồng cho em	14
Sám nguyện	15
Sars, cướp em tôi	16
Sars, cướp em tôi, (tiếp theo)	17
Vài cảm xúc	18
Một nụ cười	19
Sắc không mím nụ vô cùng	20
Một chuyến giã từ	21
Dòng sông, tôi gọi tên em	22
Mừng khánh thọ một vị Thầy	23
Từng cuộc hành trình	24
Viết cho anh	25
Tôi chỉ là Một Ông Thầy Tu	26
Tôi chỉ là Một Người Việt Nam	27
Tôi là Người Mất Cờm	28
Cuộc sống Người Cùi	29
Em bé mồ côi	30
Tôi mang thân phận Người Mù	31
Non nước Việt Nam	32
Cảm niệm Mùa An Cư	33
Cái nhìn thực tại	34
Vô tình tôi thăm Nấm mộ hoang Bé Thơ	35
Quê nhà sẵn có từ lâu	36
Đức Phật vẫn ngồi yên	37
Núi có từ đồi, biển có từ sông	38
Bùng vỡ	39
Tình dài hóa ngắn, một cõi đi về	40

Thăm chùa, thăm quê	41
40 năm (...)	42
..... xây thành (...)	43
Tự tại là đây	44
Cuốn một bờ lau, bụi mờ bỏ lại	45
Xin chắp đôi bàn tay	46
Điệp khúc quê hương	47
Cái đẹp vô thường	48
74 năm (...)	49
Bài ca sỏi đá	50
Từ cõi chết, em lần mò sống lại	51
Xin cho em một đó nhiệm màu * thơ nhạc	52
Một cây hai lá	53
Hỏi, đáp	54
Bước đi rơi rụng mây ngàn	55
Một nụ cười vang	56
Ta đi, một cõi phù sinh hiện về	57
Trẻ thơ, bên cạnh cuộc đời	58
Gọi lòng con quốc, quốc kêu sương	59
Biết rồi thì tích tịch tình tang	60
Làng quê yêu dấu	61
Dịch cúm này, làm hại gà tôi	62
Tình ca muôn thuở của Người Việt Nam	63
Quê hương nguồn cội	64
Tiền một người thân đi vào cõi chết	65
Hạn hán bạo tàn !	66
Tôi là người nông dân	67
Tôi thương em bé nhà nghèo	68
Dệt mộng mười đi	69
Khôn chết, dại chết, biết sống	70
Cuộc sống xưa nay, quay cười hổ hổ	71
Tôi là một người điên	72
Trần gian qua khỏi, tôi còn em tôi	73
Tôi nói anh nghe !	74
Ta còn Việt Nam, sông núi hồn thiêng	75
Tôi đi, còn đó tôi đi	76
Ta là người thanh niên	77
Tôi là người chinh nhân	78
Tôi là người thanh nữ	79
Nổi một nhịp cầu	80
Này người cảm tử ơi !	81
Tôi là một người già	82
Ta là người công nhân viên	83
Cửa Phật từ bi hóa nhiệm màu	84
Gãy một nhịp cầu sa bóng nước !	85
Tiếng kêu cứu của Lương Tâm	86

Hỏa hoạn điêu tàn !	87
Bão lụt thảm thương !	88
Tôi gọi tên tôi	89
Tiếng kêu thương thứ hai	90
Em là người khuyết tật	91
Tôi là người lái đò	92
Ta đi, trên nước non mình	93
Mẹ Việt Nam, muôn đời * thơ nhạc	94
Một ngày như mọi ngày	95
Tôi là người tài xế xe đò	96
Từ ly ngày tàn * thơ nhạc	97
Những đứa em tôi * thơ nhạc	98
Châm một điếu son, Em tôi bất diệt !	99
Tôi còn đứng đó với tôi !	100

Tiếng lòng nước nở Quê Hương

Nắng lên cho ấm hương sâu
 Gọi lên trầm bổng tiếng cầu kinh xưa
 Tình quê biết nói sao vừa
 Đau thương máu lệ hay chưa hồi người ?
 Còn đâu câu hát tiếng cười
 Lá xanh e úng hoa tươi nghẹn ngào
 Tháng ngày mòn mỏi tiêu dao
 Âm vang dậy sóng rạt rào hồn ai ?
 Mẹ quê khóc mãi đêm dài
 Da môi tóc bạc hôm mai bợ phờ
 Kia trông em bé ngây thơ !
 Xuân xanh đốt cháy trông chờ chi đây
 Kia trông thiếu phụ vai gầy !
 Phấn son nhòa nhạt niêm tây lạnh lùng
 Kia trông một thuở anh hùng !
 Vì dân vì nước đau lòng không anh ?
 Người đang cát đá nhục hình
 Kẻ thì cúi mặt râu xanh nắm mồ
 Quê hương ơi biết bao giờ ?
 Thanh bình no ấm chan hòa yêu thương
 Không còn máu đổ lệ vương
 Trong ngoài ca khúc liên hoan trở về
 Nương dâu vườn sản con đê
 Gia đình sum họp phu thê vui vầy
 Thời gian đêm mãi nào hay
 Nghe không Mẹ gọi đêm rày đây vơi
 Hương hồn Tổ Quốc ai ơi !

Hương hồn Tổ Quốc của người Việt Nam !

23-10-82

T H Ầ M L Ặ N G

Chiều 14-12-82

Xuân đến làm chi thấy ngậm ngùi
Nụ cười đã chết hẳn trên môi
Ngày vui đã mất từ lâu lắm
Tờ thưở còn thơ khóc chào đời

Mấy chục xuân rồi đến với tôi
Hững hờ không nở, nhận không thôi
Như quê hương chất chồng thương tích
Vết cũ chưa khô, máu lại bồi

Nước đổ về đâu có ngược dòng ?
Nghìn năm Mẹ hỏi có buồn không ?
Đàn con tan tác trăm phương gửi
Nhớ thưở bình minh giống Lạc Hồng

Khóc Mẹ ủ gầy tận cuối quê
Thương em èo uột khổ trăm bề
Đôi tay nương níu Hồn Sông Núi
Ước vọng ngày nao bước trở về !

Quyện lầy cùng ai nỗi nhớ mong
Nhớ dòng sông nhỏ nẻo cô thôn
Nắng lên sưởi ấm đồng xanh gọi
Ngát đượm tình quê vẫn sống còn

Đất mới xuân sang rộn rã hời
Âm thầm giọt lệ cổ hương ơi !
Nghẹn ngào lũ khách buồn không nói
Biết nói cùng ai đất nước tôi ?

Quê Hương còn đó

Đất lành còn đó dư hương
Xuân thu đông hạ hằng vương vấn lòng
Ngày về mòn mỏi ngóng trông
Nào ai hiểu được thuyền không nước buồn
Sông ơi có nhớ lấy nguồn

Núi ơi có nhớ lấy non mây lần
Tang thương mấy độ phong trần
Lại qua mây lớp phù vân tiêu điều
Còn đâu hương sắc mỹ miều
Còn đâu đồng rộng phì nhiêu lúa vàng
Thì thâm biên gọi mênh mang
Còn đâu em bé ca ngàn tuổi thơ
Thương quê từ bấy đến giờ
Yêu quê từ độ bơ vơ khơi dòng
Nỗi niềm non nước mênh mông
Trời xanh chao động cuồng phong trời mình
Thối đi cho sạch hư vinh
Em còn đứng đó như mình với ta
Xưa nay trang sử lựa là
Lật ra một cái còn ta với mình
Việt Nam muôn thuở tồn sinh
Quê hương muôn thuở như mình với ta.

Năm 1982

Quê Hương còn đó đợi chờ

Không quê sâu hận ngập tràn
Làm thân lưu lạc lòng man mác buồn
Nghe hồn réo rắt trào tuôn
Miên man cây cội nước nguồn mà đau
Biển dâu xanh ngắt một màu
Lênh đênh mặt nước rầu rầu tang thương
Chiều tà gợn sóng tơ vương
Nghiêng nghiêng đôi ngả vàng dương gợi hình
Ta còn tiếng gọi bên mình
Mình ta còn có bóng hình bên ta
Xa gần còn có gần xa
Ta quên sao được bên ta có mình
Quê hương nguyên vẹn bóng hình
Như ta nguyên vẹn chưa sinh bao giờ
Nghe không tiếng gọi à ơ
À ơ tiếng gọi đêm mơ xa mờ
Quê hương còn đó đợi chờ
Như ta còn đó chưa hề ra đi
Sá gì hai chữ biệt ly
Thời gian như thể bờ mi khép hờ
Mở ra còn đẹp như mơ
Khép vào lưu lại vần thơ muôn đời

Đêm khuya dạo gót rong chơi
Quê hương ôm ấp đôi lời còn ghi
Đôi chân còn mãi bước đi
Đôi tay nương núu cũng vì Quê Hương

Năm 1983

TỪ ĐÓ XA MÒ

*11 giờ đêm 16-11-Bính Tý 1997,
Kính dâng hương hồn Mẹ !*

Mười bốn tuổi xa gia đình vạn dặm
Ba mươi năm, vồn vẹn bảy mươi hai giờ thăm
Và từ đó Bóng Mẫu Từ thăm thăm
Mẹ ơi ! Trăng mười sáu
Bóng đơn côi vò võ xa xăm
Đất trời nghiêng ngửa
Thành sâu sụp đổ
Hai Đấng Sinh Thành
Khuất bóng biệt tăm
Hơn một tuổi chào đời
Kêu tiếng Cha trong vòng tay của chị
Bốn mươi ba năm
Kêu tiếng Mẹ tự đáy lòng
Còn chi đâu nữa mà mong
Thương thương nhớ nhớ xuôi dòng buông trôi
Nghĩa đáp ân đền còn đâu nữa ?
Nghìn năm vĩnh biệt nhé Mẹ ơi !
Xứ Phù Cát còn đó
Thôn Tân Hòa còn đây
Mây thoảng gió bay
Một người con tự nguyện kiếp lưu đày
Mang hạnh nguyện đơn sơ hiến cho đời tươi đẹp !
Khói hương trầm nghi ngút
Mắt con nhòa rướm lệ
Nửa tinh cầu vụn vỡ
Mẹ linh thiêng còn nhớ ?
Đã nhiều lần con thưa Mẹ
Bốn người con. Hãy bớt đi một đứa cho đời !
Chân bước mãi cho Ánh đạo vàng tỏ rạng
Được tin Mẹ nhắm mắt
Con trầm ngâm sống với Mẹ một đêm
Một đêm để biết chuyện làm
Một đêm cầu nguyện Hoa Đàm kính dâng
Một đêm là cả ngàn năm
Một đêm vũ trụ lặng yên xoay vần

Dù cho bao độ phù vân
Con còn Bóng Mẹ theo vàng trăng soi
Vàng trăng mười sáu chia đôi
Nửa từ quê cũ, nửa trôi quê người
Cho con từ tạ nụ cười
Cho con từ tạ Bóng Người con thương.

TIẾNG KÊU CỨU QUÊ HƯƠNG

Hạ tuần tháng 9 năm Canh Thìn - 2000

** Một ngày nhịn ăn vận động & Đêm Thắp Nến chia xẻ **

Ai thương quê hương tôi ?
Ai thương đồng bào tôi ?
Thôi rồi Miền Nam ơi !
Mưa tuôn gió cuốn bạo tàn
Cả đất nước lệ tràn lên ánh mắt
Ruột đau như cào
Tâm can như cắt
Khoanh tay bất lực
Nhìn vật đổi sao dời
Nhìn hoang tàn đổ nát
Nhìn vận nước nổi trôi
Không sao nói được nên lời
Trời cao có thấu lòng người hay chăng ?
Đất bằng dậy sóng
Sấm sét vang rền
Vi đâu giận hờn
Gây nên nông nổi !
Kìa ! Cần Thơ, Đồng Tháp, Rạch Giá, Long An
Nọ ! Tiền Giang, Vĩnh Long, An Giang phủ tràn Châu Đốc
Đâu đâu cũng sụp, đổ, chết, trôi, phũ phàng chất ngất
Đâu đâu cũng sóng người lặn hụp, tiếng khóc, tiếng than
Miền Nam nước Việt hai ngàn
Miền Nam ơi hỡi vô vàn tang thương
Miền Nam tôi đó quê hương
Viễn Đông hòn ngọc vấn vương lệ nhòa
Còn chi là những tình phi nhiêu,
dọc theo sông Cửu Long kiêu diễm !
Còn chi là những cánh đồng vàng,
bát ngàn lúa chín Miền Nam !
Khắp tám tỉnh ngập tràn
Ngược lên bên kia biên giới
Xuôi về đến tận Cà Mau
Vài chục năm qua đến vài chục năm sau
Là trận lụt lớn nhất từ nhiều thế kỷ !

Biên nước mênh mông
Lung đòi xấp xỉ
Phố phường lấp xấp
Làng xã nổi trôi
Có nơi dâng lên tới nóc
Có nơi mấp mé mái ruồi
Cả nhà nhét nhau chui rúc
Trên mảnh ván, cái giường, đấng gỗ nối tiếp được kê
Đã hai tháng dài đằng đẵng, não ruột ê chề !
Chờ con nước rút cho tới cuối mùa mưa, còn hơn tháng nữa !
Kìa ! Thêm một em bé rớt, chìm
Bàn tay non làm sao em níu chữa ?
Em biến mất rồi, thăm thẳm mù khơi !
Kìa ! Thêm một cụ già run rẩy, cuốn trôi
Nét đấng điu, tàn tạ, khô gầy
Không kịp ngoáy cổ, nhìn đàn cháu con bỏ lại
Tay chống tay chèo đưa đẩy
Quay quanh than khóc kiếm tìm
Lối xóm nghe la kéo tới
Thêm câu sầu não, im lìm
Nhiều khê ơi hỡi nhiều khê !
Tang thương phủ lớp mấy bề tang thương !
“Nhiều điều phủ lấy giá gương
Người trong một nước “biết thương sao cùng”
Mười mấy triệu dân tận cùng khốn khổ
Hơn nửa triệu người không nhà không cửa
Mấy trăm ngàn người lánh nạn, với gia tài là những gì vụn vỡ
Dối tai nghe, có tin ai cứu trợ ?
Ngửa tay gầy, xin manh áo, sét cơm !
Nhìn trông ánh mắt mỗi mòn
Xa xăm chờ đợi héo hon nổi lòng
Hỡi đồng bào ơi !
Hỡi quê hương ơi !
Tôi cất cao tiếng gọi
Xin ngỏ lời với chị !
Xin thưa chuyện với anh !
Là Nam, Trung hay Bắc
Và tất cả mọi người
Dang rộng bàn tay dung ruồi
Mở LÒNG VÀNG cho thỏa mối TỪ TÂM
Xin đừng trách tôi nghe !
Mà dù có trách, tôi cũng vẫn thì thầm
Miễn sao, cho người nghèo được chén cơm thay chén cháo
Miễn sao, cho trẻ thơ được mảnh áo che thân
Tôi ngửa tay, thêm đón nhận một lần
Tình ruột thịt, nghĩa đồng bào, Ôi tinh thần cao quý !

Tiếng kêu cứu lạc quyên, ai mà không nghe nhĩ !
Đẹp quá đi thôi ! Cảm tạ ơn người !
Quê hương xin MỘT NỤ CƯỜI
Dù trong dù đục cũng người Việt Nam.

THƯƠNG THẦY AN THIÊN

*Cảm tác 11 giờ khuya Thứ Bảy 25-5-2002
Dâng lên Giác linh Cố TT Thích An Thiên
Xả báo thân lúc 4 giờ 30 chiều Thứ Sáu 24-5-2002*

Bốn giờ rưỡi chiều Thứ sáu
Ngày hăm bốn tháng năm
Năm hai nghìn lẻ hai
Tin chấn động nghe tim mình rỉ máu
Không gian khép lại
Thời gian ngừng trôi
Mắt lệ tuôn dài !
Điện thoại liên hồi tới tấp
Bàng hoàng rúng động không thôi
Tiếng nói ngập ngừng lấp vấp
Thầy An Thiên đã mất rồi !
Vành môi run rẩy vành môi
Mắt rung rung mắt xa xôi ngóng chờ
Đêm dài vằn vữa hoang sơ
Trăng khuya nhạt bóng hoen mờ cùng sao

Quý Thầy hồi hả !
Phật tử xôn xao !
Một số tụ nhau về Chùa Minh Giác
Người thì liên lạc các cơ quan công quyền chờ đợi nắm tin
Mười giờ đêm còn hội họp
Rồi kéo nhau đi đến chỗ giữ xác Thầy
Thầy của chúng tôi cho chúng tôi xin !
Chỉ xin một chút được nhìn !
Và được đứng gần, yên lặng cùng nhau cầu nguyện
Nhưng họ bảo không được, phải chờ sau giáo nghiệm
Họ còn bảo : nếu có vào cũng không thể nào nhận diện
Cháy đen ! rách toát ! ló xương ! nức nẻ ! co quắp ! như than !
Phũ phàng chi hồi phũ phàng
Đắng cay chi hồi bẽ bàng đắng cay
Đất nước xứ người
Luật lệ xứ người
Thôi đành chấp nhận !
Ôi, thiếu não ê chề !

Rồi lũ lượt ra về, Chùa Minh Giác tiêu sơ
Đêm đông càng khuya giá cắt, ai cũng bơ phờ
Lập tạm bàn thờ bên nhà kho cầu nguyện
Tiếng mõ lời kinh vang vọng
Thì thảo sùi sụt liên miên
Âm vang chùng nghe nức giọng
Âm dương giao cảm nối liền
Thầy An Thiên hỏi Thầy An Thiên !
Giác linh phượng phát chùa chiền dấu yêu
Tiếng kinh trầm bổng cao siêu
An Thiên nương bóng tiêu diêu hồng trần
An Thiên về với mây ngàn
Môn đồ ở lại hai hàng lệ rơi
Anh em huynh đệ nào nguôi
Tùng cơn thổn thức bồi hồi tiếc thương !

Tròn bốn mươi năm
Xuất gia tu học
Cắt ái từ thân
Bôn ba du học
Xứ Nhật Bản thần kinh
Rồi nhân duyên đưa đẩy
Úc Đại Lợi nương thân
Đã hai mươi năm
Anh em huynh đệ
Lần bước phong trần
Kẻ trước người sau lập nên từng trụ xứ
Lần hồi trôi nổi
Giáo Hội thành hình
Những tưởng năm tháng còn dài
Quê hương, Đạo Pháp trữu vai
Vui buồn cùng nhau can dự
Nào ngờ một thoáng chia ly
Âm thầm lặng lẽ ra đi
Từ nay đôi ngã còn chi hờ Thầy ?
Đông về giá lạnh hây hây
Người đi đi mãi nào phai bóng hình !

Thầy là người ít nói
Khiêm cung rẻ rúng ngôn từ
Đến độ ra đi
Không một lời từ biệt
Không một tiếng nghe qua
Kết thúc cuộc đời của một nhà tu
Chỉ còn lá thư bốn trang để lại
Quý Thầy chưa được xem

Môn đồ đệ tử chưa được xem
Họ chỉ dịch một vài câu đại khái
Tang lễ của Thầy nhờ Giáo Hội
Tro cốt của Thầy rải xuống biển xuống sông
Nghe sao se thắt tâm hồn
Ân tình huynh đệ theo dòng lệ rơi
Không sao nói được nên lời
Mắt rung rung mắt đầy vui đôi bờ
Môn đồ hiếu quyến bơ vơ
Từ nay Minh Giác trông chờ ai đây ?
Còn đâu ước nguyện của Thầy ?
Ra đi một thoáng trời mây ngút ngàn !
Còn đâu ân nghĩa cư mang ?
Ra đi một thoáng vô vàn mến thương !

Thôi !
Thầy cứ đi đi
Lặng lẽ âm thầm
Giáo Hội còn đây
Để cho người ở lại
Minh Giác còn đây
Vì Thầy lớn nhỏ bảo nhau !
Và tìm người tiếp nối mai sau !
Niềm đau dù có lên màu
Tang thương dù có làm nau mấy lần
Việc chung ai cũng có phần
Chùa chung ai cũng chẳng ngần ngại chi
Nhiệm mầu ánh đạo từ bi
Dang tay một chút cũng vì An Thiên

Tang lễ của Thầy !
Huynh đệ chúng tôi cùng nhau cầu hội
Minh Giác vui đầy
Môn đồ, Phật tử xa gần kéo tới
Thành tâm thiết lễ nguyện cầu
Hợp tan như cuộc biển dâu
Thầy đi về với nhiệm mầu An Thiên
An Thiên từ cõi An Thiên
Chấp tay xin nguyện về miền Lạc Bang
Ta Bà là chốn lầm than
Cho tròn hạnh nguyện Sen Vàng trở bông

Pháp hữu TNT
Đêm 14 viết thương Thầy
Ngày mai là Phật Đản 2626

CHÙA TÔI

*Mồng 8 tháng Chạp, Vía Phật Thành Đạo,
Nhớ lại chùa xưa, quê cũ - Ngày 10-01-2003*

Chùa tôi nhỏ nhỏ bên làng
Bên dòng sông quyện bên hàng thông xanh
Có tre mấy lũy yên lành
Có chim ca hát trên cành líu lo
Có con đường đất quanh co
Có người đưa đẩy con đò lại qua
Có mưa có nắng chan hòa
Có trăng có gió mặn mà tình quê
Có đầm sen nở sum suê
Dân làng xin hái đem về cúng dâng
Tương chao dưa muối thanh bần
Dân làng san sẻ góp phần chia nhau
Chùa tôi cửa trước cửa sau
Mỗi lần Hội lớn kéo nhau ra vào
Lời kinh tiếng mõ thanh tao
Tiếng chuông ngân vọng rạo rạo hồn quê
Có ve réo rắt trưa hè
Có cây phượng vĩ chở che oi nồng
Chùa tôi có kiếng có bông
Xanh vàng đỏ trắng điểm hồng tô son
Có hàng ghề đá rêu phong
Có hòn non bộ nằm trong sân chùa
Chùa tôi quanh quẩn bốn mùa
Cùng dân làng sống hơn thua không màn
Thương yêu thân thiện hòa vang
Có ân có nghĩa chứa chan tình người
Chia nhau câu hát tiếng cười
Chia nhau sương khỏ đẹp tươi dân làng
Chùa tôi còn đó âm vang
Tôi xa lâu lắm còn mang nặng tình
Tôi mang một chút xinh xinh
Tôi thương tôi nhớ một mình tôi thôi
Chùa tôi còn có quê tôi
Quê tôi còn có chùa tôi muôn đời
Đưa hồn về chốn xa xôi
Sờ lên đôi má lệ rơi hai hàng
Cho tôi xin được cưu mang
Dù cho một chút hành trang trong đời
Thuyền ơi ! Sao mãi xa khơi
Xin ngưng mái chèo cho tôi trở về
Trở về thăm lại chùa quê

Thăm trăng thăm gió thăm quê thăm làng
Hay trăng còn đợi trăng ngàn ?
Ước mong còn đợi miên man chưa tròn
Khó hơn xuống biển lên non
Khi xa mới biết mỗi mòn tháng năm
Gió ơi ! còn nhớ ly tã
Mây ơi ! còn nhớ dặm băng chưa về
Ra đi một mảnh tình quê
Chỉ xin một chuyến trở về mà thôi
Không ngờ một chuyến chia phôi
Trở thành một chuyến nửa đời phân đôi
Rêu mờ mấy lớp lên ngôi
Trăng mờ mấy lớp dặm soi bên đường
Chùa tôi tôi nhớ tôi thương
Quê tôi tôi nhớ vẫn vương đêm dài
Một đi cửa đóng then cài
Một đi lối cũ dấu hài dặm băng
Vi vu thông gọi lời ngàn
Nao nao nước chảy miên man mịt mờ.

Niềm Thương

Viết để cảm thương thăm trạng
ngày 11-9-2001 tại Hoa Kỳ và toàn thế giới sau này
** Mặc Giang **

Hai mươi năm làm thân lữ khách
Sống quê người tôi ít nghe cảm xúc
Những cuộc đau cho tới những rình rang
Dù tâm tư có đôi lần rung lên dây phứt
Nhưng chưa reo cùng nhịp khúc hòa vang
Sáng hôm nay
Năm 2003 Mồng Hai Tết thật tình cờ
Vi mua vé máy bay bằng vi tính
Nên cần ra khoảng trước một giờ
Xe vừa ngừng tôi bước xuống đi vô
Vừa quay lại thì người đưa, vội đi chưa kịp vẫy
Bước vào phi trường, vừa qua khung cửa
Nhìn cảnh chờ đợi, chao ơi chờ đợi !
Trước mặt, sắp ba hàng uốn cong lượn khúc nhìn không tới
Sau lưng thì sóng người tấp nập nối đuôi nhau
Thoáng trông qua Đông Tây Âu Á đủ sắc màu
Kẻ thấp người cao chen lẫn : nam nữ, gái trai, trẻ già, lớn bé
Tay xách, tay mang, vai đeo, chân đẩy
Chờ lâu lâu mới nhích được một lần
Người nối người cùng nhịp bước theo chân

Thật hồi hả,
nhưng ai ai cũng mỉm cười, nhịn nhường tùy theo trường hợp
Bốn mươi phút mới tới tôi
Nói vài câu, rồi đưa giấy tùy thân có hình,
Cho họ nhìn kiểm soát
Chỉ chốc lát đã xong
Nhắc và gởi hành trang
Tìm lối rẽ theo đường
Vào cổng an toàn lại sắp hàng
Làm cho tôi cảm thấy thương thương
Hơn hai mươi năm đã từng đi
Nhưng chưa một lần thấy thế
Lòng thầm nói khẽ !
Hình ảnh này xin ghi lại đôi câu
Hồn lâng lâng bao Bức Xúc Pha Màu
Lẫn lộn mọi buồn vui không thể tả ?
Hai mươi năm sống xứ người
Lòng ôm ấp những xa xôi
Tôi vẫn là tôi
Đứng một góc độ nào ?
Hờ hững, dửng dưng, vô tư thế nhĩ !
Xin lỗi người nghe !!!
Lòng tôi không thể đâu
Người và tôi hít thở, nói cười
Nhưng có lẽ tôi khác người
Vì tôi mang hoài : quê cũ xa xôi
Nơi đó có tôi
Từ lúc sinh ra đến một khoảng cuộc đời
Dù vạm vỡ nhưng là da là thịt
Nhớ mãi không nguôi và nhớ mãi trong đời
Dòng máu nóng còn tươi
Nhồi nhét con tim
Chiếm trọn vẹn và dâng tràn tâm tư lẽ sống
Còn nơi đây, quê hương xứ người ơi !
Tôi có mặt nhưng không có phần
Mọi phần vinh như thể thiên đường
Giữ cái cũ chưa xong
Theo cái mới không kịp
Giữa mới cũ, cũ mới đua nhau nối tiếp
Tôi như kẻ hồng hoang lạc bước
Có góp bàn tay
hay một phần sinh lực cũng chẳng ích gì
Nhưng hôm nay niềm cảm thương làm ấm bờ mi
Cho tôi được đứng bên người
Chia nhau những đợi chờ
Chia những vết tích, buồn thương, lo âu, nghệt thờ

mà các xứ Tây Phương từ lâu bỏ ngõ !!!
Tất cả hôm nay như thế đó
Dù văn minh nghèo khó cũng vậy thôi
Những bất an gian khó phủ đầu
Những cú bắt, truy tầm, đau khổ lên ngôi
Bên tối bên sáng
Kẽ giữa phân đôi
Đau từ xã hội
Đau cả vào người
Đề biết được Thuyền Ra Khơi Dậy Sóng !
Đừng trách kẻ có mang Dòng Máu Lạnh
Đừng khen ai mang được Giọt Máu Hồng
Lạnh Hồng rồi cũng như không
Chỉ mong thức dậy cảm thông sự tình
Ngừng tay tránh khỏi điều linh
Dang tay đón nhận bóng hình Đại Khôn
Khôn sao đày kẻ cô đơn ?
Đại sao gieo rắc oán hờn khắp nơi ?
Đại Khôn bày cuộc để chơi
Nhìn trông đồ nát có voi oán hờn !
Khép mở đôi lời rơi lệ thấm
Chập chùng cõi gió lộng từng không
Thế giới hôm nay đau khổ nhiều rồi
Nhân loại hôm nay đau khổ nhiều rồi
Xin đừng thôi thúc
Và ngưng tay khơi động
An lành ơi ! Đáp lại chờ mong !
Đừng Trách Cứ Bóng Thời Gian Xưa Cũ
Dù Ai Gây Cũng Đã Phủ Đem Dài
Cho hôm nay, để dựng lại ngày mai
Ai thù oán ? Ai gây thù, gây oán ?
Nhịp tim thở không cần ai tính toán
Tình thân thương ai cũng có bên lòng
Buông đi tan cuộc hờn vong !
Cười đi xóa sạch Đục Trong Oán Thù !
Oán thù rồi cũng thiên thu
Đục Trong rồi cũng hoang vu rêu mờ
Cảm thương chạy bắt vàng thơ
Bồng bênh hạ cánh cuối giờ chuyến bay
Đôi lời to nhỏ ai hay ?
Hai mươi năm mới có ngày hôm nay
Đôi môi mím lại còn cay
Đôi tay nắm lại mới hay ấm lòng
Chia nhau một chút ước mong
Đường bay đứng lại tôi rong lên đường
Niềm thương còn đó vương vương

Tôi xin đón nhận trên đường tôi đi .

Ta cùng Em, Hiện hữu vô cùng

Kỷ niệm 20 năm.Trọng đông 2002 - Nhâm Ngọ

Quãng đường hai mươi năm
Dòng thời gian, em có nghe
Ta đứng gọi trên lưng đồi
Một phần năm thế kỷ
Tên của em
Nhân duyên nào đưa đây
Ánh sáng chín tầng mây
Nương theo màu ngũ sắc
Từ Phật Đản đến Vu Lan
Năm một ngàn chín trăm tám mươi hai
Em mở mắt chào đời
Mang tiếng gọi Chánh Quang
Thanh thiên như thể trắng ngàn
Huyền vi như thể đạo vàng chân tâm
Hiện sinh nào có kiếm tầm
Em là chân thể uyên thâm bóng hình
Trên, Đấng Cha Lành gia hộ
Mười phương Chư Phật tán thành
Bồ Tát, Long Thiên chứng giám
Dưới, Thầy trò, Phật tử
Nhu một vườn hoa lá tươi xanh
Anh chị em chan chứa tình lam
Nắm chặt bàn tay vun vén
Thì thâm to nhỏ
Tiếng khóc tiếng cười
Những buồn vui, sướng khổ, chịu đựng, hy sinh
Những dẫu hờn, mến thương, ưu phiền, oán trách
Nhưng tấm lòng còn đó
Trái tim còn đây
Tất cả vì em, cho em và cho cả mọi người
Tang thương từ độ luân hồi
Khổ đau từ độ nằm nôi khóc nhè
Võng đưa kẽo kẹt à ơ
Mẹ ru con ngủ, ngủ ờ, con ơi !
Cam lồ giọt nước đầy vơi
Cành dương vẫy nhẹ cho đời sạch trong
Sông xưa nước vẫn khơi dòng
Con đò bến cũ chờ mong đưa người
Nhớ câu chín bỏ làm mười
Sao như tùng bách xanh tươi bốn mùa
Ngàn vàng không tốn tiền mua

Minh châu sẵn có chưa hề bớt thêm
Vén lên rũ sạch bên thềm
Trùng dương bóng bạc đầu ghềnh kêu vang
Từ bi hòa điệu cung đàn
Từ tâm hòa nhịp vô vàn yêu thương
Mai chiều ngọn cỏ còn vương
Ngàn sao lấp lánh ngân sương đêm dài
Nghe không em !
Đạo đời trĩu nặng hai vai
Biết không em !
Vì đời phụng hiến nào phai lời nguyện
Dấu xưa luôn nhớ mãi
Bóng xưa chẳng nhạt nhòa
Từng bước chân đi mãi
Đời đẹp tựa như mơ
Vì em, là chú là bác
Là anh là chị là tôi
Và tuổi thơ
Đã có tự bao giờ
Từ vô lượng kiếp
Đến tận mai sau
Trên lộ trình sinh tử
Sáu nẻo xuống lên
Ta cùng em
Như bóng theo hình
Như vang theo tiếng
Như ánh Đạo vàng
Mở đường chân chánh
Thì sá gì,
mười năm !
hai mươi năm !
ba mươi năm !
Ta cùng em hiện hữu vô cùng !

Em là ai ? Thi sĩ !

Tháng 6 -2002

Này người em nhỏ
Tôi thấy em làm thơ
Dệt ý tưởng trên từng nét chữ
Em cứ trang trải đi
Đón bắt tâm suy tư
Kéo nó thoáng thật nhanh, rồi biến mất
Trời cao chất ngất
Biển rộng mịt mờ

Suy tư vụt tắt
Em vẫn ngồi yên, nhắm mắt
Chưa có câu nào, tựa như mơ
Em là ai ? Thi sĩ !
Em là ai ? Là thơ !
Vàng thơ theo bóng đợi chờ bên em
Vén lên màn ảnh khung rèm
Vàng thơ đã gói trên thềm phù vân
Em còn ngồi đó, tần ngần
Moi ra từng chữ lựa vắn, lựa câu
Nào hay nước chảy qua cầu !
Nước đi đi mãi sắc màu chưa phai
Nào hay một giấc mộng dài !
Nghìn sao loáng bạc tháng ngày lửng lơ
Hỏi rằng, Em biết làm thơ
Môi em nhoèn nụ, nào thơ thần gì !
Người nghệ sĩ, em ơi !
Biết nghe tiếng rúng động của con tim
Rung lên từng nhịp cảm
Dòng máu tươi co giãn
Đi cùng khắp nẻo châu thân
Hòa tâm hồn theo góc độ không gian
Khi chạy,
Khi đi
Khi nét chấm phá của thời gian
không còn gõ nhịp
Vạn vật đứng yên
Vũ trụ mỉm cười
Trăng sao lấp lánh
Hiện về muôn sắc tường vắn
Tình tang tích tịch muôn vắn
Tuông như nước chảy có ngân ngại chi
Ngắn dài từng một câu thi
Cung đàn từng phiếm vắn vi cung đàn
Nghe lòng rõ nét âm vang
Nghe tim rõ nét vô vàn yêu thương
Nghe chim reo hót bên đường
Hoa cười với lá đêm vương với ngày
Cùng em vỗ cánh tung bay
Vàng thơ bất tuyệt xưa nay lựa là
Cho đời khúc nhạc câu ca
Hoa e ấp nụ, chim sa lững lờ
Ai người bảo đó là thơ ?
Đẹp không ? Như một giấc mơ đêm dài
Em cùng cảnh vật không hai
Gió hiu hiu nhẹ, trăng phai phai mờ

Đời em là một bài thơ
Gió trắng trắng gió đợi chờ gió trắng
Nhanh không ánh chớp sao băng
Trường giang nước chảy vẫn hằng bên em
Nhẹ, trong như ánh trăng rằm
Vàng thơ đâu nhỉ ! Hỡi nàng thiên thu !
Em đi dưới ánh trăng mờ
Reo lên khúc nhạc lời thơ cho đời
Ngàn xưa thơ cũng đầy vơi
Ngàn sau thơ cũng biết khơi ý nguồn
Mai chiều ngọn cỏ e sương
Rong chơi từng kiếp trên đường phù sinh
Dấu xưa nguyên vẹn bóng hình !
Yêu xưa nguyên vẹn như mình với ta !

Nụ hồng cho em

Tháng 6 -2002

Đừng tìm về quá khứ
Đừng kiếm cái đã qua
Quá khứ không còn nữa
Đã qua biến mất rồi
 Muốn làm người hạnh phúc
 Phải là người biết sống
 Sống làm người tỉnh thức
 Cực Lạc vốn là đây
An vui trong hiện tại
Là đã có quá khứ
Là đã biết tương lai
Dòng ý thức không hai
 Qua dòng sông ý thức
 Qua mấy nẻo luân hồi
 Và bốn loài sinh tử
 Chung cùng chỉ một thôi
Tung lên khung trời rộng
Thu ngắn nẻo đường về
Không từ trong cái có
Có nào khác với không
 Em có biết gì không ?
 Tôi sẵn có bên người
 Em có nghe gì không ?
 Em còn mãi trong tôi !
Tôi là em tất cả
Em là tôi nhiệm màu
Đâu còn tan hợp nữa

Muôn ngàn, hiện hữu thôi
Tôi mãi là nhịp cầu
Bắc đò bờ sinh tử
Tôi mãi là thuyền từ
Đưa đón mọi người qua
Tôi nguyện cõi ta bà
Là Tây Phương Cực Lạc
Tôi nguyện bãi tha ma
Là dòng sông tươi mát
Chúng sanh hay Hiền Thánh
Địa ngục hay thiên đường
Gian tà hay chân chánh
Quy hướng chỉ một phương
Tam đồ hay sáu nẻo
Ánh sáng hay u minh
Là trò chơi lắt léo
Làm khổ mọi sinh linh
Hỡi mười phương ba cõi
Hỡi muôn kiếp u hoài
Bao trầm luân khoắc khoải
Sao cứ mãi lạc loài
Nguyện hay là vô nguyện
Vô nguyện tức nguyện rồi
Cửa tam vô tịch diệt
Chơn thường chơn lạc thôi
Vô ngôn tức không lời
Tôi có nói gì đâu
Núi cao cao ngất mãi
Biển thăm thăm thật sâu
Tôi sụp lạy cúi đầu
Xin kết một đài sen
Chấp tay dâng khắp cõi
Gởi cho em nọ hồng

Nọ hồng hai cõi sắc không
Sắc không hai cõi nọ hồng cho em.

Sám Tâm Nguyện

Cúi đầu Lễ Phật Di Đà
Một lòng cầu nguyện thiết tha chân thành
Nhất tâm bất loạn rành rành
Tây Phương Cực Lạc vãng sanh tức thì
Sen vàng chín phẩm huyền vi
Lạc Bang là nẻo con đi trở về

Dứt trừ một niệm Giác-Mê
Giác-Mê, không niệm là về Phương Tây
Di Đà, Lục-Tự, là đây
Duy tâm Tịnh Độ, hiển bày đích đang
Cho con thấy thật rõ ràng
Chư Phật-Thánh Chúng, hai hàng hiện ra
Quán Âm, Thế Chí bên ta
Chúng sinh siêu độ hằng sa không lường
Con từ vô thi lên đường
Vào sinh ra tử muôn phương nghiệp dày
Con từ vô thi đến nay
Tứ sinh, lục đạo, đọa đày trần lao
Cừ thù, oán đối ra vào
Lợi danh, danh lợi tội cao lỗi nhiều
Hết sinh lại tử tiêu điều
Mượn thân giả hợp bao nhiêu lần rồi
Xa mờ đạo lý nhiệm màu
Xa mờ tánh giác mà sâu phiêu trầm
Si mê phiền não tham sân
Bát phong suy động, xoay quần mộng lung
Nghiệp duyên gây tạo điệp trùng
Cho nên vô thi vô chung là vậy
Tám thân ngũ uẩn đắp xây
Một khi còn mất, ngát ngậy đau buồn
Lợi danh tranh đoạt luôn luôn
Một khi thành bại điên cuồng nhiều nhưong
Nghĩa tình vay trả vẫn vương
Một khi rã hợp, tang thương vô ngần
Cuộc đời, là biển trầm luân
Ba chìm bảy nổi, phong trần thế ni
Tâm thành niệm Phật Từ Bi
Con nguyên tổ ngộ đường đi Đạo Vàng
Tâm Như, là Bóng Từ Quang
Con nguyên hiền lộ huy hoàng tánh linh
Giác-mê, là niệm hữu tình
Bồ-Đề vô niệm, quang minh tuyệt vời
Tử sinh thị hiện độ đời
Vào sinh ra tử độ người trầm luân
Chí cao Đạo Cả, thắm nhuần
Tự tha, tự độ, Phật Ân đáp đền
Lạc Bang, huyền diệu thênh thênh
Ta Bà kham nhẫn, tạo nên Sen Vàng.

SARS, Cướp Em Tôi

Mặc Giang, cảm tác từ 5am đến 7am sáng ngày 27-4-2003, để thương những

người đã bệnh và chết vì Sars, và sự tác hại của nó mang đến cho nhân loại.

Tôi nghe rồi em,
tiếng báo động kêu vang
nhân loại kinh hoàng, lo âu sợ sệt !!!
Tôi nghe rồi em,
từ bệnh viện Việt- Pháp, bác sĩ Urbani
vừa báo động một dịch nhiễm lạ kỳ,
đã đi vào cõi chết !!!
Tôi nghe rồi em,
nhân loại đang tìm, ngơ ngác nhìn nhau
Vi khuẩn thế nào ? Hoạt động ra sao ?
Tạm đặt một cụm từ, gọi tắt chữ SARS
Dịch nôm na là sùng phổi cấp tính !
Này vi trùng Sars !
Ngươi khiếp đảm quá mà !
Vừa báo động tháng ba
Năm hai ngàn lẻ ba
Vào thiên kỷ thứ ba
Chỉ hai tháng thôi mà, cấp số thua xa
Đã lây lan gần hai mươi quốc gia
Người nhiễm bệnh đã ba ngàn ba
Người vong mạng cũng ba trăm có lẽ !
Nhân loại khều nhẹ, anh chàng Trung Quốc ơi !
Sao không cho biết kịp thời
Từ một tỉnh nghèo phía Nam xa xôi
Vào tháng mười một năm rồi
Đã có kẻ lia đời
Truyền nhiễm thật nhiều người
Vẫn dấu bặt tăm hơi !!!
Bệnh chết người, đâu phải chuyện chơi ???
Vừa phát hiện, ngày một ba năm bảy đã rã rời
Người bệnh buông xuôi
Người không bệnh rợn người
Nhìn nhau, bịt mũi, nín khóc, nín cười
Em tôi chớp nhoáng lia đời
Liên mang thân xác mà thui đốt liền
Người còn lo sợ láo liêng
Phòng, che, xịt, tẩy có phiền hay không ?
Em đi cay đắng ngậm lòng
Người thân đừng đến không xong đâu mà
Em đi không dám kêu ca
Qua hơi theo gió trùng Sars hại liền
Em đi vì bệnh oan khiên
Đừng lây đừng nhiễm đừng truyền cho ai
Em đi không dám kêu nài

Dù thương cách mấy cũng hoài mà thôi
Em đi dù thật đơn côi
Cuộc đời bỏ lại cho người nhân gian
Em đi cô quạnh bẽ bàng
Thương đời ở lại hai hàng lệ rung
Em đi nhân thế khoanh vùng
Cách ly, cô lập, hãi hùng quanh em
Nghe em bệnh, họ buông rèm
Đời em khép lại, ai thềm nữa đâu
Nghe em bệnh, họ lắc đầu
Đời em đã gãy nhịp cầu từ đây
Nghe em bệnh, họ sợ lây
Em đành cúi mặt chờ ngày nín hơi
Nghe em bệnh, họ hết lời
Em đành co lại, hết chơi với đời
Em đi như thể Sars ơ
Còn thua lá rụng buông lơì gió chiều
Em đi về với cô liêu
Còn thua bèo bọt lều bều bên sông
Em là viên gạch hơn không
Tìm, moi, mổ, xẻ mà phòng mai sau
Em đi dù có thương đau
Thân em bé bỏng như bèo Sars ơ
Tiếng gọi không lời
tôi sợ Sars theo tiếng
Nín thở phì phào
tôi sợ Sars theo vang
Thôi em từ tạ thế gian
Em ôm Sars xuống suối vàng em chơi
Thôi em từ tạ cuộc đời
Đừng tung hoành nữa khổ đời nghe Sars !
Tôi thương lắm mà
Tổ chức tên WHO,
Ôi những người y sĩ không biên giới !!!
Tôi thương lắm mà
Những nhà khoa học, những nhà y dược
suy nghiệm, chưa tìm ra manh mối !!!
Sars có thấy không ?
Thế giới chấn động !
Loài người chấn động !
Ngươi tàn nhẫn chi
mà ai ai cũng phòng chống !
Ngươi chỉ là một siêu sinh vật li ti
mà còn hơn triệu sóng
Phủ cả đất trời và phủ cả nhân gian
Từng quốc gia điêu đứng

Từng ngành nghề điêu đứng
Nơi người ngang dọc là từng nơi khô cứng
Mọi xuất nhập đều khựng
Khép chặt, đóng cửa, hải hùng,
bị lỗi vì Sars
Sars là quái vật ấy mà
Sars là kinh dị mà Sars nổi gì
Sars ơi đừng ác nữa chi
Người nhân gian có tội gì hở Sars !
Sars còn hơn bóng hồn ma
Cướp em tôi biến khỏi nhà nhân gian
Sars còn gây nổi phũ phàng
Em tôi biến mất không còn bụi tro
Sars còn gây nổi âu lo
Nhân gian khắp chốn nhỏ to luận bàn
Ngày mai còn có âm vang
Còn mang âm hưởng bẽ bàng tên Sars
Ngày mai còn có chi mà
Nhân gian chỉ nhắc bệnh Sars lạ kỳ
Rồi người cũng xếp theo ni
Từng loài vi khuẩn dù vi khuẩn nào
Dữ, hiền, lây, nhiễm ra sao
Sars nào đọa nấy, sars nào cũng sars !!!

Vài Cảm Xúc

Viết cho một gia đình đã quen hơn 20 năm.

** Năm 2003 **

Từ xa tôi đến đây
Xin tiễn đưa một người
Vừa nhắm mắt lia đời
Trần gian đà khép lại
Từ xa tôi đến đây
Xin góp phần cầu nguyện
Cùng bạn bè gần xa, bà con thân quyến
Tiễn đưa người vừa rẽ tuyến sang sông
Nước trôi gợn sóng bênh bồng
Hoa trôi man mác theo dòng nước trôi
Từ nay đôi ngả trong đời
Vợ con cháu chắc buông lời giữa dòng
Từ nay thôi thế là xong
Nào ân nào nghĩa ghi lòng mà thôi
Núi cao sao thấu tới trời !
Sông sâu sao thấu biển khơi điệp trùng !
Lá vàng e ngại gió rung

Tuổi già e ngại gió sương đời
Hắt ra kết liễu cuộc đời
Buông tay nhắm mắt nửa hơi không còn
Bảy mươi hai năm tròn,
nào chồng nào vợ nào con !
Một kiếp sống đã vẹn,
nào anh nào em nào cháu !
Khổ từ lên sáu
Khổ mới đôi ba
Khổ cho tới già
Khổ cho tới khi nhắm mắt
Vui thì cũng đủ
Vui thuở chào đời
Vui khi làm rể làm dâu
Dòng họ vui vầy
Mảnh đất Miền Nam, phì nhiêu, trù phú, ăn chơi
Sau năm bảy lăm, khổ đau, nghèo khó, toi bời
Đành phó mặc,
cả gia đình vượt trùng khơi, tìm đất sống
Trại tỵ nạn Thái Lan,
cùng nheo nhóc trải qua một khoảng
Hai mươi năm trên xứ Úc định cư
Hết Brisbane rồi lại Sydney
Làm đủ mọi thứ nghề, không thiếu cũng không dư
Khi bệnh hoạn, một xu cũng không thềm ngó tới !
Tôi nghe các cháu hỏi :
Đứa thì còn thiếu của Ba
Đứa thì còn nợ nay là bao nhiêu ?
Ba nuôi con đã khổ nhiều
Làm sao báo đáp, bao nhiêu cho vừa ?
Ba rằng, thôi chớ hỏi thừa
Biết rồi đừng có hỏi thừa làm gì ?
Bệnh tôi biết sẽ không sao qua khỏi
Được ngày nào hay ngày ấy mà thôi
Cả cuộc đời, tôi đâu có muốn chi
Bao đắng cay, gian khó chẳng ngại gì
Chỉ mong mái gia đình bình yên chút vậy
Nay hết rồi ! Ngày một ngày hai, tôi nhắm mắt tôi đi
Bà và mấy nhỏ, cháu con
vừa Úc, vừa Mỹ, vừa Việt Nam
Hãy đùm bọc, nương nhau mà ở lại
Đã hơn hai mươi năm, nào Thầy nào trò,
làm sao tôi không thấy ?
Những ngày xưa, từng xẻ chia cơm Cao Ủy, gói mì
Qua bên này, tôi cũng chẳng khác chi
Khi thăm viếng,

cũng rau muống rau dền, củ khoai củ sắn
Người đời thường hay gọi, nào gừng cay muối mặn
Tôi nào dám gọi là, tình Thầy trò nghĩa nặng ân sâu
Đến đây xin nguyện kính cầu
Khói hương nghi ngút một màu lan xa
Chấp tay, xin chấp tay hoa
Tắm lòng, xin nguyện kết tòa sen xanh
Chấp tay, xin tỏa hương lành
Người đi về với mộng mênh cuối trời
Người thân ở lại trong đời
Tình thân xin nguyện, một lời không quên !
Đó là ân nghĩa đáp đền
Sống sao cho trọn đáp đền nghĩa ân.

MỘT NỤ CƯỜI

Tháng 3-2005

Tao nhân mặc khách trong trời đất
Thiên hạ xưa nay được mấy người
Ngao du sơn thủy cho cùng khắp
Đề tặng nhân gian một nụ cười
Nụ cười dù đã mấy mươi
Năm ba đi nữa cũng cười mà thôi
Nghe trong gió thoảng lưng đồi
Tâm tư mời gọi mở lời lưu linh
Xưa nay nguyên vẹn bóng hình
Trăng sao hòa nhịp như mình với ta
Thì thâm tiếng nhạc lời ca
Kìa xem trước mặt ly trà còn nguyên
Quên đi cho cạn ưu phiền
Bỏ đi cho sạch đảo điên cuộc đời
Ta vui ta hát ta chơi
Cung đàn từng phím buông loir cung đàn
Xa xôi còn đó âm vang
Tâm tư mờ lối, tay đàn còn rung
Chơi vui réo rắt chưa cùng
Giật mình mỉm nụ chia chung nụ cười
Nụ cười dù đã mấy mươi
Năm ba đi nữa cũng cười mà thôi !

Sắc Không Mỉm Nụ Vô Cùng

Bài này tôi viết vào dịp Tết Tây 2003,

*Trong lúc đang thăm viếng một ngôi chùa nhỏ,
nghe tiếng tụng kinh của một vị Thầy, và quý Phật tử
trong buổi lễ hàng tuần của ngôi chùa này.*

Tôi nằm nghe từ nơi chùa nhỏ
Pháp âm vi diệu của Phật Đà
Nghe như Hội Linh Sơn còn đó
Bóng thời gian năm tháng không xa
Ngày xưa Đức Phật
Dưới cội Bồ Đề
Lục thông chứng đắc
Chân lý trở hoa
Hoa chân lý hiện sinh trên lộ trình muôn nẻo
Pháp huyền vi có mặt từ nhịp bước vạn đường
Đức Thích Ca
Đã đón nhận từ hai ngàn năm trăm năm trước
Tôi mỉm cười
dong ruổi mấy chục thế kỷ sau
Giải thoát là gì ?
Sinh tử là gì ?
Nếu không sinh làm sao có tử ?
Không luân hồi nói giải thoát mà chi ?
Có với không, thật ra chỉ một chữ
Không với có, nhận ra chỉ một lời
Chữ với lời tôi nói để mà chơi
Hèn chi Ba trăm hội thuyết kinh
mà chưa từng lên tiếng
Phật với chúng sinh
Phàm với Thánh
Tôi với người
Thật ra như một nụ cười
Nụ cười vụt tắt trên môi điểm hồng
Điểm hồng hai chữ có không
Có không rũ mặt điểm hồng còn nguyên
Sông xưa bến cũ con thuyền
Trời xanh mây trắng chim chuyền xa đưa
Đã không thì mây cũng vừa
Có thì một điểm cũng thừa mà thôi
Ô kia mây gió lên ngôi
Cỡi trên sóng bạc rụng rời trăng sao
Vượt từng không, phớt hồng mao
Xa in dấu ngọc cây đào trước sân
Hèn chi Đức Thích Ca bảo
Ta chưa từng sinh ra
Ta chưa nhập niết bàn
Tam vô từ đó tôi mang
Tứ đức rũ sạch trên đàng tôi đi
Tôi đi từ chỗ không đi
Luân hồi không đến ngại gì có không
Tôi đi pháp giới rỗng không

Tôi về vạn hữu hằng còn hiện ra
Tôi đi không cửa không nhà
Tôi về lâu các phong ba rêu mờ
Thì ra Đức Phật
Nói chữ Pháp thân
Ngàn sao vụt tắt
Hiện bóng phù vân
Mười phương thế giới ba ngàn
Chân lông nguyên vẹn chưa tràn phải không
Nhẹ hơn một áng mây hồng
Vô chung vô thí cũng đồng thế thôi
Biển sông nào khác núi đồi
Tử sinh còn nặng hơn hồi chuông ngân
Tay cầm hạt chuỗi chưa lần
Long Hoa đã hiện, Linh Sơn chưa tàn
Ngược dòng thời gian
Đứng trên đôi vô thí
Vạn hữu mệnh mang
Lưu tận đáy vô chung
Sắc, Không mím nụ vô cùng !

Một Chuyến Giã Từ

Cảm tác một chiều đông 2002

Đề tặng cho những ai trong từng chuyến giã từ.

Tối hôm nay
Đang ngồi trên máy bay
Động cơ chuyển
Tôi biết mình đã giã từ một chuyến
Đường lên máy bay như lên đò vĩ tuyến
Bóng tối ơi đừng lưu luyến đêm dài
Người phi tiêu đang ra dấu một hai
Nương cánh sắt lăn quay trên sạn đạo
Tôi nhắm mắt nghe gì không diễm ảo !
Tôi mơ màng nhưng có thấy gì đâu !
Bóng tối chìm sâu
Vang động tinh cầu
Cánh sắt vẫn lao mình vút tới
Bồng bênh mây gọi
Lơ lửng trăng sao
Còn không tay vẫy tay chào
Còn không ai hỏi nao nao dạ sầu
Ngày qua rồi lại qua mau

Nào ai nắm được sắc màu thời gian ?
Người về góp nhặt ly tan
Người đi rơi rụng cung đàn biệt ly
Qua cầu xin chận nước đi !
Thâu canh xin chận trăng nhô đỉnh đầu !
Nước ơi đừng vội qua cầu !
Trăng ơi đừng vội đem thâu chưa tàn !
Trời đất mênh mang
Tôi thu mình trong góc nhỏ
Biển gọi mây ngàn
Tôi cõi sóng vượt đi
Cung đàn nghe tiếng biệt ly
Tâm tư nghe tiếng lỡ thì thời gian
Tiếc không một tiếng gọi ?
Buồn không một lời chào ?
Giữa phút giây đang tới
Quay lộn cả trăng sao
Người đi về đến nơi nào
Người quay mạnh bước mà sao khóc thầm
Nghe quay quắt dập dồn hơi thở
Nghe nghẹn ngào khép mở giọt khô
Mà sao sóng vỗ tràn bờ ?
Mà sao nặng trĩu hững hờ bước đi ?
Mỗi ly biệt, biệt ly là thế đó !
Phút biệt ly tìm lại khó muôn vàn
Nếu biết vậy tôi không vội bước ngang
Nhìn lặng lẽ cho tới khi mờ lối
Thời gian đi không đợi
Thời gian đến không chờ
Một khi đà vụt tới
Đành chấp nhận tro vơ
Nước đi hai ngã còn chờ
Sông đi hai ngã còn mơ cuối dòng
Người đi thôi thế là xong
Người về thôi thế buồn không đêm dài
Đưa tay tìm bắt nhạt phai
Một tan hợp nữa cũng dài tháng năm !!!

Dòng Sông, Tôi Gọi Tên Em

Tháng 12 - 2002

Dòng sông tôi gọi tên em
Nước xanh in bóng êm đêm thời gian
Nước không rẽ sóng đôi hàng
Sông nào uốn khúc bẽ bàng bờ lau
Nước ơi đừng có đi mau

Sông ơi đừng cạn cho tàu ngược xuôi

Dang rộng bàn tay lên bờ xuôi ngược
Xây lại ngân hà bên cầu ô thước
Nới rộng thời gian, làm hẹp lại không gian
Khép kín đợi chờ mong mỏi của nhân gian
Dù thương đau đừng đập vỡ cây đàn
Dù không gãy và cây đàn không lên tiếng
Dòng sông xưa sao không về một chuyến
Bến đò ngang dù lối cũ rêu xanh

Nước xưa yên lặng trong lành
Không vương sóng gợn không tranh gió lửa
Lợi danh rao bán không mua
Ngàn vàng ế ẩm dư thừa mà thôi
Nhìn trông sỏi đá lên ngôi
Ngàn xa rủ bóng lên đời trinh nguyên
Nhìn trông thấp thoáng con thuyền
Trùng khơi sóng bạc bóng thuyền còn đây
Nhìn trông én liệng truông mây
Én chưa mỏi cánh phủ dày hơi sương
Nhìn trông loáng ánh tà dương
Gợn soi nhòa nhạt khói hương lên màu
Nhìn trông lối trước cửa sau
Cỏ cây rợp bóng con tàu lại qua
Nhìn trông ngày lại ngày qua
Thời gian nào gõ nhịp xa nhịp gần
Nhìn trông một áng phù vân
Lững lơ khắp chốn phong trần sá chi
Trên đường tôi đã bước đi
Đừng vương cát bụi đừng suy lượng nhiều
Tôi không nói tiếng nâng niu
Tôi không lượm lật chắc chiu giữ gìn
Tôi còn nhịp thở không xin
Đến khi lịm tắt tôi tìm bước sau
Ngàn xưa sông vẫn một màu
Trầm trầm mặc mặc ngàn sau cũng là
Từng không vọng tiếng lan xa
Cây in bóng nước hoa sa lững lờ
Cuộc đời tôi một câu thơ
Câu thơ dù tắt, chưa mờ nhân gian
Cuộc đời tôi một âm vang
Âm vang dù tắt, không màng bóng đêm
Sông xưa đó vẫn êm đềm
Đưa tay vốc nước vãi rèm phù vân
Nghe trong sóng vỗ gieo vần

Âm theo tiếng bóng theo hình ngàn năm
Dù ai mượn tiếng thánh nhân
Tôi xin mượn tiếng thế gian tôi dùng
Dù ai oanh liệt trung trinh
Tôi xin muôn kiếp bóng hình nhỏ nhoi
Nổi trôi vụn nhỏ luân hồi
Bồng bềnh muôn hướng nhưng tôi vẫn còn

Một điểm son, muôn đời xin ghi mãi
Một dấu hài, vụn thuở vẫn chưa pha
Đôi tay nâng một cành hoa
Ngàn sao lấp lánh ngân hà rụng rơi
Đôi chân một bước trong đời
Tử sinh nín thở, hết lời nỉ non
Sông xưa bên cũ vẫn còn !!!

Mừng Khánh Thọ Một Vị Thầy

Cảm tác sau 30 phút máy bay cất cánh.

Kết thúc lúc máy bay chưa hạ cánh

Tuyến đường Brisbane - Adelaide .

Tối thứ bảy 14-6-2003

Một kiếp nhân sinh
Nương bước luân hồi
Thất thập cổ lai
Dễ được mấy người
Dù không bảo, đó cũng là niềm vui Khánh Thọ
Nghe nói khê “Tình Thầy Trò nhỏ”
Nhưng tiếng đã thành lời theo gió lan xa
Nói nhỏ nhau nghe tiếng tốt ấy mà
Chúc tụng vui mừng Ngài Pháp Hoa phương trượng
Cây tốt cành tươi muôn chim về qui hướng
Biển rộng sông sâu bao nhiêu nước cũng vừa
Khiêm từ, dung chứa là đức độ của người xưa
Phụng sự, dân thân là mẫu mực nay đâu khác !
Nam Úc đông về thêm tươi mát
Pháp Hoa phương trượng bảy mươi năm
Đất Quảng lừng danh miền nước Việt
Nhu Huệ nguyệt trung tựa trăng rằm
Tùng bách bốn mùa luôn xanh biếc
Lâm Tế muôn đời rạng tông môn
Ngàn xưa lưu dấu vẫn còn
Ngàn sau tô điểm sắc son chẳng nhòa
Đông về mà lá mà hoa
Tây nương ! Thân gởi ! Kính hòa để sao ?

Thời gian ngó lại xem nào
Đã rung dẫu ngọc trắng sao lu mờ !
Hôm nay ngẫm lại tưởng như mơ
Đã trải một đời như bài thơ tuyệt tác
Tôi không hát
Tôi không ca
Chỉ xin ghi vài dấu nét
Hiệu trưởng bồ đề,
chánh đại diện Quảng Đà, Trung Việt pháp sư
khắp vùng đất nước, không thiếu không dư
Hội chủ Giáo hội,
lãnh đạo một châu, Hội đồng hải ngoại
Bảy mươi năm âm vang dù không nói
Đức cao dày hữu xạ tự nhiên hương
Tôn túc uy nghiêm Như Huệ đường đường
Pháp quyền môn đồ vừa thương vừa kính
Nhạc khúc huy hoàng là vàng thơ không vịnh
Cõi trời mây, tôi đâu có tính chi !
Ngồi yên không đến mà đi
Bóng đêm nên ngóng Những Vì Trăng Sao !!!
Xem như chẳng nói câu nào
Tâm tư mượn bút kính chào ngày vui
Hân hoan Khánh Thọ bảy mươi
Chia niềm hoan lạc một người mến thương
Như là như thể pháp vương
Huệ là biển tuệ trên đường tôi đi
Rạng ngời ánh đạo từ bi
Một đời như thế cũng vì lắng nghe
Bảy mươi năm vẫn còn e !
Bảy mươi năm nữa, ai dè ! biết đâu ?
Mới hay đạo pháp nhiệm màu.

Tùng Cuộc Hành Trình

*Viết trên đường bay Adelaide – Brisbane * 6-2003 **

Tùng cuộc hành trình
Tôi thường chọn những chuyến đi sớm nhất
Hay những chuyến đi rơi rớt sau cùng
Tôi muốn làm một người khách độc hành
Lững thững bước đi không ai chào ai vẫy !
Nơi tôi đến biết sao hay vậy
Nơi tôi về không thấy không hay
Dù đêm khuya hay mới chớm ban ngày
Trong xa lạ, tôi ung dung bước tới
Có những sân ga, chưa ai chờ ai đợi

Có những bến xe đò, năm ba người mới tới lai rai
Hay những phi trường, chỉ còn người một người hai
Trong cuốn hút mênh mông, tôi là người có mặt !
Thu về hiu hắt
Đông rét căm căm
Xuân cười khoe sắc
Hạ dất điêu tàn
Tôi đi từ cõi lang thang
Bước chân đã mỏi dọc ngang lối về
Tôi đi không hẹn không thề
Cuộc đời đã mỏi bốn bề chưa tan
Tôi đi không một âm vang
Nhạc rung không tiếng lên đàn không dây
Tôi đi chưa đó chưa đây
Tôi về hoa lá cỏ cây đổi màu
Tôi đi không trước không sau
Tôi về ngày cũ đêm sâu lụn tàn
Tôi nghe vũ trụ buông màn
Khép hờ cánh cửa muôn ngàn lại qua
Tôi nghe âm vọng gần xa
Từng sinh vật núp dưới nhà tử sinh
Như từng cuộc hành trình
Ai bảo rằng đi đến !
Điểm cuối chỉ một mình
Ai bảo đó hồi qui !
Nhà ga không đến không đi
Bến xe không đỗ, có chi vậy chào ?
Đường bay xẻ lối trắng sao
Thuyền không xẻ nước chống sào đợi ai ?
Quay lại một đường dài
Từ khi tôi có mặt
Đánh thoát một ngày mai
Tôi lặng yên nhắm mắt
Thử hỏi, đến có ai dặt ?
Thử hỏi, đi có ai chờ ?
Từng đến đi như từng một cơn mơ
Choàng tỉnh dậy mới dật dờ
Có khi nhớ có khi không
tỏ mờ, đầu đuôi, góc ngọn !!!
Có những chuyến đi thật sớm
Có những chuyến về thật khuya
Tôi thương những con tàu
Tôi thương những sân ga
Cứ lững thững đến đi nhưng không phải là nhà
Khách đi vội
Bỏ lại con tàu và nhà ga trống rỗng !!!

Vũ trụ dù lỏng lẻo
Cũng không đón một ai !
Thời gian dù ngắn dài
Cũng không chờ không đợi !
Uic ịch, ù ù, boong boong, vút tới
Vênh tai nghe, đâu ai vẫy ai chào ?
Cây lay, gió chạy, bay nhảy trăng sao
Giờ phút đó nếu sẩy một tai biến nào
Tôi là người có mặt
Nhưng là kẻ độc hành trên lộ trình đưa đẩy
Xưa và nay, biết bao lần đã vậy
Tử và sinh
Có thì thấy, không có cũng chẳng ai trông
Nhẹ hơn một mảnh tơ hồng
Bèo hơn một bọt trôi sông mịt mờ
Cuộc đời tôi, một giấc mơ !
Mượn thân hư huyền trôi bờ tử sinh
Cuộc đời tôi, một bóng hình !
Mờ mờ nhạt nhạt lung linh dậm trường
Cuộc đời tôi, một ngân sương !
Màn đêm chưa tắt, soi đường chẳng ra ?
Tàu ơi, còn nhớ sân ga !
Xe ơi, còn nhớ bến xa bến gần !
Thuyền đâu rẽ nước chia phân !
Máy bay đâu xé nổi vàng không gian !
Đời tôi cũng vậy không màng !!!

Viết Cho Anh

*Viết cho Người đã gây đổ nát
Chùa Pháp Hoa, Nam Úc ngày 26-6-2003.*

Chiều Thứ Năm ngày hai mươi sáu tháng sáu
Năm hai ngàn lẻ ba
Một tai ương đã ập phủ Chùa Pháp Hoa
Nghe chấn động như tim mình rỉ máu !
Đối nghịch ? Hận thù ? Cuồng si ? Nổi quạu ?
Bày mưu ? Tính kế ? Phẫn nộ ? Hòn căm ?
Dù sao ??? Cớ sự đã làm
Nhìn trông đổ nát, có cam không nào !
Làm sao chẳng biết làm sao ?
Vì đâu gây nổi thảm sầu thế ni ?
Làm chi ! Như thế mà chi ?
Có nghe tiếng nói lương tri khóc thầm ?
Bầu ơi cùng Bí một giàn
Bí Bầu sao nữa, một giàn mà thôi !

Nào là Phật đứng ! Phật ngồi !
Và bao nhiêu nữa, ôi thôi thế này !
Người thanh niên Việt Nam ơi ???
Dù sao, anh cũng đã ra tay
Ba mươi mấy tuổi, chỉ một ngày !
Hai mươi mấy năm gây dựng, chỉ phút giây !
Sự thế đã thế này
Nói chi nữa thêm đau
Có nghe nước mắt đổi màu !
Có nghe lòng dạ càu nhàu ruột gan !
Có nghe tiếng nói âm vang !
Có nghe giọt lệ lưng tràn bờ mi !
Tôi không buồn anh
Tôi không trách anh
Tôi chỉ trách một giây phút cuồng si
Anh đã bị cuốn hút thì còn chi nói nữa ?
Đổ nát rồi ! Làm sao cứu chữa ?
Tan hoang rồi !
Đổ tình đổ tội cũng chẳng tới đâu ?
Ngựa đau nên cả một tàu
Cỏ còn bỏ đấy, thảm sầu thương nhau
Người Việt Nam ơi, nghĩ mà đau !
Xưa nay đâu có xỏ sâu thế này !
Đất Mẹ Việt Nam ơi !
Người ta nói, con cháu Mẹ rất hay !!!
Tông Tổ Rồng Tiên ơi !
Người ta nói,
Chúng con mang dòng giống họ muốn thơm lây !
Vậy mà có một người con
Cũng tóc đen máu đỏ da vàng
Mà sao có vẻ lạc đàn
Mất đi cả tính người
Đã làm một hành động xưa nay chưa có ???
Thử nhìn lại ! Quay đầu ! Sẽ rõ !
Không luận là Đông Tây, Nam Bắc, cổ kim
Đốt lên ngọn đuốc mà tìm
Nhà thờ, thánh thất, chùa chiền, phải không ?
Người ta cố gắng vun trồng
Đời đời tiếp nối chưa xong ấy mà
Chưa ai đập phá tiêu ma ?
Chưa ai gây nổi kêu ca thế này ?
Dù anh có tỉnh có say
Tỉnh say cũng biết tỉnh say vậy mà
Dù anh bị ám quỷ ma
Quỷ ma cũng nể chỗ xa chỗ gần
Người điên cũng nể quỷ thần

Người ngu cũng biết lựa lần người khôn
Hỏi rằng ai dại ai khôn ?
Đã làm như vậy dại khôn ích gì ?
Một mình anh cứ nghĩ đi !
Một câu xin hỏi, có gì hờ anh ?
Rách mà vớ được chiếu manh
Đói mà vớ được của dành của cho
Một mình anh, quắp co ro
Vắt tay lên trán, dầy vò không anh !
Xin anh cố gắng an lành
Bình tâm nghĩ lại, đỡ dành lao chao
Một mình anh, cứ thì thào
Nghe trong thôn thức “tôi sao thế này ?”
Tỉnh đi đừng cứ lẩn quay
Kéo dài chi lắm, đọa đày nghe anh !
Một tiếng nói, thật an lành
Còn hơn gỗ đá rêu xanh được gì !
Nghe từ ngưỡng cửa Từ Bi
Cành dương rửa sạch, tội gì hờ anh !
Tôi nghe, dù thật mong manh
Tâm tư anh khóc, long lanh lệ trào
Tôi nghe, dù thật chiêm bao
Làm mà dám nói, tự hào mấy ai ???
Đời người khi đúng khi sai
Đúng sai biết sửa, ai ai cũng mừng
Đừng quay như cái bung xung
Người điên mà bảo người khùng sao nghe !
Phật, Trời là chỗ chở che
Lâm đường lạc lối, quay về nghe anh !
Chúc anh giấc ngủ yên lành !!!

TÔI CHỈ LÀ MỘT ÔNG THẦY TU

Trọng Đông 2003

Tôi chỉ là một ông Thầy tu
Với tiếng chuông tiếng mõ thâm u
Tránh khỏi những mây mù thấp cao danh lợi
Chức vụ, địa vị, quyền uy không màng tới
Bát phong phe phẩy tựa gió thoảng mây bay
Tương chao dưa muối cõi theo tháng với ngày
Vẫn tự tại đơn sơ như từ ngày tôi có mặt
Tôi chỉ là một ông Thầy tu, quê mùa cạn cợt
Phủ lớp nâu sồng áo vải xa xưa

Tránh những tranh chấp, xảo thuật hơn thua
 Thông dong rảo bước giữa bốn mùa
 Chân đạp đất, đầu nhìn cao giữa trời xanh mây trắng
 Lột xác trinh nguyên, gọi mình mưa nắng
 Góp nhặt ba rùng giáo lý, trắng tay
 Đức Phật ngồi yên, bất động, không lay !
 Thánh Tổ bất hình, không vang, không tiếng !
 Vũ trụ càn khôn, không cùng không nguyên
 Nghe, biết, thấy, làm, vô tác vô tâm
 Bước chân đi giữa gió mát trăng rằm
 Đếm lại được mấy đời xanh ngọn cỏ ?
 Tôi chỉ là một ông Thầy tu, nhỏ nhoi kham khổ
 Góp nhặt lá vàng trên những con đường sỏi đá quanh co
 Đói ăn, khát uống, mệt nghỉ, ngáy kho kho
 Kinh luân trống rỗng, lúa thóc thủng bở
 Đưa không nhận, đây không cho
 Đường không đến, nẻo không đi, không thêm không bớt
 Chim hót, bướm bay, ếch nhái ọt ọt, chạt ních đồng gò
 Chưa làm loang lỗ trên hành tinh xanh rách nát
 Tôi chỉ là một ông Thầy tu, lạnh co nóng quạt
 Dọ giẫm, lằn mò lối cũ tích xưa
 Nhìn những thêm hoang rêu phủ dư thừa
 Nhòa bóng thời gian trái dài thế kỷ
 Đây là những vàng son ! uy nghi tuyệt mỹ !!!
 Đây là những cơ ngơi ! đồ sộ huy hoàng !!!
 Còn không loang lỗ còn không ?
 Còn không loang lỗ chất chùng phong sương ?
 Ô kia ? Phật Giáo - Quê Hương
 Biển dâu mấy độ, tang thương mấy lần ?
 Đưa tay vá lại phù vân
 Đan tâm vá lại phong trần biển dâu
 Tôi chỉ là một ông Thầy tu, tóc bạc mái đầu
 Những sợi đen nhiều xen kẽ điểm sương, nên trắng
 Tôi đi trên những con đường quê trống vắng
 Nghe tâm tư trĩu nặng
 Giang sơn gấm vóc năm ngàn năm
 Gia tài Phật Giáo hai ngàn năm
 Bóng tối thủng dần, đôi mắt chăm chăm
 Màn đêm chợt tắt, hừng đông ló dạng
 Tôi chỉ là một ông Thầy tu, đôi tay chống nạn
 Đỡ vòm trời oan nghiệt phủ quê hương
 Đây vô minh dày xéo làng quê, thành thị, phố phường
 Cho Phật Giáo với Quê Hương
 Đây sức sống trong tình thương dịu ngọt
 Tôi chỉ là một ông Thầy tu, cà thò cà thọt
 Trông thật khù khờ, hiền giả quá ngu

Lặng tìm từ cõi thâm u
Lòa lên ánh chớp mây mù trần gian
Lặng tìm từ cõi mơ màng
Vẽ lên dấu ngọc leo thang trở về
Lặng tìm từ cõi u mê
Rung chuông đánh thức, đã về hay chưa ?
Gật gù tôi dạ tôi thưa
Đời tôi ư hữ !!! Thầy Chùa thế thôi !!!

Tôi Chỉ Là Một Người Việt Nam

Trọng Đông 2003

Tôi chỉ là Một Người Việt Nam
Trên quê hương máu đỏ da vàng
Dòng giống Rồng Tiên, con cháu Lạc Hồng
Từ thuở bình minh của các Vua Hùng
Gìn giữ, dựng xây đã năm ngàn năm văn hiến
Tôi chỉ là Một Người Việt Nam
Trên quê hương đất nước Ba Miền
Bắc Nam Trung một dải nối liền
Từ cao nguyên cho tới đồng bằng
Khắp vòm trời, núi sông, và biển cả
Tôi chỉ là Một Người Việt Nam
Của những nơi đất cày lên sỏi đá
Gạo thóc chua cay đầm mồ hôi lúa mạ
Những bác nông phu tàn tạ nắng sớm mưa chiều
Phó thác cuộc đời trên thân phận hẩm hiu
Đôi mắt cần khô trên đôi bờ thăm thẳm
Tôi chỉ là Một Người Việt Nam
Trên những cánh đồng trù phú phì nhiêu
Gạo trắng trăng thanh, phong cảnh mỹ miều
Nam nữ gái trai lớn nhỏ dập dìu
Làng trên xóm dưới câu hát tiếng cười
Đời sống ấm no, ít nặng mùi cay đắng
Tôi chỉ là Một Người Việt Nam
Tắm gội đồng xanh lúa nắng tre vàng
Trải tâm thân trên những lối dọc đường ngang
Nhìn những khổ đau, rách nát, điêu tàn
Nhìn những đời thay, thương hải, tang điền
Nhìn những vết thương cay xé chưa liền
Dày xéo, chất chồng trên hình cong chữ □S□
Tôi chỉ là Một Người Việt Nam
Đếm những ngu ngơ, khù khờ, ngốc nghếch
Nhặt những lá xanh, lá úa, lá vàng
Ngắm những sử xanh oanh liệt phi thường
Ngắm những tấm gương lẫm liệt oai hùng

Ôi đất nước Việt Nam !
Là quê hương tôi đó
Ôi nòi giống Rồng Tiên !
Là con cháu da vàng
Ai gieo rắc làm than !
Tôi vá đắp mía đường
Ai gieo rắc tham tàn !
Tôi gìn giữ yêu thương
Tiếng kêu gọi quê hương
Chỉ mong đợi tình thương và sức sống
Khắp thôn dã phố phường
Tôi xin nguyện làm người sống với quê hương
Tôi chỉ là Một Người Việt Nam
Không tiếp tay xương máu hận thù
Không van xin cặn bã mịt mờ
Không ngửa nghiêng theo gió dật dờ
Miếng đĩnh chung quyền uy danh vọng
Tôi chỉ là Một Người Việt Nam
Đất nước tôi không cần ai chọn lựa ?
Trái thảm nhung sẫm màu xám đỏ trắng đen
Dựng rong rêu nào chủ nào quyền ?
Bắt dân tôi :
Phải khúm núm, khoanh tay, gục đầu, cúi mặt
Cây gãy củ hư mà sao quá đắt !
Tinh hoa, cốt cách lại úng hơn bèo !
Gia tài Tổ quốc lại để mốc meo !
Nào đế, nào mèo lên cơn phe phẩy !
Tôi chỉ là Một Người Việt Nam
Xin mãi mãi là người Việt Nam từ ấy :
Của quê hương biển rộng sông dài
Của cha ông chan chứa tình người
Chỉ cho nhau tiếng hát câu cười
Cho sức sống và tình thương trỗi dậy
Tôi chỉ là Một Người Việt Nam
Quê hương tôi hãy để nguyên như vậy !!!
Xấu tốt thiếu thừa cũng của Việt Nam
Dù một năm hay đã cả năm ngàn năm
Cũng là gấm vóc giang sơn
Cũng là của cháu con, non sông nước Việt
Ai hay biết, ai người không hay biết ?
Anh là ai ?
Chị là ai ?
Và, Em là ai ?
Xin hãy trả lời
Tôi chỉ là Một Người Việt Nam
Quê hương biển rộng sông dài

Trăm năm cũng chẳng đổi thay
Ngàn năm cũng chẳng đổi thay một ngày
Một ngày là cả xưa nay
Hỏi rằng ai đó ? Tôi này : Việt Nam .

Tôi là NGƯỜI MẮT CƯỜM

*Sáng tác nhằm mục đích Cứu Trợ Người Mắt Cườm tại VN
Tháng 9-2003*

Tôi là người mắt cườm
Phủ mờ thân phận
Chỉ thấy thật gần
Không thấy được xa
Tôi ước mong đôi mắt sáng thôi mà
Nhưng mắt đã có cườm thì làm sao sáng được !
Lúc còn nhỏ rõ sau rõ trước
Tuổi càng già nửa thấy nửa không
Phận đuổi đeo nào vợ nào chồng
Di truyền lại thêm con thêm cháu
Cả cuộc đời mượn cơm trả gạo
Cái nợ lần mượn cháo trả cơm
Cái hảm hiu, ai cũng ngó cũng dòm
Nghèo cú để trời chê đất chán
Ở trường học thua bè thua bạn
Ra trường đời thiếu trước hụt sau
Áo quần đắp vá đủ màu
Cơm canh dưa muối chén đầy chén lưng
Vợ thì mua gánh bán bưng
Chồng thì làm mướn có chừng vậy thôi
Nhà tranh con đứng cháu ngồi
Vì cườm mà khổ ba đời ai hay ?
Mở mắt cho to, nhưng vì cườm choán chỗ
Giữa ban ngày, nhưng vì cườm nên ngỡ ban đêm
Nghe người ta diễn tả con mắt sáng mà thèm !
Cái diễm phúc bình thường,
nhưng người mắt cườm đâu có được !
Riêng phận tôi cườm, sao cũng mặc
Có dè đâu, cái nợ vợ chồng lần lượt tới con
Nồi nào vung nấy, ráng cho được vuông tròn
Nhưng đời dài ra, nên bỏ hòn chồng chắt
Bỏ hòn là chi ? Mà lòng tôi đây, chắt !!!
Cay đắng vì cườm từ thuở tôi mang
Mới sinh ra đã thua họ thua hàng
Nói chi nữa đến làng trên xóm dưới
Bóng tối giăng ngang màn đêm bủa lưới
Vì mắt cườm, lại càng thua thiệt biết bao

Chi “SÁNG, MỜ” đã khổ thế nào ?
Còn nói chi đến cuộc đời, nhân tình, thế thái ???
Người mắt cườm ơi !
Mình tâm sự nhau nghe
Xin đừng trách tôi và đừng ái ngại
Phận tôi mắt cườm biết bao khổ ải
Ai người mắt cườm cũng vậy mà thôi !
Vừa mới lớn lên, họ thì thăm nhau
Mình đã mắc cỡ rồi
Huống chi bao nhiêu cái khổ ở đời,
biết sao mà nói !!!
Ngẫm phận mình đắng cay mòn mỏi
Rồi chồng, rồi vợ, rồi con
Cột, trói thương thân !!!
Vì cườm mà khổ bao lần
Vì cườm chồng chất nợ nần xưa nay
Vì cườm đeo đuổi tháng ngày
Cả đời khốn khổ thương thay hử cườm ???
Nghe đâu chữa được mắt cườm
Có con mắt sáng, có còn hơn không ?
Chữa con ! chữa vợ ! chữa chồng !
Một đồng không có ! Tiền không thế này ???
Mình già đã khổ xưa nay
Ráng dành ráng dùm, có ngày cho con
Bớt ăn, bớt uống, bỏ lon
Xuống sông tát biển, lên non bắt còng
Vợ thì mượn gánh trả đong
Chồng thì mưa nắng vén giồng ngô khoai
Ngồi đây than trách cũng hoài
Mượn thêm không được họ đòi nợ xưa
Con ơi đừng có hỏi thừa
Lâu nay dành dùm cũng chưa đủ mà !
Một ngày mai nữa không xa ???
Cho con mắt sáng cho cha mẹ mừng
Còn cha, còn mẹ, ĐỪNG !!! ĐỪNG !!!
Lo con trước đã, tới chừng mẹ cha
Mai kia một nợ ấy mà ???

Cuộc Sống NGƯỜI CÙI

*Sáng tác nhằm mục đích kêu gọi cứu trợ Người Cùi tại Việt Nam
Tháng 10 – 2003*

**Thương thay thân phận người cùi
Cả đời lê lét nhủi chui thế này
Đất trời bao lớn nào hay**

Người cùi quanh quẩn tháng ngày trong khung
Lết lê mòn mỗi một vùng
Lết ra ngao ngán, lạnh lùng lét vô
Lết mòn vỏ lớp làm mo
Dày thêm lớp nữa lét cho hết đời
Lết mòn kiếp sống rã rời
Lết mòn thân phận toi bời ruột gan
Lết lê nước mắt hai hàng
Lết reo nhân thế động lòng ban cho
Lết theo chế độ cân đo
Khẩu phần qui định đói no chịu đời
Lết mong thiên hạ gặp thời
Thi nhau từ thiện cứu đời, tới lui
Lết chờ Ngày Hội Ngày Vui
May ra được ngửi chút mùi thơm tho
Lết mong thế giới đầy bờ
Cho thêm manh áo, bộ đồ che thân
Lết cho cứu tế xoay vần
Một Ngày VUI NHỎ, phong trần bao năm
Ai ơi quanh chỗ tôi nằm
Mùi thơm “ô ướ”, muối mòng “ca vang”
Tôi mang kiếp sống phũ phàng
Vợ chồng con cái cũng quàng theo tôi
Tay chân phong, hủi, phì, lòi
Rớt dần, ngấn bết, lia, còi, thân đau
Cùi khô, cùi ướt, cùi màu
Cùi thân, cùi phận, cùi nhau, cùi li
Đã cùi mà lại biết đi
Ăn dần thân thể chết thì mới thôi
Hôm qua, cái đó của tôi
Hôm nay nó rớt, chớ đòi của ai
Nhìn xem thì biết đây này
Hôm qua còn ngón, hôm nay không còn
Cho tôi xin lại “héo mòn”
Cả lon, cả hộp khô dần của tôi
Dù cho nó thúí nó hôi
Thúí hôi, hôi thúí, thúí hôi chút mà !
Cũng là của Mẹ của Cha !!!
Của Anh của Chị, cả Nhà của Tui !!!
Ai ơi ! Thế giới người cùi
Loi nhoi, lúc nhúc, nhủi chui một tàu
Một tàu cùi hủi khổ đau
Chờ cho hết kiếp con tàu tang thương
Một tàu cùi hủi không đường
Quay qua quẩn lại thê lương tháng ngày
Một tàu cùi hủi đắng cay

Đáng cay chồng chất phủ dày tháng năm
Người đời bay nhảy xa xăm
Người cùi lê lét chỗ nằm không xa
Người đời trời đất bao la
Người cùi đầy ắp một nhà đóng khung
Người đời non biển vẫy vùng
Người cùi một khoảnh chia chung thân tàn
Người đời ngày một cao sang
Người cùi co lại đầu mình tứ chi
Người đời chạy nhảy đứng đi
Người cùi bò, lét, nằm ì một nơi
Tôi đâu có trách ông trời !
Thân tôi tôi chịu kêu trời với ai !
Tôi đâu có dám kêu nài !
Ai cho ? Xin cảm ơn dài tình thương !
Tôi xin : một kiếp chán chường
Đừng rao đừng bán đừng vương người thường ?
Tôi xin : một kiếp đau thương
Cùi ơi, cùi hỡi !!! Đừng vương người ngoài ?
NGƯỜI MÀ NẾU CÓ LÔI THÔI !!!
NGƯỜI TA XA LÁNH KHỔ ĐỜI NGHE CHƯA !!!
Xin nhân gian có dư thừa
Nhỏ lòng từ ái đây đưa người cùi
Xin nhân gian mãi an vui
Thương một thế giới, tới lui để nhờ
Xin nhân gian đẹp như mơ
Thương một thế giới mịt mờ tối tăm
Nhân gian hát hội trăng rằm
Người cùi hát hội tháng năm rã rời
Nhân gian xin cứ vui chơi
Người cùi lủi thủi hết đời mà thôi
XIN TRỜI GIỌT NẮNG LẼ LOI !!!
XIN NGƯỜI GIỌT LỆ NHỎ NHOI CHỐN NÀY !!!
NGƯỜI CÙI KHỔ LẮM AI HAY ???

EM BÉ MÒ CÔI

*Sáng tác nhằm cứu trợ. * 2003 **

Em mang một kiếp con người
Em mang một kiếp không vui
Em mang tiếng khóc chào đời
Em mang cuộc sống lẻ loi

Em là em bé mò côi

Nổi trôi từ độ nằm nôi khóc nhè
 Ngay từ tấm bé oe oe
Bèo trôi không bến, lúa mè không ươn
 Ngẫm rằng dưới đất chui lên
Trên trời rớt xuống bồng bênh muôn nơi
 Vừa mang tiếng khóc chào đời
Không cha không mẹ cạ lời ai lo
 Người ta sữa mẹ thơm tho
Trong vòng tay mẹ ngủ cho yên lành
 Còn em không mẹ, bò quanh
Tay nâng bình nhựa cũng đành vậ thối
 Người ta có mẹ, ru hời
Em không có mẹ nằm nôi liếc nhìn
 Người ta có mẹ, đòi xin
Em không có mẹ, lặng nhìn, chờ cho
 Người ta có mẹ, ấm no
Em không có mẹ, co ro một mình
 Người ta có mẹ đẹp xinh
Em không có mẹ, muỗi mòng thò ra
 Người ta có mẹ, khóc la
Em không có mẹ, khóc la ăn đòn
 Em nghe những tiếng ví von
Hoa rơi lá rụng mà còn là may
 Rồi em theo tháng với ngày
Theo bè theo bạn đến nay những là
 Không cha không mẹ không nhà
Không anh không chị không bà không con
 Trèo lên cửa ải tìm non
Xuống sông tìm biển da mòn thịt thau
 Một tiếng cha, nghe mà đau
Một tiếng mẹ, gợn đủ màu mồ côi
 Tiếng cha tiếng mẹ xa xôi
Tiếng anh tiếng chị ôi thôi lung tròng
 Mồ côi còn có chi mong
Một thân trôi nổi theo dòng mênh mông
 Tiếng cha tiếng mẹ trống không
Tiếng anh tiếng chị đêm đông lạnh lùng
 Mồ côi những trẻ chơi chung
Kết vòng tay lớn ai cùng mồ côi
 Mồ côi ai nở phen đôi !
Cùng trong bọn trẻ đứng ngòi một bên
 Mồ côi thế giới chưa quên
Tình người chưa cạ thế nên mới còn
 Voi thì ăn cỏ già non
Mồ côi mà bỏ có còn hay không ?
 Tuổi thơ em chẳng bông hồng

Hồng còn không có trắng trông có gì ?
Trắng hồng gọn những biệt ly
Em không cha mẹ biết gì mẹ cha !
Mẹ là tiếng nói chưa ra
Cha là tiếng nói cha à, cha ơi !
Phận mồ côi, khóc hay cười
Khóc ai dành dỗ, cười thời ai nghe !
Ai ơi tiếng hát câu vè
Mẹ cha anh chị thềm nghe quá chùng !
Từng không én liệng chiều xuân
Én bay mặc én, xuân chùng không hoa !
Lớn lên em ráng làm hòa
Hòa vào trường học, và hòa tuổi thơ
Hòa vào thế giới hững hờ
Hòa vào nhân thế không chờ đợi ai
Rồi em sách vở dùi mài
Lớn lên nhờ cửa bòn chài ban cho
Thử tìm cội cũ cây to
Thử tìm gốc gác lần mò cho em
Trong nhà thương họ giở xem
Bên phòng hộ tịch cũng kèm một câu
Một câu không có đuôi đầu
“Vô danh”, cha mẹ biết đâu mà tìm
Họ chúc em được bình yên
Tìm cha tìm mẹ lên miền hoang vu
Nước mắt em, ứa hoen mờ !
Hoen lên đỉnh núi, mờ bờ thùy dương !
Em mang giọt lệ đau thương
Từng bước chân, đếm trên đường đơn côi
Nghe cay ! đắng đắng bờ môi
Nghe tim ! nặng nặng nhức nhối kiếp người
Mồ côi em cũng cười tươi
Tươi trong cái héo xa xôi đáy lòng
Mồ côi nào dám ước mong
Quanh em đã ản cái vòng chữ không !!!
Xuân tàn hạ chứa thu đông
Cho em được sống theo dòng thời gian
Người ta có họ có hàng
Cho em sống giữa nhân gian bốn bề
Người ta no ấm phủ phê
Cho em nguyện sống Lời Thề nhớ ân
Ân nuôi dưỡng của thế nhân
Ân Thầy, ân bạn, ân gần, ân xa
Ân mang bốn bề là nhà
Xin đừng han hỏi : Em là Mồ Côi !
Em ơi đừng khóc em ơi !!!

Cho tôi xin hỏi, ai người thương em ???

Tôi mang THÂN PHẬN NGƯỜI MÙ

*Sáng tác nhằm mục đích kêu gọi giúp đỡ Người Mù tại Việt Nam
Tháng 09-2003*

*Tôi mang thân phận người mù
Cuộc đời tăm tối âm u
Tôi mang kiếp sống mịt mù
Đất trời khép lại hoang vu
Tôi mang thân phận người mù
Cuộc đời trả lại cho ai
Thân tôi khốn khổ ngục tù
Sáng mờ đâu có hôm mai
Cuộc sống cho ai
Đời chết không hai
Bóng tối âm u, còn dài
Ngày tháng bao lâu
Còn có trăm năm
Vò vò xa xăm, âm thầm
Tôi mang thân phận người mù
Tháng ngày, sáng tối không hai
Cuộc đời đâu của riêng ai
Lần bước đơn cô, miệt mài
Tôi mang thân phận người mù
Cuộc đời khép lại trong tôi
Một ngày là cả thiên thu
Bóng tối âm u, ngục tù !!!*

Tôi mang thân phận người mù
Ngày dài đêm ngắn âm u cũng là
Người mù đếm những xót xa
Đêm dài ngày ngắn cũng là bóng đêm
Ai đem phủ kín khung rèm ?
Nào ai hiểu được bức thềm hoang vu ?
Thời gian đếm những mịt mù
Một ngày cũng thế, thiên thu khác gì !
Lần mò từng bước tôi đi
Mò trong bóng tối biết gì thời gian
Lần mò từng bước bẽ bàng
Làm sao biết được nhân gian thế nào ?
Lần mò từng bước thấp cao
Thân còn không thấy, thấy nào thế nhân ?
Lần mò phận lấy thương thân
Làm sao biết được phương gần phương xa
Nghe tiếng Cha, biết vậy mà !

Nghe tiếng Mẹ, Mẹ ấy à, Mẹ ơi !
 Bóng hình nào thấy trong đời
 Dung nhan nào biết ngô khô dê hèn !
 Rà qua, soát lại làm quen
 Nhấp nhô, thò thồm, hom hem, nhô lồi
 Đếm trong trí nhớ lần hồi
 Góc hình, khía cạnh mà lồi ra dùng
 Ở đời muôn sự vô cùng
 Người mù mừng tượng chung chung khác gì ?
 Ở đời muôn loại li ti
 Người mù mừng tượng biết chi vờ vờ ?
 Người đời màu sắc muôn lời
 Người mù đen đỏ tằm hơi một màu
 Người đời nhìn rộng thấy sâu
 Người mù một khối ưu sầu đắng cay
 Người đời tối sáng đêm ngày
 Người mù một khối mà xoay nhân tình
 Người đời thành bại nhục vinh
 Người mù một khối, một mình, một thân
 Lắng nghe cát bụi phong trần
 Lắng nghe thế thái phù vân đời
 Lắng nghe thiên hạ vui chơi
 Lắng nghe tê tái cho đời thêm đau
 Lắng nghe đổi sắc thay màu
 Mà nghe giọt lệ chưa lau đã sẵn
 Người mù từng bước theo chân
 Từng sa hụt hẫng khỏi tầm với tay
 Người mù lần bước đọa đày
 Mà vui, mà khóc, mà lay, mà cười
 Người mù nào có héo tươi !
 Héo tươi chi nữa phận người tối tăm
 Ba mươi nào khác ngày Rằm
 Ba vạn sáu cũng âm thầm, ai hay ???
 Người mù không có đêm ngày
 Chỉ nghe, chỉ đón, chỉ chầy, chỉ trông
 Bốn mùa xuân hạ thu đông
 Người mù quờ quạng mà không bốn mùa
 Trả đời bóng dáng hơn thua
 Tôi mang tằm tối để lừa thương đau
 Trả đời cuộc sống sang giàu
 Tôi mang mờ mịt mà lau phong trần
 Trả đời cát bụi phù vân
 Tôi mang thăm thẳm đánh vàng trắng soi
 Trả đời đắp vẽ tô bồi
 Tôi mang cô quạnh đứng ngồi một bên
 Trả đời trời đất mông mênh

Tôi mang hải giác núp rềm thiên nhai
 Trả đời sáng tối hôm mai
 Tôi xin mang hết ngày dài tháng năm
 Tôi đi, tôi đứng, tôi nằm
 Tôi nghe tiếng nói xa xăm đáy hồn
 Nghe từng tiếng nói nỉ non
 Vọng vang nho nhỏ, soi hồn gọi ai ???
 Tôi nghe thảng rộng năm dài
 Không hình, không bóng, không phai, không mờ
 Tôi nghe trong mộng trong mơ
 Đời không sáng tối, dật dờ bóng đêm
 Tôi nghe bóng dáng nhớ quên
 Phong sương mấy lớp khép thêm hoang vu
 Ai ơi, thế giới người mù !
 Một thu, hơn nữa, thiên thu cũng là
 Ai ơi, bóng tối dần qua !
 Ngày qua đêm lại cũng là bóng đêm
 Tôi xin bóng tối im lìm
 Tôi xin nhân thế đừng thêm mù lòa !!!
 Cuộc đời là lá là hoa
 Xin nhân gian, chớ đại khờ tối tăm
 Đẹp không ánh sáng trăng rằm !
 Còn không bóng tối xa xăm mịt mờ ?
 Cuộc đời ai mộng ai mơ ?
 Còn tôi thân phận mù mờ thiên thu !!

Non Nước VIỆT NAM

*** về địa lý ***

Quê Hương để giữ gìn, để Thương để Nhớ - 09-2003

*Tôi xin mở bản dư đồ hình cong chữ "S"
 Ngắm từng Tỉnh, từng Vùng
 Của nước Việt dấu yêu
 Của giang sơn cảm tú mỹ miều
 Cho dòng giống Lạc Hồng gìn giữ nâng niu
 Tôi xin mở bản dư đồ hình cong chữ "S"
 Bắc Nam Trung một dải nối liền
 Của quê hương gấm vóc Ba Miền
 Để thăm tô Sông Núi Hòn Thiêng
 Nói tình dài Con-Cháu-Tổ-Tiên
 Tôi xin mở bản dư đồ hình cong chữ "S"
 Biển rộng sông dài non nước Việt Nam
 Đi từ Cà Mau đến Ái Nam Quan
 Đi từ rừng cao cho đến đồng sâu
 Đi từ bờ đê cho đến ruộng dâu*

Đất nước yêu thương con cháu da vàng

Mở đầu Miền Bắc khai nguyên
Thượng du miền ngược, xuôi miền Trung du
LAI CHÂU kê núi gói đầu
LÀO CAI, Bản Giốc sương mù **HÀ GIANG**
LẠNG SƠN cách khoảng **CAO BẰNG**
QUẢNG NINH ven biển chờ trăng ánh vàng
Vàng lên tựa cửa **BẮC GIANG**
THÁI NGUYÊN, BẮC KẠN, TUYÊN QUANG một nhà
Ô kìa **YÊN BÁI, SƠN LA**
Anh lên **Miền Ngược** ! em về **Miền Xuôi** !
Xuôi về **HÀ NỘI** mới thôi
Thăng Long hoài cổ, đời đời thành đô
Năm ngàn năm, dựng cơ đồ
Theo dòng lịch sử điếm tô muôn đời
Em đi, đi nữa em ơi !
Băng qua **PHÚ THỌ** lên đồi **BẮC NINH**
VĨNH YÊN, VĨNH PHÚC xoay mình
Chờ che Hà Nội, **HÒA BÌNH, HÀ TÂY**
Hà Tây còn có **SƠN TÂY**
HÀ ĐÔNG bên đó, bên này **HẢI DƯƠNG**
Đi ra tận cửa **HẢI PHÒNG**
Trùng dương sóng vỗ **HẠ LONG** tuyệt vời
HƯNG YÊN một chuyến rong chơi
HÀ NAM bén gót, buông lơ **THÁI BÌNH**
NINH BÌNH, NAM ĐỊNH xinh xinh
Hồng Hà sông nước, Thái Bình nước sông
Em về **THANH HÓA** hơn không
NGHỆ AN, HÀ TĨNH mênh mông núi đồi
Sông Đà, sông Mã dặm soi
Bắt ngang **Đông Hới**, mù khơi **QUẢNG BÌNH**
Còn kia, **QUẢNG TRỊ** điều linh !
Sông Gianh, Bến Hải vắn mình kêu sương !!!
THỪA THIÊN, Phố Huế, sông Hương
Hội An - Đà Nẵng dặm trường **QUẢNG NAM**
Thương ra **QUẢNG NGÃI** mới cam
Thương vô **BÌNH ĐỊNH** bao hàm **PHÚ YÊN**
Thương lên đến tận **Cao Nguyên**
KON TUM, ĐẮC LẮC giữa miền **GIA LAI**
Tình xưa lối cũ dấu hài
Hoàng Triều Cương Thổ thờ dài một phen !
Thu Bồn khói quyện quen quen
Đà Rằng lượn khúc, chưa hoen **KHÁNH HÒA**
Thùy dương cát trắng phôi pha
PHAN RANG, PHAN RÍ xót xa thuở nào !!!

Em đi lòng dạ nao nao
Thời gian đi mãi vầy chào tháng năm
CAM RANH mây nước xanh lam
ĐÀ LẠT mơ mộng Suối Vàng, Cam Ly
Đường lên **BÌNH PHƯỚC** anh đi !
Em về **PHAN THIẾT** có chi ngại ngùng ?
VŨNG TÀU, BÀ RỊA một vùng
Ra khơi nhớ Bưởi mà rung **BIÊN HÒA**
BÌNH DƯƠNG cây trái lá hoa
TÂY NINH là tỉnh cuối bờ **Trường Sơn**
SÀI GÒN nói thiệt nào hơn !
Viễn Đông Hòn Ngọc dễ sờn mấy ai ???
Ai về **GIA ĐỊNH, ĐỒNG NAI** ?
Đừng quên Bến Nghé, mỗi mai Nhà Bè !
SÀI GÒN chưa vẹn câu thề !!!
Em đi đi nữa xuôi về **Miền Nam**
Kề vai xoa tóc **LONG AN**
MỸ THO mấy khúc, **TIỀN GIANG** mấy bờ
Em đừng vội đến **CẦN THƠ**
Mà quên **ĐỒNG THÁP** dựng cờ **phía Tây**
Sông Tiền, sông Hậu là đây
BẾN TRE bên đó, bên này **TRÀ VINH**
VĨNH LONG in bóng theo hình
SÓC TRĂNG cuối ngọn, đầu ghềnh **AN GIANG**
Hà Tiên, Rạch Giá, KIẾN GIANG
BẠC LIÊU rẽ bước đôi hàng **CÀ MAU**
Muốn ra **PHÚ QUỐC** lên tàu
CÔN SƠN mờ tỏa một màu xanh xanh
Việt Nam muôn thuở thanh bình
Việt Nam sông núi đầu ghềnh, biển Đông
Việt Nam còn đó non sông
Mẹ Âu, Cha Lạc, con Rồng, cháu Tiên
Việt Nam sông núi Ba Miền
Bắc Nam Trung, quỳn an nhiên muôn đời
Hình Cong Chữ “S” nơi nơi
Non non nước nước của Người Việt Nam.

Cảm niệm MÙA AN CƯ

Cảm tác trên đường bay. 07-2003

Mỗi năm trong Đạo Phật có một mùa
Dù hôm nay hay đã tự ngàn xưa
Muôn phương khắp hướng lớn nhỏ cùng về

An trụ tại một nơi gọi là An Cư Kiết Hạ
Thời gian thôi hối hả
Không gian khép khung trời
Mỗi ngày đêm sáu thời
Quay về trong thực tại
Kìa lời kinh tiếng mõ
Nọ mật niệm tham thiền
Dừng giả huyễn đảo điên
Rọi soi đường tu tập
Ngày xưa Đức Phật
Từng dạy việc này
Cứ mãi mê du hóa miệt mài
Của không bồi đắp, cho hoài cũng hết
Hương nội, hương ngoại tuy hai mà một
Tâm vật, vật tâm tuy một mà hai
Đừng quanh co lý luận dong dài
Nói thì dễ mà làm thì rất khó
Cứ nhìn lại Lịch đại Tổ Sư còn đó
Dù Tây Thiên, Đông Độ, cho tới Việt Nam
Nhìn trông một cánh hoa đàm
Thử soi ngọn đuốc ngàn năm kiếm tầm
Nhìn trông sen nở trong đầm
Không vương uế trước mới đàm ngọn chồi
Nhìn trông vôi vơi núi đồi
Xa từ thung lũng lẫn hồi dâng cao
Nhìn trông vân vũ trắng sao
Bóng đêm mờ tỏa biết bao tuyết vơi
Nhìn trông thuyền títt mù khơi
Bờ xưa bến cũ xa rời mới xong
Hãy nhìn lại,
Chúng ta cùng một dòng
Nguyện theo đường Thích Tử
Sống trong cửa thiền môn
Quyết xa lìa nghiệp dữ
Trau gương hạnh vẹn toàn
Nhớ từ thuở xuất gia
Lấy cửa Phật làm nhà
Thờ Đức Phật làm cha
Tất cả là anh em đâu khác
Kẻ trước người sau nối gót
Vào nhà Như Lai
Mặc áo Như Lai
Ăn cơm Như Lai
Nói chuyện Như Lai
Tri và hành bất biến, không một không hai
Đường vạn lý Hoa Từ Bi rạng rỡ

Nước cam lộ nguyện cho đời hết khổ
Mối từ tâm xin chuyên chở thương yêu
Cửa Tam Vô, Thánh Đức đã có nhiều
Đền trí tuệ, tự chúng ta khai mở
Đạo vàng nở rộ
Rạng ánh thiêu quang
Thế giới ba ngàn
Nhờ ơn tế độ
Huynh đệ chúng ta
đã nguyện đi trên đường cứu khổ
Pháp lữ một nhà,
Nguyện tâm lực cứu cả hàm linh
Con đường tu đâu phải chỉ riêng mình
Ta còn Đức Phật, ta còn chúng sinh
Đã thấy một thì qui về tất cả
Một kiếp nhân sinh, dù không cùng cha mẹ
Sáu nẻo luân hồi, dù chưa từng ruột thịt anh em
Nhưng đã nguyện noi theo Đức Từ Phụ pháp vương
Đạo giải thoát, thế giới mười phương đều pháp quyền
Mỗi Mùa Hạ, nhờ công tu luyện
Mở mắt từ, thấy cả xưa nay
“Có thì có tự may may
Không thì cả thế gian này cũng không”
Nhìn xem muôn nước về sông
Muôn nguồn về biển mênh mông diệu kỳ
Nhìn xem vạn hữu li ti
Có thì chẳng có không thì chẳng không
Chuông ngân thức tỉnh vạn lòng
Nụ Hoa Hàm Tiếu cười trong nhiệm màu
Mỗi Mùa Hạ, thấm thật sâu
Ba rùng giáo lý lên đời trình nguyên
Một ngày tu, dứt vạn duyên
Tử sinh im bật, não phiền còn đâu
Cùng nhau xây dựng nhịp cầu
Bắt bờ sinh tử, cạn tà mới thôi
Cùng nhau xây dựng đạo - đời
Lên thuyền Bát nhã, buông lời biển sâu
Hạ này rồi tới Hạ sau
Từ trong Mùa Hạ, Đạo Màu trở bông.

Cái Nhìn THỰC TẠI

Trọng Đông 2003

Nhìn cho rộng, thấy cho sâu
Ba ngàn thế giới một màu xanh xanh
 Tìm sâu ngọn mạch đầu ghềnh
Suối nguồn chưa cạn bên thêm khởi đi
 Tìm sâu từng mảnh li ti
Hồng hoang ẩn hiện vân vi chớp lò
 Đi vào gốc rễ tinh ba
Tương sinh bùng nổ nụ hoa đầu cành
 Đi vào sợi nắng long lanh
Trời xanh loáng bạc rơi nhành thùy dương
 Từ tâm tỏa rạng pháp vương
Từ bi tỏa chiếu yêu thương muôn loài
 Nhịp cầu con đày đưa thoi
Xuyên ngàn lớp sóng tỏ soi vạn hình
 Tìm vào tận đáy vô minh
Sờ lên ảnh tượng, lung linh bảo đài
 Tìm vào tận bóng nhật phai
Hình vương đầu ngõ, bóng dài vàng trắng
 Hồ thu thủy, nước tung tăng
Gom tròn đáy nguyệt, cô Hằng ngân ngơ
 Vẽ dấu ngọc, bắt mộng mơ
Ngàn cây xanh lá ngóng chờ ngọn sương
 Đêm khuya gói mộng nghệ thường
Ngập ngừng nửa bước, vấn vương bụi rừng
 Từng không ngả bóng vô chùng
Vàng dương đứng lặng chưa dừng đầu non
 Ngân ngơ rơi rụng héo mòn
Tan hoang phiến lụy nét son ửng hồng
 Quảng đi một gánh tang bồng
Thuyền không xẻ nước trôi sông vô bờ
 Tìm sợi tóc, bắt cộng tơ
Mịt mờ nhân ảnh, vật vờ trời mây
 Tìm trong gió nhẹ heo may
Phong ba vụt tắt lung lay bụi trần
 Gom ngàn vạn bóng phù vân
Vén mây trùng điệp tỏa vàng thiêu quang
 Vẽ lên lối dọc đường ngang
Chữ tung biến mất, chữ hoành biệt tăm
 Tỏ soi như ánh trăng rằm
Ngàn sao lấp lánh ngàn năm vẫn còn
 Nằm đáy biển, gói đầu non
Phơi mình dưới nắng, tựa hồn đỉnh cao
 Ngân lên tiếng hát vang nào
Lời ca chưa dứt, vẫy chào ra đi !!!

Vô tình tôi gặp NĂM MỘ HOANG BÉ THƠ

Cảm tác, nhân một chiều Mùa Đông 2003, viếng nghĩa trang

Một chiều tàn
Vô tình tôi bước tới nghĩa trang
Bên ụ đất hơi nhô
Nhiều cỏ dại xác xơ
Tôi ngồi nghe chim hót
Có một cái cây mục nát
Tôi cầm lên để gạt cỏ ven bờ
Coi kìa ! Có những chữ lờ mờ
Loang lổ vài vết sơn sót lại
Cái gì có chữ □ phần mộ tuổi thơ □
Lại kèm theo chữ □ vô danh nhỏ dại □
Tôi nhìn thật kỹ để thử xem :
Em sinh ở đâu ?
Em mất lúc nào ?
Thấy ghi thật què quào :
Em sinh trên bến tàu
Ra đời ba tháng tuổi

Cây mục chữ mờ
Tôi lau tôi phủi
Không thấy năm tháng em sinh
Không thấy ngày giờ em mất
Nắng chiều yếu ớt
Báo hiệu hoàng hôn
Gió lay lát phất
Chim kéo nhau về
Chim ngủ trên cành
Nặng ngủ trên non
Lặng động tâm hồn
Thỏ thẻ bé thơ !!!

Này bé thơ ơi !
Chung quanh đây rất nhiều
Em có biết ai không ?
Rải rác đó đây, những năm mộ hoang
Có thường lân la thăm hỏi ?
Đừng buồn nghe em !
Thật tình, em có biết ai đâu ?

Mới mở mắt ra
Chưa kịp khóc, chưa kịp cười

Một thoáng lại qua, chưa nặng nợ đời
Em đã đi rồi, không nói năng chi
Đâu ai biết đến em mà nói !!!
Dù họ thương em, khẽ gọi :
Này, em bé này !
Và nhường cho một khoảnh gởi bụi mờ
Cũng đã là may !

Còn cha mẹ em
Gian khổ đong đầy
Tháng năm tàn tạ yếu gầy
Trần gian gọt, giũa, xát, xây
Cuộc đời, đầu ngập thương thay
Chợt nhớ đến em
Như ngọn gió heo may
Như đầu sương ngọn cỏ
Nhưng riêng em, chưa bước đã dừng chân
Đã tự hình, đừng quên chút nghĩa chút ân
Ân : Ba tháng ẵm bồng cảm ơn Cha
Ân : Chín tháng cưu mang nhờ đức Mẹ
Cho dù em, lỡ lạc lối một lần

Em xem một áng phù vân
Bay qua bay lại, phong trần cứ bay
Bay cho hết tháng hết ngày
Khi tan khi tụ, áng mây vẫn còn
Như em, có một tâm hồn
Xuống lên, qua lại, tâm hồn còn nguyên
Mơ hoang như ảnh ảo huyền
Thân như bèo bọt nương thuyền phiêu du
Từ trong cõi mộng âm u
Em như điếm sáng, thiên thu vẫn còn
Giã từ nghe, em bé con
Nghĩa trang vắng bóng mơ hoang lạnh lùng
Trẻ già trai gái đi chung
Nương thân cất bước vô cùng nghe em !!!

QUÊ NHÀ SẴN CÓ TỪ LÂU

Gặp lại một người thân đã 30 năm xa cách. 10 - 2003

Lắng nghe từ cõi tâm tư
Khơi lên bậc lửa đã từ bao năm
Lắng nghe từ cõi xa xăm
Rung lên tình tự biệt tâm hiện về
Ngày đi, không hẹn không thề
Ngày về, ai đợi bốn bề tôi đi

Lang thang nào có từ ly !
Mênh mông không lối, nói chi nẻo về !
Trèo lên cửa ải sơn khê
Bắc thang mà hỏi hồn quê chốn nào ?
Đứng trên bèo bọt ba đào
Xô tan dòng nước, vẫy chào trùng khơi
Trăng ngà lơ lửng chơi vơi
Nàng trắng cô quạnh lâu rồi, phải không ?
Lạnh lùng gối mộng đêm đông
Nực cười, ai vẽ tang bồng mà chi ?
Năm mươi năm, chẳng ra gì !
Năm mươi năm nữa, thở khi là xong !
Ngược lên tận chốn khơi dòng
Xuôi về cuối nẻo, nghe lòng rỗng không
Trời xanh mây gọi nắng hồng
Cõi nhân gian, biết ai đồng cùng ai ?
Mới hay, cõi mộng còn dài
Ngàn xưa rẽ lối, chưa phai bóng hình
Cội già ngã bóng lung linh
Rừng khuya thức giấc, hỏi mình là ai ?
Thời gian, cửa đóng then cài
Không gian khép lại, nào ai với mình
Nửa đời, một cuộc tử sinh
Nửa mạng nửa gởi chút tình trần gian
Kề vai trĩu nặng hai đàng
Bước đi chưa mỏi, bước ngang chưa về
Trên đời lộng gió Tào Khê
Miên man nước chảy tứ bề cùng tôi
Tôi đi, còn đó cuộc đời !!!
Quê nhà còn đó, ngỡ lời tôi đi !!!

ĐỨC PHẬT Vãn Ngòi Yên

Đức Phật vãn ngòi yên
Từ quang tỏa mọi miền
Khách đi về mím nụ
Bảo trì hiện bạch liên

Bật đầu tích não phiền
Biển trần gian yên lặng
Tựa mình trên ghềnh vắng
Kê đầu ngủ non cao

Bát phong lộng rì rào
Khách mặc nhiên ngon giấc
Nghe âm vang còn mắt

Buông cõi trói, chiêm bao

Mở mắt thấy ngàn sao
Nhắm mắt vàng trăng hiện
Bến dò ngang dừng chuyển
Đón khách, đợi lâu rồi

Đâu cần ai gọi mời
Tự bước lên cùng lối
Từng khoang, cứ đứng ngồi
Đò ngang đưa khách mãi

Đục trong đừng ái ngại
Đò đưa khách sang sông
Ra rời bờ bến cũ
Đôi bờ một dòng sông

Khách mừng rỡ, an lòng
Hai bờ không phải một
Giật mình, reo thảng thốt
Một bờ chẳng phải hai

Đường xưa chẳng đóng cài
Lối về cần chi cửa
À, thì ra như rứa !
Đức Phật vẫn ngồi yên

Chấp tay thật ngoan hiền
Bàn tay hoa màu nhiệm
Pháp giới là thân quyến
Rừng hoa tạng bạch liên

Ai bảo, cõi hữu biên ?
Ai bảo, cõi vô biên ?
Giữa hữu - vô là một
Không có gạch nối liền

Chữ nghĩa, lý luận : Phiền
Thiền, tịnh, mật, hạnh : Chuyên
Lục phạm, tứ Thánh : Viên
Đức Phật mỉm cười : Yên

***Một cảnh chùa đang râm rộ,
Pháp sự xong, họ đi hết
Đức Phật tự tại điềm nhiên
Một mình tôi ở lại,***

gợi niềm cảm tác.

Tháng 10-03

Núi Có Từ Đồi, Biển Có Từ Sông

*Tiếng chuông vang vọng ngân dài,
Nào ai mê ngủ nào ai tỉnh hôn ?
Viết trên chuyến bay ngày 7-10-2003*

Cái kiếp nhân sinh từ vô thi
Đã kéo dài đến tận hôm nay
Chạy tới ngày mai
Và cho dù vô chung đi nữa
Có lẽ tìm cầu một chỗ dựa !
Có lẽ, hướng cho đời từng nhịp khúc để đi !
Tiếng quân tử, trượng phu, tô vẽ để làm vì
Cuộc nhân thế xưa nay mấy ai được ?
Thử tìm từng bước
Kẻ trước người sau
Kìa, tinh nguyên đã thoát khỏi sắc màu
Nhờ màu sắc mà tinh nguyên mới vẹn
Nếu không có én
Sao bảo là xuân
Thì một con én
Lẻ loi vỗ cánh
Báo hiệu xuân về
Nào ai phủ nhận ???
Trí thức lẩn cẩn
Dùng chữ mà chơi
Dù cho bao nhiêu tiếng
Dù có bấy nhiêu lời
Vẫn là những trò chơi giả tạo
Tìm trong mộng ảo
Dệt bắt chân như
Tìm phương thiện xảo
Lặn hụp lác lư
Sao cứ mãi lẩn quay cho khổ lụy ?
Đi tìm thiện mỹ
Ở tại thế gian
Đi tìm chân lý
Mà xô mà quàng
Ôm một mớ bong bóng mà đè thành khối
Đứng tận bùn đen
Lò mò lặn lội

Mắt chụp kính màu
Bới lỗi trắng sao
Té ngựa té nghiêng,
 ngược không quá đầu sào
Lật ngược lật xuôi,
 trách trời cao biển rộng
Cột chèo lương đồng
Đất cát ruôi mè
Cùng xác lập chử che
Mới thành nhà lỏng lộng
Có núi nhờ đời
Có biển nhờ sông
Có lúa nhờ đồng
Có nụ hoa hồng
Nhờ phân nhờ bón
Nhỏ mới thành lớn
Thấp mới thành cao
Dậu mới thành rào
Đó là mối tương dung : dị đồng, đồng dị
Tiếng quân tử, nghe chí lý !
Tiếng trượng phu, nghe tuyệt vời !
Nhưng ai là quân tử, ai là trượng phu
Mà không gặt gù,
Nhờ bỏ xa rồi, trần lao vùi dập !!!
Đừng nên lấp bấp
Nói chuyện gần xa
Nay được sao là
Thì xưa đâu khác
Họ ca họ hát
Tối sáng mà chơi
Nay ta ca hát
Cùng đứng trong đời
Đừng tìm mộng ảo chơi vơi
Roi vào mộng lung huyền tượng
Từ không sắc tướng
Đã hiện lên rồi
Mây gió lên ngôi
U mê sụp đổ
Đất trời loang lổ
Vỗ cánh bay đi !!!

Bùng Vỡ

Tháng 10-2003

Tôi bước đi chưa hết một lộ trình

Chân chưa mỗi trên nẻo đường vạn dặm
Núi dốc, biển đời, đưa tay bắt nắm
Cát bụi, gió sương một cõi trần gian
Nụ chớm ban mai, cánh lữ chiều tàn
Trước mặt, còn bao nhiêu lối dọc đường ngang
Sau lưng, mờ dấu nét rong rêu bỏ lại
Nhân tình thế thái
Chìm nổi bao phen
Trước lạ sau quen
Con thoi đưa tới
Bước đi chưa mỗi
Bước tới chưa ngừng
Âm vang đá sỏi
Lay động mấy từng
Một khoảng trống không
Nào lưu dấu tích !
Đường đi là những chầm nổi dài, đâu cùng đích ?
Đường về là những loang lở hoen mờ,
đâu là khởi điểm mà trông ?
Trời đất mệnh mông
Đi thì tới
Đứng thì ngừng
Rẽ thì dọc
Bẻ thì ngang
Ngược thì lên
Cúi thì xuống
Chỉ có :
Đứng !
Đi !
Ngừng !
Nghỉ !
Chứ đâu là tới ?
Chứ đâu là về ?
Quay khắp muôn bề
Đâu không là phương hướng
Đừng thu hẹp mỗi tâm không, vô lượng !
Đừng giãn co trên vạn nẻo đi, về
Khỏe đi
Mỏi đứng
Không hẹn
Không thề
Nào ai xẻ dọc bờ đê
Nào ai cắt xéo đường về mà trông
Nào ai đem núi lấp sông
Nào ai vẽ lối tằng không bên đàng
Duyên thì tụ, tán thì tan

Trùng khơi tán tụ chưa tràn thùy dương
Ai vẽ một con đường
Đường nào không có nẻo
Ai bắt một nhịp cầu
Nước đã chảy lê thê
Trong huyền tượng muôn bề
Tôi hiện hình một khoảnh
Cho dù mỏng mảnh
Tựa bóng hư vô
Mờ mịt cuối bờ
Nhưng là chân thực
Đường không lẫn mức
Vượt nẻo thời gian
Tựa cửa trên ngàn
Tôi ca tôi hát.

Tình Dài Hóa Ngắn, Một Cõi Đi Về

Ngày 15-11-2003

Ba mươi năm, quãng đường một phần ba vạn sáu
Tên của em, ẩn ở đâu lộn bùn cát chưa về
Nay cảnh đày, mai cảnh đọa lê thê
Ai đã mệnh danh, để cho em ngục tối ?
Ba mươi năm, tại sao không dám gọi ?
Cửa đóng khung, quyền lực khép bạo tàn
Nhà không nóc, bóng tối sợ hai man
Ngày không đến, bình minh xa diệu vợi !
Ngựa đã thẳng cương, một đường lao tới
Trâu đã vướng cày, giẫm nát đồng xanh
Núi bảo là sông, nhắm mắt cũng đành
Sỏi đá nói gạo com, đâu dám trái
Em nằm đó, ba mươi năm quay lại
Bảy mươi năm, đã cuốn hút một bề !
Mím cười đi em, tha thứ em nghe !
Thương cho em, có trái tim không dám thờ
Thương cho em, cúi đầu chống đỡ !
Miệng ngậm cam, dù có vỡ tâm can
Mảnh hồn đau, dù cay xé ngập tràn
Em có biết, tôi đã khổ
vì em luôn giam hãm trong tâm tư, lẽ sống
Hãy mở từ tâm, cho dòng máu tươi khơi động
Hãy mở vành mi, chào giọt lệ biết yêu thương
Em sẽ đến bên tôi, không cần nẻo cần đường

Vì bảy mươi năm, đã mù say lầm lạc !
Tôi nói cho em nghe !
Cùng bước nhau về cánh đồng quê, ca hát
Lúa đã lên bông, reo nắng ấm, ngẩng đầu
Đám mạ non, không vùi dập chìm sâu
Hạt ngọc đã từ lâu, mòn gốc rạ !
Em cũng có trái tim
Đâu phải là gỗ đá !
Cùng là khối thịt da
Ai lại chẳng nghe đau !
Tội tình chi, lẩn cửa trước, trốn cửa sau
Ta cứ bước nhau về
Nước phải có nguồn
Tổ phải có Tông
Biển rộng nhờ sông
Cây cao nhờ cội
Ba mươi năm, đến nay mới gọi
Tên của em, một cội đi về
Xin cúi đầu, thưa gọi Bóng Mẹ Quê
Tha tất cả một lũ con hư hỏng
Mẹ đã chết rồi, nhưng tim Mẹ nóng
Vành môi khô, Mẹ hé mở nụ cười
Là anh là em, cùng một Mẹ đó, em ơi !
Mẹ đã chết, nhưng từ nay Mẹ sống
Ba mươi năm, chợt như tỉnh mộng
Bảy mươi năm, một cội đi về
Anh chị em, tấm gọi tình quê
Sông bến cũ, gừng cay muối mặn
Ba mươi năm, Tình Dài Hóa Ngắn
Bảy mươi năm, Một Cội Đi Về !

Thăm Chùa, Thăm Quê

*Cảm tác Một Buổi Sáng Tỉnh Mơ 02-10-2003
Nhớ lại Chùa Xưa, Quê Cũ.*

Tôi về thăm lại Chùa Quê
Thăm trăng,thăm gió,thăm quê,thăm làng
Tôi về thăm lại dò ngang
Thăm dê, thăm nước, cát vàng mênh mông
Tôi về thăm lại ruộng đồng
Thăm mạ, thăm lúa đòng đòng trở bông
Tôi về thăm lại bờ sông
Bắt ngang qua lại, dò trông đưa người
Tôi về thăm lại nụ cười
Làng trên,Xóm dưới,những người tôi thương

Tôi về thăm lại con đường
Đường quê cát bụi, tôi thường rong chơi
Tôi về thăm lại từng nơi
Cho tôi khôn lớn đầu đời rồi đi
Tôi thăm giồng sắn, giồng mì
Giồng lang, khoảnh bắp những khi đói lòng
Tôi về thăm lại nhớ mong
Bao năm xa cách, trong lòng không nguôi
Tôi về thăm lại xa xôi
Nhớ Cha, nhớ Mẹ da môi, tóc sương
Tôi về thăm lại Cố Hương
Bao năm xa cách, nhớ thương sao vừa !
Tôi về thăm lại hàng dừa
Cho tôi uống cạn, những trưa oi nồng
Chùa Tôi, tôi nhớ tôi trông
Quê Tôi, tôi nhớ tôi mong tháng ngày
Nhớ từng cơn gió hây hây
Nhớ cây theo gió, đêm ngày đong đưa
Tôi về thăm lại Làng Xưa
Bao năm xa cách, cho vừa nhớ thương
Tôi về thăm lại mảnh vườn
Bí, bầu, rau, cải cùng nướng an lành
Tôi về thăm mái nhà tranh
Khi tôi còn nhỏ, quây quanh đứng ngồi
Ghé qua thăm lại Chùa Tôi
Tiếng kinh, tiếng mõ, đầu đời vọng vang
Thăm bờ tre đứng đầu làng
Bước qua mấy lũy, rẽ ngang tới Chùa
Chùa Tôi, không tiếng hơn thua
Chùa Quê đậm bạc, quê mùa thế thôi !
Dân làng, người cúng chè xôi
Người dâng nải chuối, người thời bó rau
Chùa Tôi, nghe nói nhiệm màu
Chờ che Làng Xóm, biển dâu vẫn còn !
Dù bao xa cách mỗi mòn !
Chùa Tôi cũng đón Người Con trở về
Dù bao tuế nguyệt, sơn khê !
Làng Tôi cũng đón, chưa hề kêu ca !
Tôi thăm mồ mả Ông Cha
Thăm dòng, thăm họ, thăm bà, thăm con
Tôi thăm lũ cháu, lũ con
Từ khi tôi vắng, lon ton ra đời
Tôi đi, không đón không mời
Tôi về thăm lại, vì đời của tôi :
Quê Người là kiếp mù khơi
Quê Nhà là chốn cho tôi nên người

Rồi tôi đi nữa, khóc cười
Nhưng tôi mang kiếp con người ra đi !
Thôi chào, già biệt từ ly
Dù tôi mang nặng những gì tôi mang !!!
Thôi chào, già biệt lên đàng
Thương trong già biệt, nhớ ngàn xa xăm
Hết rồi Một Chuyến Về Thăm
Hẹn nhau Chuyến Nữa, tháng năm xa mờ
Về thăm, như mộng như mơ
Không thăm như mộng, thần thờ hồn ai !
Thôi xin hẹn lại ngày mai
Một ngày mai nữa, cũng dài đời tôi
Giã Từ nghe, tiếng Quê Tôi !
Giã Từ nghe, tiếng Chùa Tôi, Giã Từ !!!

Tự Tại Là Đây

Cuối năm 1997

Chùa Pháp Quang, thầy trò nâng niu xây Đạo Pháp
Kiếp tha phương, Dân Việt tha thiết dựng tình người
Trên bảo tọa, Đấng Cha Lành từ ti, mỉm miệng cười
Khắp đạo tràng, hân hoan chào đón bậc Pháp Sư xa vời vợi
Thời pháp thoại trong khuôn viên êm đềm,
Chim hót, mây bay, cây cao, gió mát
Buổi thiền trà dưới mái chùa thân yêu
Cùng trao nhau
Những cái hay, cái đẹp của Đạo Pháp, Quê Hương
Sá chi những thăng trầm, nghiệt ngã, tang thương
Cơn dâu biển, biển dâu, đổi dời, biến hiện
Phật Tử ơi ! Vững tâm thẳng tiến
Ươm tin yêu !
Mơ chân thiện !
Hiển cho đời sự tỉnh thức vô biên
Phá tham sân !
Diệt oan trái !
Dứt ưu phiền !
Biến mọi đổ nát, tan hoang thành đức độ, từ bi
Mang nguyện lớn, chuyển trao từng thế hệ
Chư Phật từ tôn, biến pháp thân khắp lòng đại thể
Hiện về đây, ngự trị mỗi phút giây
Giật mình bờ giác là đây
Có không không có niềm tây mỉm cười
Hoa Đàm một đóa xinh tươi
Rong chơi sinh tử cho đời bớt đau

Ô hay từ cõi nhiệm màu !
Ta cùng Chư Phật, một màu nhất như !!!

Cuốn Một Bờ Lau, Bụi Mờ Bỏ Lại

Tháng 11-2003

Một lối bước băng ngang
Gieo vạ sâu thế kỷ !
Gió lộng Trường Sơn, núi rừng hùng vĩ !
Sóng bạc Thái Bình, biển cả mênh mông !
Tiếng khóc quê hương tê ti ruộng đồng
Tóc mẹ trắng, xõa chiều dài lịch sử
Bàn tay mẹ, đưa con về tình tự
Mái lều tranh, ấp ủ những ngọt bùi
Con là gì, cũng là đứa con thôi !
Con của đất nước ngàn xưa để lại
Thức hệ cuốn trôi theo từng thời đại
Hận thù ! Khi nhắm mắt cũng buông tay
Quyền uy ! Mòn đá cụi cũng lung lay
Chỉ có sự sống và tình thương là tất cả
Anh và tôi, đâu phải người xa lạ
Dù không quen, cũng gọi cảm tình người
Huống chi cùng sữa mẹ dưỡng nuôi
Sao đẻ mẹ, bạc đầu, không nói !
Tiếng hồn thiêng, âm thầm khế gọi
Bước chân về bên cõi rừng xưa
Tay nắm bàn tay, đừng nói, dư thừa !!!
Đưa mắt nhìn nhau, ngậm ngùi ứa lệ !
Mảnh hình cong, anh và tôi cùng thế hệ
Đã làm đau thống thiết biết bao rồi ?
Năm tháng dần qua, lần lửa buông trôi !
Anh và tôi, đã biết nhau
Quãng đường dài, quá đủ !
Lăn lộn chi, cho tóc mẹ thêm màu
Anh hãy quay đầu
Bóng tối chìm sâu
Tôi cuốn bờ lau
Bụi mờ bỏ lại
Dệt nên một mái
Bếp lửa nhà tranh
Em, tôi và anh
Ngọn lửa thêm hồng
Việt Nam trời đông

Quê hương ta đó !!!

Cuốn Một Bờ Lau, Bụi Mờ Bỏ Lại

** Tháng 11-2003 **

Hãy băng bó một vết thương
Ngay trên mảnh đất quê hương
Vì những mù say, bạo lực, hoang đường
Bị dày xéo, dập vùi, rách nát
Cùng một dòng máu mà sao tẻ bạc ?
Cùng một màu da sao nhẵn cam tâm ?
Mảnh hồn đau, nghe tiếng nói thì thào
Đã phóng lao trên trời đòi ý hệ !!!
Nhục vinh, thành bại, đúng sai, cần chi kể !
Máu đã lan tràn ngập núi, ngập sông
Xương đã tan hoang, vụn vỡ chất chồng
Người đã chết, được gì cho người sống ?
Anh đang sống và tôi đang sống
Tiếng con người, anh có biết lắng nghe
Tiếng lương tâm, đay nghiến những e dè
Anh là ai, ra tay không ái ngại !
Người đã chết, hồn đau tê dại
Khóc âm thầm, bóng tối chưa qua
Kẻ theo sau, nhắm mắt cuốn đi
Một lỗ bước, gieo vạ sâu thế kỷ !
Gió lộng Trường Sơn, núi rừng hùng vĩ !
Sóng bạc Thái Bình, biển cả mênh mông !
Tiếng khóc quê hương tê tỉ ruộng đồng
Tóc mẹ trắng, xoa chiều dài lịch sử
Bàn tay mẹ, đưa con về tình tự
Mái lều tranh, ấp ủ những ngọt bùi
Con là gì, cũng là đứa con thôi !
Con của đất nước ngàn xưa để lại
Thức hệ cuốn trôi theo từng thời đại
Hận thù ! Khi nhắm mắt cũng buông tay
Quyền uy ! Mòn đá cui cũng lung lay
Chỉ có sự sống và tình thương là tất cả
Anh và tôi, đâu phải người xa lạ
Dù không quen, cũng gọi cảm tình người
Huống chi cùng sữa mẹ dưỡng nuôi
Sao để mẹ, bạc đầu, không nói !
Tiếng hồn thiêng, âm thầm khẽ gọi

Bước chân về bên cội rừng xưa
Tay nắm bàn tay, đừng nói, dư thừa !!!
Đưa mắt nhìn nhau, ngậm ngùi ứa lệ !
Mảnh hình cong, anh và tôi cùng thể hệ
Đã làm đau thống thiết biết bao rồi ?
Bảy mươi năm thừa, ba mươi năm trôi !
Anh và tôi, đã biết nhau
Quãng đường dài, quá đủ !
Lăn lộn chi, cho tóc mẹ thêm màu
Anh hãy quay đầu
Bóng tôi chìm sâu
Tôi cuốn bờ lau
Bụi mờ bỏ lại
Dệt nên một mái
Bếp lửa nhà tranh
Em, tôi và anh
Ngọn lửa thêm hồng
Việt Nam trời đông
Quê hương ta đó !!!

Xin Chắp Đôi Bàn Tay

Tháng 12-2003

Xin chắp đôi bàn tay
Thành một đóa hoa hồng
Đã qua rồi mùa đông
Xuân về xanh hoa lá

Xin gom từng viên đá
Kết lại một đoạn đường
Bao năm tháng phong sương
Còn loang lổ bên thềm

Xin thắp một ngọn đèn
Soi đêm dài tăm tối
Cho những ai lạc lối
Còn biết nẻo quay về

Xin đắp một bờ đê
Cản ngăn dòng nước lũ
Ngập tràn sông bến cũ
Ngâm ủng thói ruộng đồng

Xin đứng trên đôi thông
Vi vu cùng gió gọi

Nghe thì thâm khẽ nói
Dòng máu lệ chưa qua !

Xin đến bãi tha ma
Dâng một cành hoa trắng
Từ hoang vu vắng lặng
Vọng tiếng khóc ngậm ngùi

Xin yên lặng, người ơi !
Kìa, hồn ai lên tiếng
Lan man làn khói quyên
Vẽ thành nét Quy Đầu !!!

Xin bóng tối chìm sâu
Cho vàng đông ló dạng
Cho muôn ngàn ly tán
Reo nhạc khúc ngày về

Xin thổi vụn u mê
Tan lưng đòi thế kỷ
Không ngụy trang hoa mỹ
Chỉ chân thật con người

Xin trao nhau nụ cười
Đã từ lâu gượng gạo
Vi lộng chân thành ảo
Nên khổ lụy ngập đầu !

Xin bắc một nhịp cầu
Giữa đôi bờ oan nghiệt
Quay lưng làm sao biết
Đổi mặt, dứt đoạn trường !

Xin mở mắt tình thương
Lau sạch vụn nẻo đường
Trao nhau từng thế hệ
Đường dài của quê hương

Xin nói lại tình thương
Đã từ lâu đánh mất
Trao nhau niềm chân thật
Sẵn có tự bao giờ

Xin đứng lại bên bờ
Dòng sông xưa lặng lẽ
Dù ngàn năm vẫn thế

Hai tiếng gọi VIỆT NAM.

Điệp Khúc QUÊ HƯƠNG

** 12-2003 **

Tôi hát khúc nhạc Trường Sơn
Cao vút núi non hùng vĩ
Tôi ca âm điệu Thái Bình
Rạt rào biển cả mênh mông
Nổi lên tình biển nghĩa sông
Tình non nghĩa nước một dòng hùng ca
Bắc Nam Trung thật đậm đà
Ba miền đất nước một nhà Việt Nam
Hát từ thuở Vua Hùng, lập quốc Văn Lang
Ca nguồn cội Rồng Tiên, mẹ Âu cha Lạc
Truyền nối nhau năm mươi thế kỷ đã thừa
Hát về tình tự xa xưa
Hát vang không dứt để chừa mai sau
Da vàng máu đỏ một màu
Năm tay xây dựng nhịp cầu quê hương
Hát vang trên khắp nẻo đường
Hát vang thôn xóm, phố phường thân yêu
Tôi hát tiếng kiêu sa, dựng cờ lịch sử !
Tôi hát tiếng oai hùng, bảo vệ non sông !
Năm ngàn năm, mãi khơi dòng
Kết tinh thành mảnh hình cong dư đồ
Giang sơn gấm vóc diễm tô
Non sông cảm tú nên thơ diệu kỳ
Hát trên những bước đi
Miền Bắc khai nguyên
Cái nôi dân tộc
Thăng Long, Hà Nội
Hát trên những nẻo đường
Lịch sử vươn dài
Từ ải Nam Quan
Đến mũi Cà Mau
Hát thành phố Sài Gòn
Hòn ngọc viễn đông
Ba trăm năm, trang sử lên ngôi
Hát Huế Kinh đô
Tiếng vọng Trường Tiền mấy nhịp
Dạ sâu sông Hương núi Ngự
Hát nữa đi em, bài ca tình tự
Hát nữa đi em, tiếng hát tình quê
Trường Sơn lan tỏa câu thơ

Thái Bình loáng bạc, sóng kê nước reo
Hát lên cao vút lưng đèo
Ngân sâu bóng nước, mái chèo ò ngang
Tâm tư hòa điệu cung đàn
Em reo khúc nhạc tình tang trở về
Nhạc vàng trôi khúc tình quê
Năm ngàn năm, vịn ước thề núi sông
Trường Sơn ca khúc Biển Đông
Em reo ca khúc Lạc Hồng Việt Nam
Núi non ca khúc xanh lam
Em reo ca khúc ngàn năm Tiên Rồng
Non sông ca khúc một dòng
Em reo ca khúc một lòng nhớ thương
Tình quê ca khúc nẻo đường
Em reo ca khúc quê hương muôn đời
Thuyền reo ca khúc xa khơi
Em reo ca khúc muôn đời Việt Nam.

Cái Đẹp Vô Thường

** 12-2003 **

Đẹp không hai chữ vô thường
Hãy nhìn chân thực vô thường đẹp không
 Vô thường vận chuyển mênh mông
Vô thường biến hóa tương đồng vạn duyên
 Vô thường đạo khắp mọi miền
Ngắm từng cảnh vật tự nhiên tuyệt vời
 Vô thường đi khắp muôn nơi
Danh lam thắng cảnh ngỏ lời chờ mong
 Vô thường khẽ gọi đêm đông
Chia con giá lạnh xót lòng những ai
 Vô thường rón rén cảnh mai
Nụ xuân e ấp đêm dài đã lâu
 Vô thường vào hạ ve sầu
Rắc reo tiếng khóc biển dâu làm gì
 Vô thường thu đến thu đi
Rừng cây trơ lá đến thì trở bông
 Vô thường biến có thành không
Biến không thành có được lòng mới nghe
 Vô thường xa lạ còn e
Biết rồi đẹp ý ai dè thế đâu
 Vô thường nói biển sông sâu
Bàn tay vun vén nhịp cầu lại qua
 Vô thường kết lại gần xa
Bạn thù rũ sạch trong nhà thân thương

Vô thường xóa bỏ chán chường
Cho đời đổi mới mở đường thênh thang
Vô thường nối lại hai đàng
Xóa tan sâu hận vén màn minh châu
Vô thường kết hợp muôn màu
Mỗi người mỗi vẻ mỗi màu mỗi hay
Vô thường mới có đôi thay
Đêm đen như mực thì ngày mới trong
Vô thường thân gửi đầu non
Rong chơi góc biển vẫn còn hồn ta
Giữ chi thân đã úa già
Mượn thân hình mới la cà muôn phương
Vô thường mở điệu du dương
Sắc không vạn hữu là đường ta đi
Đừng ôm một mảnh li ti
Phi vô phi hữu điệu kỳ ai hay
Vô thường ta bước xưa nay
Bao trùm vô tận mây may chẳng nhòa
Tay nâng nhẹ nhẹ cành hoa
Dung bao nhiêu thứ mà hòa mới nên
Xóa tan những nỗi buồn tênh
Nụ hồng đã điểm trên vành môi tươi
Vô thường cất bước trong đời
Mở ra gót ngọc ngỏ lời hoan ca
Đi trong bốn biển là nhà
Bước đi từng bước nở hoa mỉm cười
Vô thường một đóa xinh tươi
Từ trong nhân ảnh nụ cười còn vang.

Bài Ca SỎI ĐÁ

** 12-2003 **

Tôi bước đi bốn biển là nhà
Tôi bước đi là lá là hoa
Chân khua nhẹ bài ca sỏi đá
Tôi bước đi mưa nắng chan hòa
Tôi bước đi ngọc nhều châu sa
Chân lay động sương pha tuyết giá
Lúa chín trĩu trên đầu lá mạ
Bóng chiều ngưng trên nắng mai vàng
Thuyền muện màng dừng chuyến dò ngang
Đưa khách cuối bên bờ sông vắng
Đêm về, nhẹ rơi giọt nắng
Ngày lên, nhẹ bóng hoàng hôn
Bước về bên nẻo cô thôn

Ứng hồng nhà tranh bếp lửa
Tôi bước đi trời cao điểm tựa
Tôi bước đi đất rộng tương lân
Trời xanh không vướng đầu trần
Đất màu chẳng vướng bước chân dậm dài
Tôi bước đi nhạc trời thiên thai
Sờ ảnh tượng thân tiên mở cửa
Tôi bước đi lối cũ chưa cài
Đường vô tận thập thò không đóng
Cành lá nhỏ giọt sương còn đọng
Biển trùng khơi đã cạn lâu rồi
Trùng trùng vạn hữu lên ngôi
Chập chùng lân thê leo đòi phiêu du
Tôi bước đi mây mù vén lối
Nhạc đêm khuya bùng trời vang vang
Muối mòng chào đón hai hàng
Đưa tay vốc bóng trắng vàng lung linh
Tôi đi ngóng gió đầu ghềnh
Tôi đi cát bụi mông mênh
Chận sóng từ xa biển động
Tôi đi trời đất chên vênh
Tôi đi đánh thức bình minh
Sức sống hồi sinh hoa mộng
Cụ già hần sâu nghe ngóng
Em thơ đưa vói tâm tay
Mẹ quê cần khô mơ vọng
Hoa cau thức trắng đêm ngày
Tôi bước đi trời đất ngủ say
Tôi bước đi sóng nước chưa lay
Chim ngủ trên cây
Mây ngủ trên ngàn
Tôi bước đi xuân đến đông tàn
Tôi bước đi hạ cuối thu sang
Bốn mùa tương sinh là hoa là lá
Tôi bước đi bài ca sỏi đá
Khua âm vang khúc nhạc lên đường
Ngân tình dài muôn vạn yêu thương
Nắng sớm mai chiều
Ngọn cỏ vương vương.

Từ Cõi Chết, Em lần mò sống lại

*Cảm tác, để thương cho trận động đất kinh hoàng xảy ra
vào thứ sáu ngày 26-12-2003, tại thành phố Bam, nước Iran.*

Đã tác hại khoảng 50 ngàn người bị chết.

Hàng chục hàng ngàn người bị thương.

Vô số nạn nhân dở sống dở chết trên những điều tàn.

Tôi nghe rồi em, trận động đất kinh hoàng !
Tôi nghe rồi em, tiếng thảng thốt kêu vang !
Đất trời rung chuyển ngửa nghiêng
Đảo lộn, nổ tung, vùi dập
Đâu là nhà cao cửa thấp
Đâu là phú quý sang hèn
Trong phút chốc, tan tành, đổ nát
Trố mắt, sững sờ, ngậm câm, kinh ngạc
Máu ngừng trôi, tim ngừng đập, khóc than
Chết chóc, chôn vùi, vụn vỡ, tan hoang
Từ cõi chết, em lần mò sống lại !!!
Tình hồn chưa em ? Đại khờ ! Tê tái !
Khóc nữa đi em, cho cạn thương đau
Cõi sống còn đâu, cát đá đổi màu
Nhà cửa, xóm làng, phút giây biến mất
Trong quặng thắt, chỉ còn tiếng nấc !
Trong niềm đau, nước mắt lưng tròng !
Còn chi đâu nữa mà mong
Chỉ còn một cõi trời không thể này
Còn chi đâu nữa tháng ngày
Chỉ còn một cõi đọa đày hồn đau
Có nghe tê tái đổi màu ?
Có nghe mờ mịt biển dâu phong trần ?
Cuộc đời đưa đẩy theo chân
Từ nay, em vói phong trần em đi
Trông đổ nát, chẳng còn gì
Trông vùi lấp, bởi có chi, hờ trời !!!
Một thành phố, biến khơi khơi !
Những người thân, bật tấm hơi !
Một nhà mất tích
Cả làng mất tích
Đất vùi sâu, chẳng cần mả cần mồ !
Trời sụp đổ, nào có nghĩa xương khô !
Ai đã chết, và ai còn sống sót ???
Trời, vẫn cao chót vót
Đất, vẫn nín âm thầm
Một vùng lạng lẽ ngậm câm !
Người người nhìn nhau, ngẩn lệ !
Trời đất hời, vì đâu như thế !
Cát bụi nào, phẫn nộ mù bay !
Xảy ra, đột biến, im ngay !!!
Cũng đêm cho chán thì ngày
Cũng mưa cho chán thì bầy nắng lên
Cũng trời cũng đất mông mênh
Cũng yên cũng lặng, buồn tênh thế này !!!

Tôi nghe rồi em, trời đất lăn quay !
Tôi nghe rồi em, trời chuyển, đất xoay !
Chôn vùi tất cả và ngựa nghiêng để lại
Người sống kinh hoàng, hồn đau tê dại
Người chết lạnh lùng, quằn quại linh tri
Chết không kịp ngáp, chết chẳng ra gì
Còn chi nữa, trời long đất lở ???
Người đã chết, không kịp thở !
Người còn sống, chẳng dám nhìn !
Im lìm, vụt tắt, lặng thinh
Em còn lại, với những ai, đứng khóc ???
Khung trời cong cong một bực
Đất mờ lảng vảng bụi bay
Còn em, như thế từ nay
Trống không, em nắm đôi tay lạnh lùng
Đất trời còn đó, chập chùng
Cuộc đời còn đó, tận cùng chưa em ???

Xin Cho Em

Một Đóa Nhiệm Mâu

*Thơ Nhạc * 03-01-2004 **

Xin cho em một đóa hoa hồng
Xin cho em một đóa hoa tâm
Hoa chân lý nở vạn tình thương

Xin cho em một đóa nhiệm mâu
Xin cho em một đóa minh châu
Rừng giác ngộ, vườn hoa từ bi

Hoa vẫn nở trên đường cứu khổ
Hoa vẫn nở trên đường tự độ
Mà con người hờ hững không hay

Em có biết từ lâu lạc lối
Em có biết từ lâu lạc loài
Sáu nẻo luân hồi mòn mỏi xưa nay

Em có biết đêm dài tăm tối
Em có biết xa hẵn đường về
Sinh tử bốn loài đau khổ đắng cay

Một ngày tu nở đóa hoa hồng
Một ngày tu nở đóa hoa tâm

Đã từ lâu vùi lấp xa xăm

Một ngày tu nở đóa ưu đàm
Một ngày tu rạng ánh đạo vàng
Đạo cứu đời từ đó em mang

Một ngày tu em bước lên thuyền
Thuyền đạo màu cát đứt vạn duyên
Thuyền từ bi về bến thanh lương

Một ngày tu em bước lên thuyền
Chuyên chở người từ khắp muôn phương
Đến bờ bến đạo vàng yêu thương

Xin cho em một đóa hoa hồng
Xin cho em một đóa hoa tâm
Hoa từ bi nở khắp muôn phương

Xin cho em một đóa hoa hồng
Xin cho em một đóa hoa tâm
Hoa từ bi thấm nhuần muôn phương.

Một Cây Hai Lá

** 05-01-2004 **

Lá xanh ngả bóng lưng đòi
Lá non nõn nụ đâm chồi vươn lên
Bồ đề huyền diệu thân thân
Đạo màu tỏa rạng mông mênh phương trời
Tựa nương tu học ai ơi
Một cây hai lá đạo - đời thơm hương
Bước đi mấy nhịp dặm trường
Xa xôi vọng nhớ cố hương trở về.

HỎI, ĐÁP !!!

*MG * 03-01-2004*

* Tu sĩ thừa Thầy có được yêu
Vì yêu mà khổ lụy nhau nhiều
Đã tu sao chẳng tu cho trọn
Lại vướng hồng trần khổ vì yêu

* Tu sĩ mà yêu có được gì
Đã tu sao chẳng trọn đường đi

Người đời đắm lụy yêu nên khổ
Thầy lại đeo mang khổ thế ni

- * Thầy tiếc làm chi cái chữ tình
Chữ tình khổ lụy vạn sinh linh
Chiếc thuyền ân ái chìm sinh tử
Bờ bên thanh lương tuyệt bóng hình
- * Tu sĩ, con ơi phải biết yêu
Vì trong nhân thế khổ đau nhiều
Yêu cho muôn loại vui bớt khổ
Không hiểu nên bàn cái chữ yêu
- * Tu sĩ không yêu mới lạ hì !
Không yêu thử hỏi tu mà chi
Yêu đời yêu đạo yêu tất cả
Yêu hết chúng sanh mới tuyệt kỳ
- * Thầy tiếc sức Thầy không đủ yêu
Thời gian mòn mỏi đã hơi nhiều
Chúng sanh chưa vớt cho hết khổ
Thầy tiếc chưa tròn cái chữ yêu
- * Ai bảo người tu khổ chữ tình
Tình thương trang trải vạn sinh linh
Lên thuyền bát nhã về bờ giác
Trần thế ca vang một bóng hình

Bước Đi, Rơi Rụng Mây Ngàn

** 31-12-2003 **

Ngày tôi ra đời
Một ngày cuối năm
Để đón chào ngày mới
Cung nhip thời gian khẽ gõ
Lù lù lao tới
Cái cũ ê chề, chắt đóng cho xong
Cái mới thập thò, kẻ đợi người mong
Dòng chuyển hóa, đã bày nên thế đó !
Tôi mới sinh ra, ề ồ, quẹ quọ
Theo Tây thì chưa trọn một ngày
Đông lác đầu, nói thiệt cho hay
Tính tới tính lui đã đầy hai tuổi !
Dòng thời gian, đâu đâu đâu cuối ?
Dòng tử sinh, đâu cuối đâu đầu ?

Ngày lụn dần thì lại canh thâu
Đêm đuổi sức thì ngày xuất hiện
Đò chưa dừng chuyên
Khách đã đến rồi
Con đò đưa đầy
Sóng nước rẽ đôi
Bên lở bên bồi
Trôi bờ sinh diệt
Em có biết tại sao tôi ra đời
Vì ăn đã lâu, nên đến ngày tôi có mặt
Chưa nói năng gì
Mắt còn nhắm nghiền
Ngậm vú mẹ oe oe
Người thì bảo vừa mới sinh ra
Kẻ bầm đốt đã là hai tuổi
Cứ ngậm đi em
Cái nào cũng đúng, cái nào cũng hay
Nếu nói phút với giây, chưa trọn một ngày
Nhưng năm nọ với kia thì hai chữ đâu phải một
Ngậm nữa đi em !
Sự lộ diện của tôi, đâu bỗng chợt
Đâu phải tự nhiên mà có mặt trong đời
Chín tháng dài, từ bụng mẹ dưỡng nuôi
Từng giây phút, mẹ đã tiêu hao nhiều sinh lực
Dòng đời chưa dứt
Tôi còn đi cho cuối mức thời gian
Sinh tử thên thang
Tôi cất bước cho tận cùng ngăn mé
Một kiếp này thôi, tôi nói cho em nghe
Tôi đã đón nhận sự tương sinh từ bụng mẹ
Vừa sinh ra lại tiếp nhận với đất trời
Kia tiếng cười, nọ tiếng nói buông lời
Nhồi sinh lực nâng niu từ khi tôi có mặt
Ăn với nghĩa thì một ngày cũng đầy cũng chật
Vây mà tôi đón nhận đến nay rồi
Núi vẫn còn thấp, biển vẫn chưa sâu
Ăn với nghĩa, lấy gì so sánh được ?
Tôi nói cho em nghe, tùy em tiến bước
Nhưng riêng tôi, thì thế đó em ơi !
Một ngày sinh ra, tôi còn nhớ trong đời
Dung tất cả, thử đất trời bao lớn ?
Chim chuyền bay lượn
Phớt bóng cành mai
Ngày một ngày hai
Tôi có trong đời
Và tôi đi mãi

Bước chân còn đó, dặm dài
Tử sinh còn đó, miệt mài tôi đi !!!
Tôi đi, đừng nói năng chi !
Tử sinh còn ngán ngại gì thời gian
Bước đi, rơi rụng mây ngàn
Bước về, ê ẩm không gian vô cùng.

Một Nụ Cười Vang *Tết Giáp Thân 2004*

Ta hỏi ngày mai ta ở đâu
Băng trong vũ trụ vượt tinh cầu
Trăng sao úp mở, thôi chao động
Thương hải tang điền khép biển dâu

Ta hỏi ngày mai có trở về
Đường xưa lối cũ bước lê thê
Bóng em tựa cửa, chờ lâu lắm
Chợt tỉnh hồn ai lỗi ước thề

Ta hỏi ngày mai chớ đại khờ
Trần gian tay trắng nẻo bơ vơ
Lang thang khắp chốn chìm sinh tử
Em đứng buồn trông, khách hững hờ

Ta hỏi ngày mai mấy nhịp cầu
Sông dài mấy khúc cạn hay sâu
Đôi bờ mấp mé bên dòng nước
Ta dắt tay em bước nhiệm màu

Ta chẻ thời gian chẳng có gì
Dọc đường trôi nhạc bước chân đi
Ru em giấc ngủ, yên không động
Ta đã là em thật diệu kỳ

Ta cắt không gian thử mấy chiều
Một vòm trống rỗng tự cô liêu
Đầy đưa dung chứa cho cùng khắp
Chẳng chút bớt thêm chẳng ít nhiều

Chớ hỏi làm chi bóng nguyệt tàn
Thời gian theo gió gởi mệnh mang
Phút giây nắm bắt trùn chung thỉ
Tiếng vỗ bàn tay nhịp khúc vang

Chớ hỏi ngày mai đã đến chưa

Hôm qua còn đó tự bao giờ
Hôm nay gói trọn ba thời nữa
Hiển hiện nguyên hình bóng dáng xưa

Chớ hỏi làm chi khách vắng nhà
Đường đi vạn lý có đâu xa
Bước chân dong ruổi chưa mòn mỏi
Nở nụ cười vang, ta với ta.

Ta Đi, Một Cõi Phù Sinh Hiện Về

** Xuân Giáp Thân 2004 * MG*

Người vào hoa tọng người chơi
Ta vào sinh tử cho đời bớt đau
Người vào một cõi nhiệm màu
Ta vào ba cõi bắc cầu lại qua
Người thương cây cỏ lá hoa
Ta thương bốn loại trong nhà thê lương
Người thương diệu hữu chơn thường
Ta thương muôn vật trên đường phù sinh
Người hòa âm điệu kệ kinh
Ta hòa âm điệu tang tình chiều đông
Người hòa tịch tịnh mênh mông
Ta hòa tình tự trên dòng nổi trôi
Người vui thanh vắng núi đồi
Ta chia ai oán lở bồi nhân gian
Người vui huyền diệu mây ngàn
Ta chia trầm thống lang thang không đường
Người chơi trong cõi thanh lương
Ta chơi nhân ảnh nghệ thường hợp tan
Người chơi dưới ánh trăng vàng
Ta chơi bóng nguyệt mênh mang ao hồ
Người xa phố thị thành đô
Ta vào đồng nội bên bờ ruộng xanh
Người reo châu ngọc long lanh
Ta reo gió gọi bên cành thùy dương
Người reo cam lộ pháp vương
Ta reo tiếng gọi tình thương con người
Người reo một đóa hoa cười
Ta reo muôn đóa thắm tươi nhân tình
Người vào tự thể quang minh
Ta vào thực chất như mình với ta
Người về thăm lại quê nhà
Ta đi rung cõi ta bà ngân sương

Người về thăm lại cố hương
Ta đi trên khắp nẻo đường tử sinh
Người đi nguyên vẹn bóng hình
Ta đi, một cõi phù sinh hiện về
Hai chiều chạy dọc bờ đê
Dòng sông chuyển hóa chưa hề tồn sinh
Cây đa còn đứng đầu đình
Cành mai trước ngõ nghiêng mình trở bông.

Trẻ Thơ, Bên Cạnh Cuộc Đời

** Xuân Giáp Thân 2004 **

Một buổi chiều đông cạnh vệ đường
Có em nhỏ nhỏ thấy thương thương
Một mình em đứng không ai cả
Tôi đến bên em hỏi tỏ tường

Em đứng làm gì đó hờ em ?
Chiều buông phớ xá đã lên đèn
Em về chứ kéo trời đông lạnh
Em ngó nhìn tôi chẳng nói năng

Trong ánh mắt em chứa nỗi buồn
Một miền cô quạnh bóng chiều vương
Và hai giọt lệ lăn trên má
Vẻ mặt buồn hiu thật dễ thương

Tôi hỏi này em, em ở đâu ?
Tuổi thơ em hỏi có sao sầu
Về đi, kéo ở nhà trông đợi
Đưa mắt nhìn tôi, em lắc đầu

Em nói rằng em không có nhà
Lạc loài lên phố mấy năm qua
Gia đình quê nhỏ nhiều năm trước
Một trận không may, hết cả nhà !

Em đã đeo mang phận lạc loài
Tuổi thơ một bóng kiếp đơn côi
Dòng đời xuôi ngược em lên phố
Em cố vươn lên giữa cuộc đời

Gác trọ, cho em ở ké thôi
Người ta thương cảm phận mồ côi
Nhà trường nhẹ phí cho em học
Tan học, em tìm kiếm chút thôi !

Bỏ báo lại thêm bán bánh mì
Nhiều đường quen thuộc bước em đi
Đứa em nhỏ nhỏ trên đường phố
Thiên hạ nhìn em chẳng lạ gì

Lủi thủi, cuộc đời cô quạnh thôi
Thời gian, thân phận đã quen rồi
Dù quen nhưng lại quên sao được
Đôi lúc chợt buồn, nhỏ giọt đau !

Riêng em, như thế đỡ rồi anh
Nhiều trẻ như em, thật không đành
Lỡ bước sa chân đời gió bụi
Trách ai hay trách trẻ đầu xanh !

Tuổi trẻ làm sao biết cuộc đời
Dòng đời đưa đẩy tấp trể nơi
Bến trong bến đục vô tình vương
Cứ thế, bập bênh kiếp nổi trôi

Xin gửi nhân gian một tiếng lòng
Xin đừng quên lãng tiếng thình không
Đầu xanh bao trẻ còn nhiều lắm
Có đứa nên người có đứa không

Từ biệt em rồi tôi bước đi
Bước đi từng bước, nặng hơn chì !
Thương em và biết bao nhiêu trẻ
Tôi sống và tôi, có những gì !

Tôi xin nắm lại đôi bàn tay
Hơi ấm bàn tay theo tháng ngày
Một chút cho em và cho trẻ
Bàn tay, xin nắm những bàn tay !

Gợi Lòng Con Quốc, Quốc Kêu Sương
** Xuân Giáp Thân 2004 **

Mây kéo đi đâu, về cuối trời
Cho ta xin gửi chút xa xôi
Tình quê còn đó, xin lưu lại
Ta vẫn cứ mang đến cuối đời

Mây tụ mây tan, tụ tán thôi
Là mây của khắp cả khung trời
Mây đen mây trắng hay mây bạc
Chỉ khác màu mây, mây vẫn mây

Cánh chim mồn mõi khắp nơi xa
Lìa tổ bay đi có nhớ nhà !
Quê cũ điêu tàn ngôi tổ ấm
Bay về xây lại, lấp phong ba

Ta hỏi chim này, chim hỏi chim !
Sao chim vỗ cánh trong im lìm
Ai làm tan vỡ, chim tung cánh
Xin lỗi, bay về nghe, hỏi chim !

Con quốc kêu gì giữa những khuya ?
Có kêu ray rứt cánh chia lìa
Canh tàn non nỉ đêm khuya lạnh
Khản tiếng vì ai bởi nợ kia

Canh trường réo rắt quốc kêu sương
Từng tiếng lan xa khắp nẻo đường
Bên cội cây già nghiêng bóng nước
Gợi lòng con quốc, quốc kêu sương !

Lá rụng la đà xuống cội xưa
Vàng bay mấy lá nhớ nhung thừa
Đong đưa chiếc lá rung theo gió
Gió cuốn lá về bên cội xưa

Có cây có cội có nguồn xưa
Xẻ dọc đâm ngang lối dọc dừ
Đất nước cội nguồn cây cỏ mọc
Một rừng rậm rạp mấy rừng thưa ???

Nước chảy về sông ra biển khơi
Từng cơn sóng vỗ biết bao lời
Kê mình sóng bạc thề non nước
Sóng nước một dòng tiếp nối thôi

Nước chảy ra khơi trở ngược nguồn
Đầu ghềnh róc rách lại trào tuôn
Nước đi đi mãi theo dòng nước
Trở lại nguồn xưa cũng một nguồn

Nước chảy đá mòn lẽ tự nhiên

Nước đi trên khắp cả từng miền
Đá mòn nhẵn mặt còn tro đá
Nước chẳng hao mòn nước vĩnh niên

Nào ai xẻ được nước chia lia
Nước tụ lại liền chẳng cách chia
Lạnh lặn trong veo không dấu vết
Đá vàng xanh sử, nước non kia !!!

Biết Rồi Thì Tích Tích Tình Tang

** Xuân Giáp Thân 2004 **

Này nhé, mùa xuân đang ở đâu ?
Cho hoa thơm nhụy vẫn vương sầu
Xuân đến rồi đi hoa rơi rụng
Từng cánh nhạt phai đổi sắc màu

Như thế thì xuân có nghĩa gì
Đề hoa tan tác mỗi xuân suy
Đến chưa khoe sắc đã tàn úa
Thà chẳng có xuân, lỡ mộng thì

Còn hạ đeo mang những bức nồng
Cội cần sỏi đá, lá khô bông
Trưa bùng nóng nực kêu oi ả
Đêm đến ngầy ngầy bảo quá hằm

Đi vào mùa hạ luống khô khan
Đồng cháy cỏ khô nắng chói chang
Nước cạn sông mòn xoi đất nẻ
Xuân tàn hoa héo hạ không kham

Cát bước vào thu coi thử sao
Cây trơ xác lá gió rì rào
Trăng sao mờ nhạt thu hiu hắt
Ray rút hồn ai sóng rạt rào

Ngẩn ngơ chiếc lá rụng mùa thu
Chiếc đã sang ngang chiếc gặt gù
Gió tấp muôn bề toi tấp mãi
Buồn không chiếc lá rụng thâm u

Lên bước vào đông thăm chút nào
Đêm đông lạnh lạnh thấy buồn sao
Một mình trơ trội đêm đông lạnh

Trông vắng còn hơn nổi vắng teo

Đợi chờ chi nữa những đêm đông
Vốn biết vào đông thật lạnh lùng
Hơi ẩm tàn nhanh trong giá buốt
Gởi lòng tê tái những đêm đông

Thời tiết tự nhiên của đất trời
Nắng mưa nóng lạnh đến từng nơi
Nếu không chuyển hóa thì than trách
Chuyển hóa thì than hỡi đất trời

Cứ mỗi một năm có bốn mùa
Bốn mùa tuần tự chẳng hơn thua
Xuân sang hạ đến thu đông lại
Cho trọn một năm với bốn mùa

Mỗi mùa thay đổi mới dễ thương
Ươm mơ sự sống mộng bình thường
Bốn mùa tương tức nhôi sinh lực
Khá biết nhau nghe mới tỏ tường

Bốn mùa cho hết cõi nhân gian
Nặng nhẹ nhau chi lắm bẽ bàng
Há biết bốn mùa thay đổi mãi
Biết rồi thì tích tịch tình tang.

Làng Quê Yêu Dấu

Mặc Giang * Xuân Giáp Thân 2004

Làng tôi nhỏ nhỏ cạnh bờ sông
Suốt tháng quanh năm với ruộng đồng
Ít tiếng hơn thua, tương trợ sống
Giàu nghèo san sẻ có cùng không

Có tre mấy lũy bọc quanh làng
Có những con đường đất dọc ngang
Hai buổi mai chiều reo gió nắng
Quanh năm đậm ấm cả dân làng

Cây đa cổ thụ trước đầu đình
Sừng sững uy nghiêm vẻ rất linh
Kể lại người qua đều khúm núm
Ai ai cũng kính cẩn nghiêng mình

Chùa làng ẩn hiện dưới hàng thông

Mỗi sớm mỗi chiều chuông vọng ngân
Quen thuộc dân làng vui sống vậy
Người lên ruộng rầy kẻ ra đồng

Những cánh đồng quê ngập lúa vàng
Trẻ già nam nữ khắp thôn trang
Rộn rảng sức sống trong mùa lúa
Cắt, gánh, đập, phơi thật nhịp nhàng

Mấy hàng rau muống cạnh bờ ao
Rau ngổ, tía tô, rau húng, nào
Còn có lá giang, rau má nữa
Cơm canh thanh đạm thương làm sao !

Ấy thế làng tôi sống thái bình
Tre vàng óng ánh trúc xinh xinh
Hương bay thoang thoảng thơm mùi lúa
Quyện lầy tình quê thật hữu tình

Trâm , sim tim tím thật sum suê
Dù dẻ, chiêm chiêm chín đỏ hoe
Gò nông, mé rừng đâu cũng có
Của trời trang trải khắp đồng quê

Có những đêm trăng ở dưới quê
Câu ca tiếng hát lẫn câu vè
Nhảy dây, cút bắt, thêm u quạ
Một bếp ngô khoai thật phủ phê

Một lũ thả diều chạy nhảy chơi
Chuồn chuồn cắn rún để mà bơi
Đưa cười khúc khích đùa a á
Xuống nước lại chìm, cắn nữa, bơi !

Ấy thế làng tôi sống đậm đà
Vô tình thành tiếng đất quê cha
Và thêm ba chữ tình quê mẹ
Từ túp lều tranh dưới mái nhà

Câu ca rau đắng mọc sau hè
Lại có bí bầu lại có me
Câu hát quê hương chùng khế ngọt
Nhớ thương sao quá, biết sao hè !

Vài hàng xin nói đến quê tôi

Và cả những ai cũng vậy thôi
Từ chôn chôn nhau và cắt rốn
Cho ta mới có mặt trong đời

Nhớ tới quê nhà nhớ vậy thôi
Nơi tôi khôn lớn mới ra đời
Nhớ nhung về chôn xa xôi ấy
Là cả một trời thơ ấu tôi !!!

Dịch Cúm Này, Làm Hại Gà Tôi !

** Đầu năm Giáp Thân 2004 **

Viết cho dịch cúm gà đang xảy ra.

Đầu năm hai ngàn lẻ tư
Dịch cúm gà dữ thế ư !
Dòng họ gà bị một trận ngất ngư
Trong phút chốc lây lan không tính xuê
Một vài con lẻ tẻ, cần chi kể
Lại lây lan chuồng nọ với chuồng kia
Một con ngáp ngáp, cuộc sống đã lia
Tràn khắp nơi nơi, làng trên xóm dưới
Con bị nhiễm, gật gù, cúi cúi
Con bị lây, nước bọt nước dãi đầm đìa
Một bầy dúm dúm, tùm hệt, dẹt, lia
Và kia nữa ! Lại nhắm mắt, lò dò, không đi, không ngó
Nhà nào năm, mười con, dù tiếc dù thương, nhưng còn đỡ !
Những hợp tác xã, những trại chăn nuôi, khôn khó vô cùng
Trắng tay, vỡ nợ, tiêu tùng
Sống thì riêng rẽ, khổ chung thế này
Ông xanh có thấu đắng cay
Lại gieo bao nỗi đọa đày nhân gian
Ông không thấy sao ?
Kia, hàng trăm con, chắt đây bao, ném đó
Nọ, hàng ngàn con, tống xuống lỗ, lấp vùi
Rồi, hàng trăm ngàn con, lên giàn lửa đốt thui
Rồi, hàng triệu con, bằm nát tiêu ma cả
Tội tình chi mà thật kỳ lạ
Kiếp con gà mang nỗi tai ương
Hai chữ gia cầm, dễ mến dễ thương
Nay thì cúm gà, oan khiên ách nạn !!!
Này phận gà ơi ! Ta nói mình nghe !
Gà nòi, gà trống, gà tơ
Gà con, gà mẹ, gà so
Nuôi chẳng tốn nhiều, như của trời cho
Vài thứ dư thừa, quăng ra cũng đủ
Nói là chuồng gà, hơi sang đấy chứ

Nhiều nhà, ngủ ké chuồng bò, chuồng ngựa, chuồng heo
Ngủ đứng trên cây, trên mái, trên kèo
Hay chui rúc trong gậm, trong hang, trong xó
Nếu là trại gà, hợp tác chăn nuôi, thì đỡ !
Nhưng đỡ thì mau lớn, nặng cân
Nào da, nào trứng, nào thịt, nào xương
Làm lợi cho ngành buôn bán doanh thương
Thân gà tôi quát quát, dẫy dẫy
Rồi cái chết đã trông, đâu thoát được !
Và phận gà ơi !
Mỗi mờ sáng tinh sương
Chưa rõ nẻo rõ đường
Mình cùng kéo một đàn, tìm ăn, bươi mổ
Dù đói dù no, hay không ai ban bố
Ánh tà dương, phủ trên đôi cây ngọn cỏ
Chạng vạng về, lũ lượt vô ô vô chuồng
Đêm cho dài ôm mộng bình thường
Mặt trời còn ngái ngủ thèm thường
Tôi đã đánh tiếng ò ó o o
Bạn bè cùng đáp o ó o ò
Người nông dân choàng dậy, ních một bụng cho no
Người mua gánh bán bưng, kẻ làm sớm vô chừng
Vươn mình uể oải, dụi mắt, lò mò
Mặt trời hồng phía đông cũng ửng thật to
Khác nẻo cùng đường : đều lo ngày mới
Còn chị gà tôi !
Với một đàn con, ăn chưa no, lo chưa tới
Tôi tìm mỗi, cục cục tát, kêu con
Một lũ nhanh chân, chít chít thật giòn
Thi nhau mổ, coi bề ngon dữ lắm
Lỡ có những khi thất thường, tai nạn
Tôi xòe cánh xa bảo bọc một đàn
Chúng lẹ làng chạy vào chui rúc, núp, chen
Xem đôi cánh mẹ như bầu trời che chở
Chúng đâu biết rằng, chính tôi cũng sợ
Nếu có cơ sự gì, chưa biết tính sao ?
Chỉ mong rằng, ông thấp ông cao
Đừng sanh chuyện cho mẹ con tôi khôn khổ !!!
Phận gà tôi, đơn sơ như thế đó
Đâu biết khi, bị lên cổ, lên bàn
Còn nói chi đến những thứ vô can
Cho nặng nhẹ, cái đồ mắc toi, mắc dịch
Nhân thế ơi !
Gà tôi, một loại gia cầm, nào gây xích mích
Vậy mà một trận dịch đã vội lây lan
Một Việt Nam, thành thị thôn quê, cả nước ngập tràn

Đông Nam Á, đã mười mấy quốc gia, hay hơn nữa ?
Bao nhiêu người bị chết, bị lây, chưa thuốc chữa ?
Phận gà tôi, hủy diệt hàng loạt, mấy chục triệu rồi
Kể buồn, người lo, khóc đứng, than ngồi
Nhân loại chống phòng, hoang mang, thảng thốt
Nghe nói cúm từ - hát năm en nờ một (H5N1)
Mà cúm người thì - hát ba en nờ hai (H3N2)
Một là một, mà hai là hai
Ba với năm, không thể nối dài
Đừng cộng tác hoặc biến sinh, đâu thể được !!!
Siêu vi ơi, người đừng bày chước
Đừng bày trò, lũ lượt nhiễm sang
Mỗi sinh vật khác nhau, mà dù là họ là hàng
Đừng xô, đừng quàng mà gây oan nghiệt
Trận dịch này, gà tôi chịu thiệt
Phát sinh từ gà, chịu diệt mà thôi
Đừng lan sang những gia súc khác loài
Mình chết thì chết,
Nhưng số còn lại, các loài, và nhân gian phải sống
Dịch nhiễm biến động
Chết thật bạo tàn
Chết thật man dại
Làm hại gà tôi
Cúm gà mắc dịch mắc toi
Đừng lây lan nữa tiệt nời nghe chưa
Dù thương nhưng nói sao vừa
Người nhân gian, vốn đã thừa âu lo
Mai kia còn tiếng ó o
Ó o tiếng gáy mang cho mọi người
Bình minh thức dậy nụ cười
Gia cầm cùng sống với người nhân gian.

Tình Ca Muôn Thuở Của Người Việt Nam

** Xuân Giáp Thân 2004 **

Tôi đứng bên này biển
Anh đứng bên kia bờ
Cách nhau một đại dương
Nhìn biển khơi trùng điệp !
Từng làn sóng, thấp cao hòa nhịp
Dù gần xa, nối tiếp kéo theo
Vừa đẩy vừa xô, rác rưởi, bọt bèo

Tấp vào bờ, cho biển lộng
giữa trời xanh mây trắng
Nhìn quê hương, anh nghe nhiều cay đắng
Nhìn cội nguồn, tôi thấm những niềm đau
Sừng sững Trường Sơn thăm thẳm một màu
Mênh mông Thái Bình rạt rào tiếng gọi
Mẹ nằm đó, mắt lệ nhòa, không nói
Cha trầm ngâm, trắng phều, bạc mái đầu
Đêm phủ đã dài, bóng tối vẫn chìm sâu
Mặt trời còn ngủ, bình minh chưa ló dạng
Kéo mặt trời lên, cho vừng đông tỏ rạng
Đẩy bóng tối đi, cho ánh sáng hiện về
Những con đường quê hương nối nhịp đê huê
Reo khúc nhạc tình ca, lên ngôi lịch sử
Mẹ còn đó, gói đầu tình tự
Cha còn đây, ôm mảnh dư đồ
Biển rộng sông dài, gìn giữ diêm tô
Nguồn cội ngàn xưa, tình non nghĩa nước
Từng thế hệ trao nhau, lần dần bước
Con đường dài, vang khúc nhạc quê hương
Hoa lá đơm bông trên vạn nẻo đường
Cho Tổ quốc Việt Nam, ngàn năm tươi sáng
Tôi đứng từ nguồn cạn
Anh đứng tận đầu ghềnh
Và những đàn em huyệt hằng, chênh vênh
Khơi nước chảy, cho sông dài biển rộng
Dòng lịch sử còn rung thời tiết động
Thuở dựng cờ, khai tổ quốc giang san
Tình non nghĩa nước mệnh mang
Như tia nắng rọi trên hàng thùy dương
Anh đi xây đắp nẻo đường
Tôi đi vá lại quê hương rã rời
Em đi môi thắm hoa cười
Tình ca muôn thuở của người Việt Nam.

Quê Hương Nguồn Cội

(Viết cho đàn em mai sau)

Xuân Giáp Thân 2004

Em sinh tại quê hương
Tôi sinh vùng đất khách
Dù xa xôi cách biệt
Nhưng là người Việt Nam

Em máu đỏ da vàng
Nhìn tôi đâu có khác

Tóc em đen óng mượt
Tóc tôi chẳng lạ gì

Nhìn nhau nữa xem đi
Lại cùng chung tiếng nói
Cho dù ai có hỏi
Tôi cũng nói Việt Nam

Quê hương tôi ba miền
Bắc Nam Trung một dải
Trải qua bao thời đại
Dòng lịch sử soi chung

Cùng con cháu Vua Hùng
À, thì ra một cội
Nhìn chữ S cong cong
Sao nghe đau vời vợi

Tôi từng nghe tiếng gọi
Dân tộc Việt yêu thương
Dù xa cách dặm trường
Tình quê hương chỉ một

Em thương chùm khế ngọt
Tôi nhớ một buồng cau
Em nhìn bãi nương dâu
Tôi trông bờ thương hải

Nhớ Sài Gòn bỏ lại
Nhớ Hà Nội xa xưa
Lại nhớ Huế kinh đô
Của một thời vang bóng

Trường Sơn mờ khói lạnh
Lại nhớ đến núi rừng
Thái Bình chim mỗi cánh
Lại nhớ biển trùng khơi

Đứng trên đỉnh chơi vơi
Nghe biển gọi núi đồi
Nghe sông reo bến cũ
Nghe muối mặn bờ môi

Em tựa cửa nhìn tôi
Tôi nhìn em giây lát
Nhớ con chim Lộc Tục

Gieo hạt giống Lạc Hồng

Cùng nhau ra bờ sông
Nhìn nhau trên dòng nước
Ta cùng nhau hiểu được
Ta là người Việt Nam

Em biết việc em làm
Tôi biết đường đi tới
Lá rụng trở về cội
Uống nước phải nhớ nguồn

Em vẽ một vòng tròn
Tôi vẽ một hình vuông
Khép hai chữ vuông tròn
Thành quê hương muôn thuở.

Tiền Một Người Thân đi Vào Cõi Chết

*** 01-2004 ***

Tôi vào thăm
Người nhìn tôi không nói
Tôi nhìn người không gọi
Người nằm đây nhưng rồi
Ngày mai rồi sẽ không còn
Ngày mai rồi sẽ héo hon xa mờ
Ngày mai tôi đến bên bờ
Dòng sông sinh tử ơ hồ trôi đi
Tìm trong hai chữ từ ly
Tử sinh rũ bóng biệt ly phai màu
Lâu lâu người mở mắt
Cũng chẳng nói năng gì
Chỉ có những gặt đầu và lác đầu
Trong cuộc đời,
Có những cái gặt đầu và lác đầu
Nhưng nó thể hiện một bầu trời !
và một chiều sâu thăm thẳm !
Trong cuộc đời,
Có những điều,
chúng ta không hề biết trước
Có những điều,
chúng ta không hề muốn nó xảy ra
Nhưng nó vẫn đến và vẫn xảy ra
Nhất là những cuộc chia xa
Chia xa vĩnh viễn trong ta không còn

Dù cho lắng đọng tâm hồn
Mờ mờ như cõi hoàng hôn chưa về
Và tôi biết, thôi thế là hết !!!
Không có niềm đau nào,
Bằng niềm đau nhìn người thân đi vào cõi chết !
Không có niềm đau nào,
Nhìn người thoi thóp, mà ta bất lực khoanh tay !
Trời không, trống rỗng chìm mây
Đất không, trống rỗng, đôi tay lạnh lùng
Hiện về một cõi mênh mông
Gởi thân già huyễn bồng trôi đi
Tôi không nói năng gì
Chỉ lắng lòng, cầu nguyện
Và gởi niềm lưu luyến
Người ơi, một khi người mất
Người hãy nương theo một cõi đi về !
Phong trần bao độ sơn khê
Tử sinh bao độ cũng về mà thôi
Mây ngàn cất bước lên ngôi
Bụi mờ xin gởi trên đời phiêu du
Nhớ thương cho mấy, mịt mù !
Nhân gian cho mấy, thiên thu cũng là!
Và tôi nhìn người
Từng hơi thở vào ra
Người vẫn nằm yên, nhắm mắt
Cho đến một phút giây
Không gian vụt tắt
Bóng tối hiện về
Nước mắt tôi chảy ra, dù không khóc
Tiếng khóc không lời
Nhưng là tiếng khóc của tâm can
Nào anh, nào chị, nào em
Và những người thân
Nhìn nhau không khóc
Nhưng nước mắt lưng tròng
Từ nay, thôi thế là xong
Bụi mờ còn đọng trên dòng thời gian
Nguyện người về cõi mây ngàn
Ra đi, về cõi miên man xa mờ
Cuộc đời như một giấc mơ
Gởi thân quán trọ, trôi bờ tử sinh
Nào ân nào nghĩa nào tình
Cho tôi xin giữ bóng hình người đi.

HẠ HÁN BẠO TÀN !

Tháng 02 - 2004.
Viết để cảm thương cho sự sống.

Hạn hán !
Hạn hán, biên cạn sông khô
Hạn hán, nứt nẻ ao hồ
Hạn hán, đồng khô, cỏ cháy
Cá không còn dẫy
Tôm không còn nhảy
Cua chẳng thềm bò
Cùng co quắp từng vũng khô, cứng lại
Hạn hán, nực nồng quần quai
Hạn hán, ra chán vào chường
Hạn hán, chết cháy ruộng nương
Hạn hán, gục đầu cây lá
Lúa chết sớm từ mầm non lá mạ
Mộng lụn tàn từ hạt giống chưa uơ
Trâu bò há mồm dưới rãnh dưới mương
Súc vật đần đờ giữa dòng giữa suối
Đàn cò trắng cắm đầu giữa đầm lầy nhả khói
Bầy nai hiền rút cổ trên ghènh thác cạn queo
Lá xanh khô cuốn đưa vèo
Cây tươi khô vôi còn đeo chi cành
Hành tinh xanh, hành tinh xanh
Nóng thiêu, lửa đốt có đành hay không ?
Nóng !
Nóng như lửa đốt
Nóng như than hầm
Nóng cho sức hút ly tâm
Nóng cho thở bùng ra khói
Lớp lớp mồ hôi nhuế nhối
Biến thành hơi nước bốc lên
Chìm trong cái nóng cực hình
Vạn vật mở mồm há hốc
Nóng !
Nóng !
Gió thổi, hơi đưa, lửa bốc
Trời yên, như ủ, như hầm
Thân cần, cốt lõi, da thâm
Đuối sức, tàn hơi, chống chỗi
Nào nương, nào rẫy, nào nông nghiệp
nước còn đâu để tưới !
Nào ngô, nào khoai, nào ruộng đồng
đã khô cháy từ lâu !
Ông vẫn tro tro, xám ngắt một màu
Giếng đào thêm, hun hút thật sâu

Mạch vẫn yếu, chậm rì
Như sữa khô của mẹ già, kiệt lực
Hạn hán vẫn tung hoành phi sức
Cần khô vẫn thi thố tài năng
Nóng thật kinh hoàng
Nóng thật tàn canh
Mọi sức sống giậm chân đứng ngó !
Hạn hán còn đó
Nóng nực còn đây
Oi bức phủ dày
Bầu trời lộng khói
Vụ này thất mùa
Vụ sau sẽ đói
Những vùng nghèo, vùng sâu, vùng xa
Quả thật là tội
Sống nương nhờ từ hạt lúa, ngô, khoai
Thêm miếng rau cho từng bữa mặn mòi
Hạn hán đã đốt, đã thiêu, còn chi nữa ???
Những nước giàu còn có phương cứu chữa
Những nước nghèo biết cục cựa ra sao
Xin vĩnh biệt người, không vậy, không chào
Người hãy biến đi,
cho muôn vật hồi sinh, sống lại !!!
Mỗi mùa hạn hán gây bao thiệt hại
Không lẽ năm nào cũng tái mãi sao
Nơi nọ, nơi kia bán loạn cào cào
Người cũng phát khờ mà cam đâu được ?
Người cứ nhìn đi, bao nhiêu trận trước
Vậy từ nay, người đừng bước đi nghe
Trời đất, muôn loài cùng sống chờ che
Người có thấu lòng ta không nhĩ !!!

TÔI LÀ NGƯỜI NÔNG DÂN

Tháng 02 - 2004.

Tôi là người nông dân
Chân lấm tay bùn
Ngày hai buổi ra đồng
Mưa nắng tựa như không
Đầu trần hong sương gió
Ruộng với đồng thương thân gắn bó
Cày với bừa gặt gủi đồng xanh
Mỗi mùa lên nét tinh anh
Châu ngọc đầy mâm lúa mạ
Tôi là người nông dân

Từng giọt mồ hôi theo dòng lã chã
Từng nét chai lì, bảo bọc tay chân
Mắt cần khô, chất chứa gian truân
Da sạm nắng, phủ dày cát bụi
Mỗi sáng tinh mơ, đồng sâu làm lữ
Mỗi lúc đứng trời, đánh giắc gốc cây
Mỗi xế chiều thêm vài khoảnh ruộng cày
Màn đêm buông xuống, lừa trâu bò về nghỉ
Tôi là người nông dân
Sức lực chưa mòn, bền bỉ
Cày cho đất nở bung lên
Bừa cho cục hòn nhỏ lại
Những luống cày khép nép thanh lương
Những nét bừa chải chuốt yêu thương
Hạt giống ra tay vung vãi
Tôi là người nông dân
Cuộc sống an lành
Cần cù bương chải
Tri túc tri nhân
Xa nổi hơn thua
Ngày tháng đến đi như từng vụ ngày mùa
Một nắng hai sương, mưa thuận gió hòa
Là biết được giọt mồ hôi xứng đáng
Lúa đã gieo trên đồng cạn
Mạ đã cấy dưới đồng sâu
Đôi tay sần sùi dãi dầu
Thân còng trái dài chống đỡ
Tôi là người nông dân
Mái nhà tranh chõ che đời gian khổ
Bếp lửa hồng sưởi ấm những làm than
Suốt tháng quanh năm vui sống mùa màng
Là lúa, là ngô, là khoai, là sắn
Mỗi mùa lên, rộn ràng nơi thôn vắng
Mỗi ngày mùa, ròn rã dưới trăng thanh
Tiếng hát lời ca, thơm ngát an lành
Mộc mạc, đơn sơ như hương quê đồng nội
Tôi là người nông dân
Sông với núi, vện câu thê
Ruộng với đồng, trọn tình quê
Như lúa chín, trọn tình yêu lá mạ
Tôi là người nông dân
Sinh ra, có ruộng có đồng
Lớn lên, với núi với sông
Với cả một bầu trời quê hương dịu ngọt
Những bản trường ca
là gió reo chim hót

Những bản ân tình
là đồng nội thơm hương
Nông dân một mảnh ruộng vườn
Nước non một mảnh quê hương ba miền
Gieo, ươm châu ngọc hồn thiêng
Tay cày tay cấy ba miền Việt Nam.

Tôi Thương Em Bé Nhà Nghèo

Tháng 02 - 2004.

*Tôi thương em bé nhà nghèo
Khổ từ tấm bé tí teo
Lớn dần cái khổ mang theo
Tôi thương em bé nhà nghèo
Khổ từ cha mẹ đắng đèo
Nghèo mà cứ thế làm reo
Tôi thương em bé nhà nghèo
Cả nhà một lũ nhóc nheo
Bốn mùa co cụm cheo queo*

Tôi thương em bé nhà nghèo
Sinh ra đã khổ mang theo bao giờ
Khổ từ tấm bé còn thơ
Tay nâng sữa mẹ hằng giờ chẳng no
Mẹ em thấy tôi chạy lo
Cho em thêm chút sữa bò vậy nghe
Em bụng bình sữa quơ que
Tiếng em nho nhỏ, oe oe, ngủ khi
Tháng ngày lần lữa thôi đi
Mẹ dần cạn sữa đến thì sù nhai
Còn thơ đã trộn ngô khoai
Nên em dong dỏng, còm còi tong teo
Sinh ra từ chốn quê nghèo
Lớn lên quanh quẩn xóm nghèo xa xa
Cùng trong bọn trẻ la cà
Những trò chơi cũng mặn mà tuổi thơ
Cò cò, u quạ một phờ
Bắn bi, thả đẩu hằng giờ say mê
Ùm trong đất sét mân mê
Nấn ra đủ thứ ê hề, đem phơi
Kéo nhau xuống suối tập bơi
Chuồn chuồn cắn rún đã đời bao phen
Vù vù chơi vù rùm beng
Thả diều, đuổi bướm, nhá nhem chưa về
Bày trò tập trận thật mê
Là quân là tướng tứ bề tung hô

Niền xe đẩy chạy ro ro
Một bầy đũa chạy reo hò vang vang
Nhát ma, cú bắt, la làng
Leo trèo mà hái chẳng màng của ai
Trâm, sim thỉnh thoảng lai rai
Chà là, đủng đỉnh chia nhai ngon lành
Còn nhiều thứ nữa mới toanh
Kể ra chút chút để dành vậy thôi
Em đâu cảm thấy thiệt thòi
Cửa nhà gian khó học đòi với ai
Áo quần ba mảnh nhạt phai
Của anh của chị kéo dài tới em
Được cho đồ mới phát thềm
Mặc vào xúng xính, “coi em đây này”
Trông em hơn hở mặt mày
Thử trong chốc lát, đem thay, để dành
Thầy làng gõ trẻ đầu xanh
Ê a xuôi ngược hơi rành hơi thông
Trừ, chia, nhân, cộng đồ đồng
Trường làng hết lớp, coi trông thử nào !
Có em còn tiếp lên cao
Có em đành nghỉ, biết sao bây giờ ?
Ba miền đất nước nên thơ
Thương em bé nhỏ ngu ngơ quê nghèo
Quê nghèo ba xứ đặng đeo
Đâu đâu cũng có, eo kẻo thấy không !
Ai thì kinh sử tinh thông
Em nghèo mấy chữ ruộng đồng nhà quê
Em đâu lỗi nước non thê
Vốn sinh làm trẻ nhà quê dân nghèo
Xa xa thôn xóm, núi đèo
Mênh mông gian khổ, ai chèo ai đưa
Và em biết nói sao vừa
Em xin từ tạ, dạ thưa, em nghèo !!!

Dệt Mộng MƯỜI ĐI *Tháng 02 - 2004.*

Ai đi thơ thẩn dưới trăng
Ngân ngơ cho ánh trăng vàng lung linh
Ai ngồi ủ dột đầu ghèn
Trơ vơ cho đá chên vênh thán ngày
Ai lừa gió nhẹ heo may
Phát phơ cho lá lung lay bụi trần
Ai lòng cho áng phù vân

Lũng lơ trôi nổi xa gần trời mây
Ai nghiêng nắng đổ về tây
Cho chim Hồng Lạc buồn bay cuối trời
Ai làm mặt nước chơi vơi
Cho thuyền khuất bóng tăm hơi chưa về
Ai làm lở lói bờ đê
Cho sông hỏi nước nào nề nước sông
Ai làm trơ trọi ruộng đồng
Cho lúa hỏi mạ trở bông mấy mùa
Đêm trong vụn vỡ được thua
Cái quay búng sẵn, gió lùa đêm đông
Đâu ghênh nói chuyện núi sông
Hỏi non non thăm, hỏi sông sông dài
Ngày nay rồi lại ngày mai
Và ngày mai nữa một hai chưa tròn
Núi bao nhiêu tuổi núi non
Non bao nhiêu tuổi non còn núi cao
Đêm đêm tỉnh mộng thì thảo
Non non nước nước nao nao mấy bờ
Một đi bến đợi sông chờ
Hai đi non đợi nước chờ xanh xanh
Ba đi xây nguyện ước thành
Bốn đi sức lực để dành quê hương
Năm đi kêu gọi tình thương
Sáu đi xây đắp nẻo đường Việt Nam
Bảy đi tay chống tay làm
Tám đi kinh Bắc bình Nam không sòn
Chín đi gìn giữ sắt son
Mười đi toàn vẹn cháu con Tiên Rồng
Một đi là núi là sông
Mười đi là giống là giòng Việt Nam.

Khôn Chết ! Dại Chết ! Biết Sống !

Tháng 02 - 2004.

Làm trắng sáng tỏa khắp trời
Làm sao lấp lánh tuyệt vời bao la
Không như ánh hỏa châu pha
Thì như đom đóm gần xa lập lòe
Không như cây lá sum sê
Thì làm hoa dại mân mê lối mòn
Không cao cây cả núi non
Thì làm cây nhỏ bên hòn đá xanh
Không như mây lũy tre xanh
Thì làm ngọn trúc xinh xinh đầu làng
Không như man mác mây ngàn

Thì làm vành mỏng vắt ngang chân trời
Không như tàu lớn ra khơi
Thì như thuyền nhỏ đưa người qua sông
Không thanh như tiếng chuông đồng
Thì như chim Lạc chim Hồng kêu chơi
Không vang dậy sóng dậy trời
Thì kêu nho nhỏ cho người đủ nghe
Không mơ thành lũy đắp be
Thì làm hàng dậu chở che hai chiều
Không sang gấm vóc mỹ miều
Thì thanh thì bạch nâng niu nhẹ nhàng
Không như đường rộng thênh thang
Thì làm lối nhỏ dọc ngang đi về
Nhục vinh, thành bại, khen chê
Hư danh, giả tướng, ê chề nhân gian
Việc gì mang lại bình an
Đừng gây ai oán, đừng quàng khổ đau
Đó là mới thật thâm sâu
Tiểu nhân, quân tử, trước sau khác gì
Trăm năm một cuộc cười khi
Cười như từng bách xanh xì trăm năm.

Cuộc Sống Xưa Nay, Quay cười hớ hớ !

Tháng 02 - 2004.

Một đoạn đường đã qua
Làm sao quay lại được
Một đoạn đường phía trước
Chưa bước sẽ về đâu
Ngược thời gian, là ở lại phía sau
Theo dĩ vãng, đã lùi về quá khứ
Bóng bầy văn hoa bảo rằng lịch sử
Mà lịch sử thì không lập lại hai lần
Cái đã qua mà lập lại, quả thật phong thần
Sao mà giống y nguyên cho được ?
Nhìn về phía trước là chuyện ngày mai
Bóng bầy văn hoa là nghĩa tương lai
Đó là con đường dài, chưa định hướng
Từ định hướng mà bước đi còn nhiều huyễn tượng
Bảng vẽ mà thành hình, luống những công gai
Ôm giấc mơ mà nói mộng bảo đài
Thuận với nghịch và bao nhiêu tai chướng

Ngày mai, mơ hồ không tưởng
Ngày qua, bóng dáng tro tàn
Hôm nay, lưỡng lự, lan man
Như thế, từng ngày đã mất
Đứng núi này, trông núi kia chát ngất
Ngồi ở đây, trông ở đó tuyết vời
Đâu biết rằng như sóng vỗ trùng khơi
Khi đã tới, bọt bèo không như thế
Chưa đến, nào nghe, nào kể
Tới rồi, sẽ đổi, sẽ thay
Cái hôm qua, không là của hôm nay
Cái ngày mai, chỉ là một bến đợi
Cứ sống đi, chuyện gì tới sẽ tới
Cứ sống đi, chuyện gì qua sẽ qua
Dùng tình thương làm một bản trường ca
Dùng hiểu biết làm nhịp cầu hóa chuyện
Lợi mình lợi người là bạn bè thân quyến
Khổ mình khổ người là khách lạ qua đường
Đừng bày vẽ chi những thứ thê lương
Xây vụn vỡ trên bờ ảo vọng
Hai đường mở đóng
Quán trọ tan rồi
Vẽ nên một nét tinh khôi
Bức ảnh trần gian thêm đẹp
Cửa từng cánh khép
Nào có đóng cài
Cuộc sống xưa nay
Quay cười hớ hớ !!!

TÔI LÀ MỘT NGƯỜI ĐIÊN

Tháng 02 - 2004

Tôi là một người điên
Cái điên đã tự bao giờ
Điên từ lúc nhỏ còn thơ
Điên trong một khoảng trôi bờ
Điên giữa dòng đời mộng mị
Có người bảo tôi mất trí
Có người bảo tôi là khùng
Có người bảo tôi là điên
Tôi là một người điên
Gom ông trời một bọc
Gom trái đất một bao
Như đời tôi một túi
Ngủ, nay bờ mai bụi
Cõi trần gian an lành, xáo trộn, vẫn tinh bơ !

Lòng thể nhân đãi bồi, hờ hững, con cóc khô !
Người ta không thèm ngó !
Tôi thu mình một xó !
Tôi là một người điên
Gõ cái bụng tung tung
Rờ trong túi không tiền
Bước đi nhìn dáo dạt
Ồ ! Đằng kia thùng rác
Cái nào coi còn được, móc móc ních liền
Vỗ bụng kêu bành bạch, nó hát thần tiên
Phách đốc nằm đọc báo trên ghế đá công viên
Đánh một giắc khi khi, chèo queo như con khi !
Thức ăn đầy chợ chữa ai cho
Đốt bếp lên hâm chẳng có lò
Xoang, chảo, nồi, niêu đầy ở tiệm
Cửa nhà khắp chôn ngủ co ro
Tôi là một người điên
Cửa nhà cần chi mệt
Ra vô phải đóng cài
Giàu sang, phú quý, keo kiệt, bòn chài
Trống rỗng như tôi, cũng sượng như ai
Đi khắp đất, đâu nơi nào có cửa
Ngủ khắp nơi, đâu chẳng phải là nhà
Giàu có quá ta, chẳng có chi mà dư thấy bà
Một túi trên vai, đeo lưng lẳng còn hơi khá nặng
Tôi là một người điên
Thân tôi có, hình như của cha của mẹ
Tắm chi nhiều, đã hao nước, lại mòn thịt mòn da
Đôi ba tháng, một hai tuần, chỉ thấm nước, xoa xoa
Bụi, mồ hôi bóng láng là áo giáp chống phong ba
Ổ gằm cầu, góc hẻm, sân ga, đâu khi nào trúng gió
Tóc bóng mượt mà thấy rõ
Đâu cần trét sáp, thoa keo
Tốn tiền mua, tốt xấu, lại trả giá kì kèo
Không uốn, sấy, mà một mái bành bồng thế kỷ !
Tôi là một người điên
Đâu tham lam, nhỏ mọn, hẹp hòi, ích kỷ
Muôn sự của chung, tôi không thủ riêng mình
Danh lợi, quyền uy, đem nhét một bòn binh
Bỏ trong túi tanh hôi, ôm mối sàu vạn kiếp
Lâu lâu móc ra coi, nó kêu đồ oan nghiệt
Nó còn nằm trong một ống bòn binh
Lôi cổ nó ra, nó đồ tháo chình ình
Cho chẳng ai thèm, tôi lại nhùi một đống !
Tôi là một người điên
Đời có chi mà hy vọng !

Sống có chi mà mộng mơ !
Chỉ có những ai khôn quá hóa khờ
Lo đủ thử, ngày cũng ăn ba bữa
Lại có những khi nóng như đốt lửa
Bóp trán, vò đầu, chạy ngược, chạy xuôi
Đời có ai sung, ai sướng hơn tôi
Ném đi hết, từ dạo nào không biết
Có gì cũng ăn, ngủ đâu chẳng tuyệt
Cũng đứng, cũng đi, cũng nhìn đất, nhìn trời
Cả cuộc đời tôi là một cuộc ăn chơi
Trời đã cho như thế, không tiêu dao, uổng phí !
Tôi là một người điên
Ngẫm nghĩ cho chí lý
Có nhiều lần lúy túy
Vớ đủ hạng người ở các nghĩa trang
Nào dân, nào quân, nào tướng, nào quan
Họ cũng áo quần màu sắc xênh xang
Tôi cũng lem luốc đỏ xanh đâu khác
Họ lập bè, hội họp, tiệc tùng, ca hát
Tôi tham gia, nhảy múa, vung vẩy mấy chiêu
Trông cũng rình rang, rộn đám đủ điều
Họ tấm tắc thán khen và nhìn tôi, phát ngán
Tôi là một người điên
Ông trời nhìn tôi quờ quờ quạng quạng
Tôi hân hoan chào đón ông trời
Ông có rảnh rang, mời ông xuống đây chơi
Mình đã quá quen, đừng khách sáo nhiều lời
Tôi sẽ kè ông, và thi nhau đánh chén
Tôi là một người điên, cần chi nữa !
Tôi cho cõi trần gian, khổ chi rứa !
Nếu tái sinh, và cần chọn lựa
Thì, Tôi là một người điên
Ai sướng hơn tôi
Ngao du cho hết cõi đời
Rong chơi cho phí kiếp người khùng điên !

Trần Gian Qua Khỏi,

Tôi Còn Em Tôi

(Viết cho đàn em mai sau)

Tháng 2 - 2004

Này người em bé nhỏ
Hôm nay em còn thơ
Trông hiền như nai tơ
Lớn lên em sẽ biết

Đời như mộng như mơ

Này người em bé nhỏ
Hay vùi vĩnh kẹo quà
Hay nhong nhéo khóc la
Rồi một mai khôn lớn
Ngửa mặt với người ta

Này người em bé nhỏ
Nay bập bẹ ê a
Đọc xuôi vắn mẹ cha
Đọc ngược vắn nguồn cội
Mai giữ nước non nhà

Này người em bé nhỏ
Đang cấp sách đến trường
Hồn trong trắng thanh lương
Nhồi kinh luân, luyện sử
Mai tô thắm quê hương

Này người em bé nhỏ
Đang chạy nhảy vui chơi
Cười giỡn khắp nơi nơi
Mang bình sinh phi chí
Mai lấp biển vá trời

Này người em bé nhỏ
Đang vui sống thanh thoi
Hay ăn nói khơi khơi
Luyện tôi, nhồi sinh lực
Mai xây đắp cho đời

Này người em bé nhỏ
Mong chiều chuộng yêu thương
Mong ngon ngọt mía đường
Kết nên nhiều phẩm hạnh
Thành những bậc phi thường

Này người em bé nhỏ
Hiền hậu, tánh vui tươi
Chưa nói đã phát cười
Học nữ nhi oanh liệt
Mai thành bậc anh thư

Này người em bé nhỏ
Cùng bọn trẻ chơi chung

Roi vun vút kiếm cung
Vẽ sơ đồ thế trận
Mai thành đấng anh hùng

Này người em bé nhỏ
Hay chạy nhảy lông bông
Chữ tang lập chữ bông
Chữ sông lập chữ núi
Mai thành một cụ ông

Này người em bé nhỏ
Hay quần áo thướt tha
Hay son phấn lựa là
Mai da môi tóc bạc
Thành ra một cụ bà

Này người em bé nhỏ
Tôi nói trước em nghe
Mai kia em đâu dè
Thành ông kia bà nọ

Này người em bé nhỏ
Rồi mai kia một nọ
Em đâu còn thằng nhỏ
Em đâu còn con kia

Em cố sống nên người
Xây thân thiện vui tươi
Xây tin yêu hy vọng
Đem công hiến cho đời

Em nghe lời tôi nói
Tôi cảm thấy vui rồi
Cõi trần gian qua khỏi
Tôi vẫn còn em tôi !!!

Tôi Nói Anh Nghe !

Tháng 2 - 2004

Tôi nói anh nghe
Ngày anh ra đi
Em thơ chẳng nói năng gì
Mẹ buồn nhìn bóng anh đi
Đường dài vẽ bóng từ ly

Tôi nói anh nghe

Ngày anh ra đi
Mắt mẹ buồn, ít nói
Em thơ buồn, trông đợi
Năm tháng dần xa
Chẳng thấy anh về

Tôi nói anh nghe
Đã bao lần anh hứa
Vậy mà nay
Đã mười năm
Hai mươi năm
Ba mươi năm
Anh vẫn chưa về

Anh có biết không
Bụi tre nghiêng bóng sau hè
Bờ sông mòn lối con đê
Dấu mờ rải nhẹ lê thê
Nhà tranh còn mái tình quê

Anh có nghe không
Ve kêu thâm thấu đong đầy
Gởi thân ôm ấp vỏ cây
Cho hè năm tới vương giây
Réo sầu đánh động niềm tây

Anh có hiểu không
Mẹ già rũ bóng tình thương
Em thơ đau giấc nghê thường
Anh đi biên biệt dặm trường
Tơ tằm nặng nặng vương vương

Tôi nói anh nghe
Rừng khuya thức giấc mấy canh trường
Gội bóng trắng tàn những vãn vương
Lối cũ phủ mờ bao dấu tích
Nương dâu một bãi luống tang thương

Tôi nói anh nghe
Anh đi một nửa tình quê cũ
Một nửa tình quê lối ước thề
Anh đi một mảnh tình non nước

Một mảnh tình non nước chưa về !!!

Ta Còn Việt Nam, Sông Núi Hồn Thiêng !

Tháng 2 - 2004

Tôi vẽ một người Việt Nam, máu đỏ da vàng
Tôi vẽ một nước Việt Nam, gấm vóc ba miền
Tôi vẽ một nước Việt Nam, sông núi hồn thiêng
Trao từng thế hệ ngàn sau gìn giữ
Lội ngược thời gian theo dòng lịch sử
Của giống Rồng Tiên tình tự xưa nay
Và truyền lưu đến tận ngày mai
Cho rạng rỡ oai linh nước Việt
Một nắm xương khô nghe lòng da diết
Một giọt máu đào thấm nhuần non sông
Một mảnh dư đồ chữ S cong cong
Là tinh hoa, tiết liệt, qua nhiều thời đại
Năm ngàn năm lịch sử, nhục vinh, thành bại
Đã biết bao lần chất chồng xương núi máu sông
Nào thịt, nào da, từng thế kỷ cha ông
Nối tiếp theo từ Tổ từ Tông
Cho đất nước, cho quê hương tồn sinh, bất diệt
Anh có biết ?
Chị có biết ?
Và, em có biết ?
Tất cả, kết tinh thành người con Việt hôm nay
Ta hãy nâng niu, trau chuốt từng ngày
Không biến thể, không lung lay đâu được !
Một bước đi sau, nhớ muôn ngàn bước trước
Không bán, không rao, mà có tội với Tổ Tông
Cát bụi phù sa, không đổi thay lòng
Non nước dậm dài, ra tay gìn giữ
Đức Tổ Hùng Vương ngôi cao thờ tự
Việt Nam này là hậu thế của Văn Lang
Từ Mũi Cà Mau đến Ải Nam Quan
Một tác đất đầm máu đào, là sông là núi
Mỗi tao loạn là một lần ngăn ngủ
Mỗi biển dâu là một bãi tang thương
Vượt thoát, kinh qua, là oanh liệt phi thường
Cùng góp sức, và cùng nhau tô thắm
Ta nghe câu : gừng cay muối mặn
Ta nghe câu : máu chảy ruột mềm
Ta nghe câu : ngày sáng thôi đêm

Đó là con đường quê hương muôn thuở
Còn sức sống, còn nhịp tim đang thở
Còn da vàng, còn máu đỏ trong tim
Là còn Việt Nam một dãy núi liền
Là còn Việt Nam, sông núi hồn thiêng.

Tôi Đi, Còn Đó Tôi Đi !!!

Tháng 02 - 2004.

Tôi đi lên ai tìm non
Xuống sông tìm biển có còn gì không
Tôi đi trong gió thu phong
Đón trông chiếc lá theo dòng rụng rơi
Tôi đi lướt sóng trùng khơi
Vớt lên bèo bọt rã rời sương pha
Tôi đi khắp chốn gần xa
Mờ mờ nhân ảnh trắng ngà dặm soi
Tôi đi cùng tận lẻ loi
Bao nhiêu hồn lạc đơn cô hiện về
Tôi đi thấp thoáng bờ đê
Tìm trong hoa lá ê chề ven sông
Tôi đi sinh tử bênh bồng
Bao nhiêu hồn lạc ngóng trông đêm ngày
Tôi đi cùng tận trời mây
Khung trời lồng lộng chưa đầy không gian
Tôi đi rọi bóng trăng ngàn
Cây đa, chú Cuội, chị Hằng ngân ngơ
Tôi đi tinh tú hoen mờ
Đón vì sao lạc vật vờ xa xưa
Tôi đi trong gió trong mưa
Gom bong bóng nước mà đưa về nguồn
Tôi đi trời đất vuông tròn
Gom từng giấc mộng nghề thường thế nhân
Tôi đi cho hết phong trần
Luân hồi chiếc bóng phù vân ngại gì
Tôi đi, còn đó tôi đi
Trần gian đứng lại, có chi ngại ngùng !
Tôi đi vô thi vô chung
Thử chung đứng lại, đợi cùng tôi đi !!!

Ta Là NGƯỜI THANH NIÊN

Tháng 02 - 2004.

Ta là người thanh niên
 Có nghe câu : ngàn năm văn hiến, nợ núi nợ sông
 Có nghe câu : lấp biển đời non
 Xuống Đông, Đông tĩnh, lên Đoài Đoài tan
 Ta là người thanh niên
 Có nghe câu : vai năm tấc rộng thân mười thước cao
 Có nghe câu : nhẹ tựa hồng mao
 Anh thư đất Việt, anh hùng nước Nam
 Ta là người thanh niên
 Có nghe câu : dọc ngang trời rộng vùng vẫy biển khơi
 Có nghe câu : đội trời đạp đất ở đời
 Việt Nam là nước của người Việt Nam
 Ta là người thanh niên
 Nghe và chỉ cần nghe ngân ấy !
 Là đã mang một sự nghiệp kế thừa
 Là đã mang một nguồn cội xa xưa
 Và niềm tự hào, nhớ thương, cảm kích
 Ta là người thanh niên
 Sống phải có đường, đi phải có đích
 Dù một đôi tay, nhưng sẽ có vạn bàn tay
 Dù một đôi chân, nhưng sẽ có vạn bàn chân
 Cùng góp sức và cùng nhau tiến bước
 Ta là người thanh niên
 Noi chí khí là con đường phía trước
 Chớ không trùm mền, nằm đợi phía sau
 Bãng tang hải, đạp biển dâu
 Sống hiên ngang, đứng ngấn đầu
 Chứ không cúi lòn, nước đục thả câu
 Hay một bãi ngao cò, ngư ông thủ lợi
 Ta là người thanh niên
 Nhớ Trưng Vương, cỡi voi, dẹp giặc đất Mê Linh
 Nhớ Triệu Trinh, ra khơi, vỗ sóng cỡi cá kình
 Nhớ Đống Đa, tuyệt thế Quang Trung
 Nhớ Hưng Đạo, đại thắng Nguyên Mông
 Su tử Tô, mãnh hổ Tông
 Thì không thể cháu con là cáo, chồn, dơi, chuột
 Này Anh !
 Này Chị !
 Này Em !
 Ta □ là người tổ quốc mong cho mai sau □
 Ta là người đạp đổ bao nhiêu chông gai
 Gian khổ hôm nay
 Tươi sáng ngày mai
 Này Anh !
 Này Chị !

Này Em !
Ta là người đi khắp quê hương thân yêu
Ta là người gìn giữ, uơm mơ, tin yêu
Tổ quốc giang sơn, hoa gấm mỹ miều
Ta là người thanh niên
Đi khắp quê hương, đi khắp mọi miền
Bắc Nam Trung tay nắm nối liền
Giương lên cao sông núi hồn thiêng
Khắp muôn đời thơm tiếng vô biên
Anh là người thanh niên !
Chị là người thanh niên !
Em là người thanh niên !
Quê hương mình, sông núi hồn thiêng !!!

TÔI LÀ NGƯỜI CHINH NHÂN

Tháng 02 - 2004.

Tôi là người chinh nhân
Tổ quốc đang cần, kêu lên tiếng gọi
Từ biệt mẹ già, từ biệt em thơ
Gát lại tình thương, xin đứng dưới cờ
Tôi mạnh bước, ra biên thùy dậy sóng
Tôi là người chinh nhân
Tổ quốc lâm nguy, sơn hà lâm biến
Nhịp khúc quân hành, chiến trận xông pha
Nghĩa sinh thành, là của mẹ của cha
Nghĩa núi sông, là của nước của nhà
Thời tao loạn, nhuộm mình trong khói lửa
Tôi là người chinh nhân
Chỉ có một con đường chọn lựa
Đem tâm thân, ngang dọc mọi chiến trường
Đem máu đào, nhuộm thắm khắp quê hương
Tình sống chết là tình yêu lính chiến
Anh ! Anh hãy cùng tôi giữ yên trận tuyến
Ghi nấc tay cho sạch bóng quân thù
Một người đã nằm, vĩnh biệt ngàn thu
Người còn lại, đứng lên cho quê hương được sống
Tôi là người chinh nhân
Từ cổ tới kim, xương khô chất đống
Lịch sử một dòng, máu dẫm oai linh
Tổ quốc còn đây, ai nhớ ai quên
Anh nằm xuống, đâu cần tên với tuổi
Đất ghi tên anh, một con người vời vợi
Đất ôm hôn anh, gìn giữ đến muôn đời
Anh đi về cùng hồn nước xa xôi

Người còn lại, nghe trái tim ngưng đọng
Chinh chiến tàn, trở về gom hy vọng
Nếu không thì, như một bóng hồn ma
Bay khắp quê hương, bay khắp sơn hà
Thăm những bạn bè áo trận chưa pha
Hay thăm những bè bạn đã rêu phong
trên đồi cao lộng gió
Tôi sẽ đi thăm mẹ già còn đâu đó
Thăm những người thương vò võ bóng tôi về
Trông thật êm đêm, giấc ngủ như mơ
Tôi cất bước hương mờ hồn tử sĩ
Tôi là người chinh nhân
Ngày trở về, một cái chân xin gởi chỗ đó
Ngày trở về, một bàn tay xin gởi chỗ kia
Xin tặng anh em như những năm mộ bia
Tôi còn lại một tấm thân không nguyên vẹn
Chống thân tàn trên đôi nạn gỗ
Đỡ cuộc đời bằng một cánh tay
Đôi mắt mù không có đêm ngày
Đồng đội nằm kia, lấp vùi có ai hay
Tôi xin gởi chút nhỏ nhoi
Ghi dấu tích không hoen mờ bao chiến sử
Tôi là người chinh nhân
Dùng xương máu viết nên bao tình tự
Từ thuở quê hương dựng nước khơi dòng
Từ thuở bình minh lưu vực Sông Hồng
Cho đến nay, thành địa đồ chữ S cong cong
Người nằm xuống ven sông
Người nằm xuống ven núi
Người nằm xuống ven đồng
Anh nằm xuống nhưng anh đâu có chết
Đất nuôi anh thì làm sao chết được
Anh đã nằm như gấm vóc quê hương
Anh vẫn còn đây trên khắp nẻo đường
Người đang bước, rung theo chiều dài lịch sử
Tôi là người chinh nhân
Trận chiến nào cũng đều đã dự
Khung trời nào cũng đã bay qua
Thung lũng, đầm lầy, rừng núi xa xa
Anh nằm xuống, nhưng còn mãi không pha
Và từ đó, năm ngàn năm mới có
Hưng Đạo, Lê Lợi, Quang Trung muôn đời rạng rỡ
Bà Trưng, Bà Triệu, cô Bắc, cô Giang
Gương sáng thiên thu, đẹp nét sử vàng
Sao lại bảo là võ biên ngang ngược
Súng đạn còn cong, quân thù khiếp nhược

Một ngọn cờ bay, khôi phục thái bình
Đẹp mọi tham tàn, kiến tạo quang vinh
Cao vòi vọi, hỡi người anh lính chiến
Tôi là người chinh nhân
Non nước có phần
Mờ mờ khói quyện
Vùng đất hoang vu
Ghi dấu vết anh
Một năm mộ hoang
Một năm mộ xanh
Như cát bụi vương hình hài anh đó
Tôi là người chinh nhân
Một bước quân hành, gọi niềm nhung nhớ
Người chinh nhân tiếp nối mọi con đường
Một thuở thanh bình, muôn nhớ ngàn thương
Anh đã ra đi và tôi còn ở lại
Quê hương còn có nụ cười
Ai thương ai nhớ con người chinh nhân !!!

TÔI LÀ NGƯỜI THANH NỮ

Tháng 02 - 2004.

Tôi là người thanh nữ
Ở thị thành hay ở chốn thôn trang
Tôi vẫn ươm mơ những dấu nét dịu dàng
Như mái tóc mềm vai, đôi bờ buông xỏa
Tôi là người thanh nữ
Khi e ấp, như nụ hoa mắc cỡ
Khi vùng lên, như một đóa hướng dương
Phận làm trai đi khắp nẻo quê hương
Tôi tiếp sức từ quê nhà ra đầu gió
Đôi tay mềm, vuốt ve niềm vui nhỏ
Tắm lòng son, tô điểm nét thơm hương
Mắt mơ huyền, đan sợi kết tơ vương
Thân liễu yếu, như ngọt ngào quê mẹ
Tôi là người thanh nữ
Lòng ôm chặt những nỗi niềm riêng lẻ
Mong ấm êm như bếp lửa nhà tranh
Không cao xa, chỉ trân quý an lành
Mộng bình thường như hương quê đồng nội
Thương đàn em, bao con đường đi tới
Dạy con thơ nhỏ dại biết lớn lên
Trông mẹ già giấc ngủ có được êm
Trông trước trông sau cửa nhà mấy cột

Tôi là người thanh nữ
“một bên nước trong, đôi dòng nước đục”
Khép khung rèm, đếm những giọt sương khuya
Trăng khuất đầu non, sao lạc, ô kia !
Đêm đã dài chưa cho ngày được sáng !
Đường về ghenh lán
Một cảnh hai quê
Bên mẹ bên chồng
Chùn vai vun vén
Tôi ao ước sống sao cho được toàn vẹn
Gánh bở phờ đã nặng trĩu hai vai
Tôi vẫn an vui không tiếng thở dài
Miễn sao cho tròn, và lương tâm cho nhẹ

Một nhà mấy cửa mấy người con
Một cảnh hai quê gánh vện toàn
Trong đục buông thuyền rơi bên nước
Trong nhờ đục chịu tấm lòng son
Đời người thanh nữ tôi như thế
Một tấm lòng tác dạ héo hon
Tôi là người thanh nữ
Trôi về một bên tình thương
Thương nhà thương cửa thương con
Thương thân thương phận thương chồng
Thương mẹ già xế bóng những chờ trông
Con của mẹ trôi dòng sông nước cuốn
Tôi là người thanh nữ
Nhìn lá vàng rơi những chiều thu muộn
Nhớ lại thuở nào bắt bướm hái hoa
Nhớ thuở còn thơ giấy trắng học trò
Trang giấy trắng còn nhiều ô bỏ trống
Ô giấy trắng, vẽ khung trời lồng lộng
Nét mực khô, còn sót những vô tư
Một nét diễm kiều, một nét anh thư
Nét mền Nhị Trưng, cô Giang, cô Bắc
Nét vợ chàng Trương, lệ hoen ánh mắt
Nét tiếc Giáng Kiều, kỳ ngộ Bích Câu
Nét ngọn đèn khuya leo lét khô dầu
Tôi khoanh lại một vòng tròn mơ mộng
Cánh cửa con thơ quên đóng
Nhẹ nhàng khép lại thật êm
Vói tay kéo xuống khung rèm
Áp ủ mái nhà nho nhỏ
Mong một ngày mai sao đó
Các con khôn lớn ra đời
Trai không gian khó như cha

Gái không bỏ hòn như mẹ
Và tôi nói khế !
Cuộc đời thanh nữ của tôi ơi !!!

Nói Một Nhịp Cầu

Tháng 02 - 2004.

Cảm tác sau khi đọc câu

“Em còn nhỏ làm sao em biết được ?” của nhà thơ Nguyễn Tất Nhiên.

“Em còn nhỏ làm sao em biết được”
Chuyện dong dài của người lớn em ơi
Đầy đọa, đầy bồi đủ thứ trên đời
Dai dẳng, nổi chìm, tàn hơi chưa gánh nổi
Em còn nhỏ, em ơi đừng có hỏi
Nếu trả lời, em không thể hiểu đâu
Bàn tay non, sao vói tới bể dâu
Hồn trong trắng, nhìn chi tranh vân cầu
Em còn nhỏ, làm sao em hiểu nổi
Cái con quay đem búng sẵn lên trời
Vừa đỡ, vừa thung tan nát toi bờ
Người lớn còn vò đầu, bứt tai, loang lổ
Em còn nhỏ, em đừng nên lo sợ
Thế hệ chúng tôi đau khổ nhiều rồi
Thế hệ các em sẽ khác xa thôi
Hai thế hệ thì làm sao giống được !
Nhìn lại bức tranh của nhiều đời trước
Cũng lần mò từng trang sử mà thôi
Xấu tốt, nhục vinh, cao ngất núi đồi
Vùi lấp tang thương sâu hơn hố thẳm
Tôi chỉ là khách hôm nay đứng ngắm
Quá khứ xa xưa, cát bụi hoen mờ
Thì mai kia, em cũng đứng ngẩn ngơ
Nhìn dáng dấp chúng tôi lùi dĩ vãng
Tôi xin đến bên em như một người bạn
Em biết nhìn tôi là đã khó quá rồi
Một khoảng mười năm,
Hai mươi năm
Ba mươi năm
Đã quá xa xôi
Huống chi lại cách nhau qua từng thế hệ
Tôi thu gọn lại thôi, cho dễ
Đến bên em, như gạch nối bên đường
Như một nhịp cầu bắt một dòng sông
Để đón nhận cho nhau, không đánh mất
Tôi đến bên em như một cung bậc

Của cung đàn cho khúc nhạc trường ca
Nghe âm vang từng tiếng nhỏ lan xa
Hòa ngân vọng cho cung đàn lên tiếng
Em có nghe thì như một câu chuyện
Tiếp cho em vững chãi trên đường đi
Mỗi bước đi, dù không giống nhau gì
Nhưng nổi nhịp như cung đàn đang gảy
Tiếng khổ đau, em đừng reo, đừng khảy
Tiếng yêu thương đem trang trải cho đời
Những tấm gương xưa soi sáng nơi nơi
Cho thế hệ của em nhiều hạnh phúc
Chỉ cần nhìn nhau, cảm thông đôi chút
Là chúng tôi đã sung sướng đi rồi
Vì ngày mai, còn những đứa em tôi
Sẽ tiếp tục hành trình mệnh mông quá !

Này Người Cảm Tử Oi !

*Gởi đến những người khùng bố đã và đang gây ra
Chết chóc, kinh hoàng và thiệt hại khắp trên thế giới.
Tháng 02 - 2004.*

Này người cảm tử ơi !
Anh cảm tử để đấu tranh
Chị cảm tử để đấu tranh
Em cảm tử để đấu tranh
Đấu tranh để mang lại những an lành
Hay đấu tranh
Để gieo rắc những kinh hoàng, đồ nát ?
Này người cảm tử ơi !
Ôm bom lao vào chỗ chết
Ôm bom phá đổ tan tành
Ôm bom gieo rắc hòn căm
Gieo chết chóc và gieo nhiều ai oán
Một hành động, cố nhiên đã tính toán
Một hy sinh, cố nhiên can đảm nhiều
Thật quý thay, coi cái chết nhẹ hều
Nhưng đã chọn một con đường, không ai chấp nhận !
Này người cảm tử ơi !
Vì tâm tư cắn bận !
Cho rằng, cảm tử để mang lại niềm tin, sự sống ?
Nhưng thật ra đã quá sai rồi
Sự sống nào, gây cái chết toi bời
Niềm tin nào, dung thông bằng sinh mạng
Còn tình người mà nhìn nhau ngao ngán
Còn lương tri mà chẳng dám cảm thông

Thì cõi trên cao không thể thông đồng
Đâu có chỗ, chứa những con người lầm lạc
Này người cảm tử ơi !
Dân lành đang sống
Cụ già đang sống
Trẻ thơ đang sống
Học đường đang sống
Một chuyến tàu, một chuyến xe, một sân ga
Một khu phố, một dãy tiệm, một dãy nhà
Tất cả đều hòa nhịp tương lân, cộng thể
Vây mà cho nổ tung, ngập lún bi sầu
Táng tận tình người, đen bạc biển dâu
Ai bảo đó là những hy sinh cao thượng ?
Này người cảm tử ơi !
Chết cho riêng anh
Chết cho riêng chị
Chết cho riêng em
Thì cũng đã không nên chết
Bởi vì, còn kia, nào mẹ, nào cha
Nào những em thơ máu mủ ruột rà
Nào những người thân, nào cửa nào nhà
Họ cũng đã xót xa, thì nói chi người khác ?
Giữa thánh thiện và tội ác
Anh, chị, em đã đánh mất chính mình rồi
Đã bị cuốn trôi, lừa dối nhau thôi
Hãy dừng lại những cuồng si lầm lỡ !
Tĩnh lại đi nghe, con mê bùng vỡ
Đó mới là cao thượng tuyệt vời
Không ai đem cao thượng đái bôi
Nếu là thánh thần lại càng sai hơn nữa !
Hãy tỉnh hồn đi !
Đừng chân chờ, lẩn lữa !
Lỡ một hành vi, sẽ ân hận muôn đời
Sẽ mang một linh hồn rách nát tả toì
Muốn chuộc lại nhưng làm sao chuộc được ?
Những người đã chết từ phút giây hôm trước
Khi nhìn nhau, sẽ biết nói sao
Người nhân gian cũng thán oán kêu gào
Anh, chị, em không hiểu, nên bị lừa như thế !
Này người cảm tử ơi !
Trời nghiêng bóng xế
Một cõi đi qua
Nhân tình bao nỗi xót xa
Người nên tỉnh mộng mới là người khôn
Sống vang cửa bể dập dồn
Tô bồi nhân tính có còn hơn không

Ai đem xé nát cõi lòng
Chìm trong hố thẳm mà mong lên trời
Trên trời, đâu phải chỗ chơi
Đem dung rác rưởi những người vô tâm !!!

Tôi Là Một Người Già

Tháng 03 - 2004.

Tôi là một người già
Cuối cuộc đời, xế bóng
Không ước ao hy vọng
Chỉ mong sống bình thường
Cả cuộc đời, cả tình thương
Ba chìm bảy nổi, cuối đường, ôi thôi
Xem như chiếc lá rã rời
Chỉ cơn gió nhẹ rụng rơi chia lìa
Nhiều đêm trắng trọc canh khuya
Giọt khô mà lại đầm đìa lạ chưa ?
Tôi là một người già
Cả đời gian khổ đong đưa
Đong cho trọn nghĩa, đưa cho trọn tình
Giờ đây ngồi chỉ một mình
Tôi ôm thân phận một mình tôi thôi
Tôi là một người già
Nương tựa quê người xứ lạ
Tiếng là người nước ngoài dư dả ấm no
Cái gì cũng có cả
Nhà cửa chính phủ lo
Đã già, đã cả, suy nghĩ chi nhiều, cho vất vả
Cứ ăn, cứ mặc, muốn gì được nấy, đừng có lo
Tôi là một người già
Tháng ngày ngồi ngóng co ro
Ra vô ngán ngẫm dày vò
Chân run, tay yếu, mắt mờ
Đứng đi từng bước lò mò
Rờ cái chén, đụng cái bếp, lau cái nhà
Con cháu nói, ông ơi ông, bà ơi bà
Cứ tưởng nó thương cái phận tôi già
Có đâu ngờ, sợ làm hư của nó
Tôi là một người già
Tiếng của mình, vênh tai nghe còn chưa rõ
Hưởng chi tiếng xứ người
Cái gì ba xí ba tú biết sao nghe
Có chân, đi không tới
Muốn nói cũng không được

Có miệng cũng như câm
VẬY mà nay bác sĩ, mại nhà thương
Đi không được, lại chẳng biết đường
Nhờ thì con cháu cần nhẫn,
đành cắn răng chịu vậy
Tôi là một người già
Nhiều khi đi đây đi đấy
Thập thò mà ngóng mà trông
Thấp tha thấp thỏm trong lòng
Mỏi mòn cháu con mới tới
Chưa kịp đi, đã nghe hối
Chưa kịp bước, gọi nhanh lên
Tôi mang một nỗi thên thên
Nghe đau thắm thía đáp đền nghĩa ân
Tôi là một người già
Còn chi đâu nữa mà cần
Nhớ đâu mồ mả cha ông
Nhiều cái lỗi bồi chưa ai đắp vá
Bà con, dòng họ, cần khô vát vát
Cháu chất gân xa chưa nở nụ cười
Khổ cho thân tôi, người ở nước ngoài
Già cả mấy đồng cắt ca cắt củm
Con cái hay nói, tôi sao mà đành dუმ
Nếu có muốn gì, để đó tụi con lo
Tôi nhìn cháu con, thương cảm dẫn đo
Điều tôi muốn nói thì làm sao nói được !
Tôi là một người già
Thỉnh thoảng tôi có nghe
Có tiếng thưa ông cụ
Có tiếng thưa bà cụ
Lại còn nghe, hay đọc ở đâu đó
Nào là kính nhi viễn chi, kính lão đắc thọ
Nghe sao mà nó sung sướng trong lòng
Mình già rồi, được như thế, đỡ hoài mong
Nhưng xa xa, lại còn nghe câu khác
Mấy cái người già sanh tật, cù hũ mèm
Tôi là một người già
Sự đời ngẫm nghĩ mà xem
Già rồi phải chịu, kèm nhèm với ai
Cháu con, cuộc sống còn dài
Thế nhân, cuộc sống ngày mai cũng là
Hỏi ai không đến tuổi già
Có ai thống nỗi tuổi già hay không
Tôi chưa nói núi nói sông
Chỉ riêng cái tuổi cuối dòng này thôi
Còn bao cay đắng cuộc đời

Hôm nay tôi nói, ai người biết nghe
Già tôi khổ quá vậy hè !!!

Ta Là Người Công Nhân Viên

Tháng 03 - 2004.

Ta là người công nhân viên
Em nơi học đường
Chị nơi văn phòng
Anh làm giao thông
Tôi làm công xưởng
Đếm phong trần theo tiếng reo đê xướng
Mòn thao tác theo tiếng máy hàng giờ
Nhẹ nhàng, lao nhọc, dai dẳng, xác xơ
Ngày vừa hết đã mệt phờ ra đó
Ta là người công nhân viên
Công việc là niềm vui
Đâu ngại gì gian khó
Công sức cứ lui cui
Cho sản phẩm thành hình
Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh
Cùng góp từng phần cho cuộc đời thêm đẹp
Ta là người công nhân viên
Góp cuộc sống bằng hai đường mở khép
Góp cuộc đời bằng hai nẻo đi về
Mở, cho từng việc khởi bỏ bê
Khép, cho một ngày vừa hoàn tất
Đi, cho từng việc chạy đều, bền chắc
Về, góp sức mình cho xã hội thăng hoa
Anh chị em ta trong mọi ngành nghề
Sẽ thành tựu muôn hình, cùng đi tới
Ta là người công nhân viên
Anh hãy vui lên đi
Chị hãy vui lên đi
Em hãy vui lên đi
Bàn tay ta, xây bao nhiêu ích lợi
Công sức ta, dựng khắp nẻo cho đời
Hát bài ca tương sinh tương tác tuyệt vời
Hòa âm điệu nhịp nhàng tương duyên sinh khởi
Việc hữu ích, thì việc nào cũng lợi
Một vật gì, công khó mới làm nên
Anh chị em ta, đã có đáp đền
Xã hội tiến lên, có một phần bàn tay ta đó
Ta là người công nhân viên
Mỗi một người góp một phần nho nhỏ

Mỗi bàn tay cùng với vạn bàn tay
Công sức, mồ hôi trang trải đêm ngày
Anh chị em hãy cùng tôi trôi nhịp
Từng việc nối tiếp
Từng chuyện phải xong
Trôi chảy theo dòng
Muôn hình vạn trạng
Xã hội, cần dựng xây ngày thêm tươi sáng
Con người, cần phối hợp ngày thật nhịp nhàng
Cùng nhau tiếng nói âm vang
Vui nhau tiếng hát lên đàn dựng xây.

Cửa Phật Từ Bi Hóa Nhiệm Mầu *Xuân Giáp Thân 2004*

Từ thưở tới lui dưới mái chùa
Quên đi bóng dáng những hơn thua
Tiếng kinh câu kệ hòa âm điệu
Đức Phật mỉm cười ai thấy chưa ?

Xin chấp tay hoa trước Phật đài
Bụi trần buông thả khỏi đôi vai
Nghe sao thanh thảo bình yên quá
Hết tiếng sầu thương hết thở dài

Đường đời lắm nhọc chuyện phong ba
Cõi tạm phù du không phải nhà
Quảng gánh lo đi lần cất bước
Đường về quê cũ có đâu xa

Nhìn lên Đức Phật ngự tòa sen
Hình bóng Từ Nghiêm lại thấy quen
Vi diệu pháp thân Ngài hiển hiện
Mừng cho pháp giới đã lên đèn

Phật ân vi diệu bóng hào quang
Tòa chiếu muôn phương ánh đạo vàng
Tòa đức từ bi tan khổ lụy
Cho đời thân thiện sống hòa vang

Trầm hương lan tỏa nguyện chân thành
Tiếng mõ câu kinh gõ diệt sinh
Rơi rụng nghiệp duyên và oán trái
Thong dong vui sống thật an lành

Tu tập cho đời bớt khổ đau

Mưa nhuần pháp vũ thấm thật sâu
Cành dương cam lộ tiêu ba nghiệp
Cửa Phật từ bi hóa nhiệm màu.

Gãy Một Nhịp Cầu Sa Bóng Nước

Xuân Giáp Thân 2004

Quê hương ơi, già biệt từ lâu
Một bước ra đi mấy nhịp cầu
Ôm ấp tình quê xa vạn lý
Ngày về thăm thăm vẫn chìm sâu

Một chuyến ra đi mấy dặm trường
Thuyền đi, đi mãi chốn tha phương
Thuyền không dừng bến đời lưu lạc
Quê cũ biến thành neo cố hương

Ra đi một chuyến đã bao năm
Dấu tích tàn theo bóng biệt tăm
Bãi cát phù sa mờ gió bụi
Lối mòn rêu phủ vết xa xăm

Nhớ mẹ âm thầm dưới mái tranh
Thương em không nói liễu buông manh
Quê nhà một cõi trời cô đọng
Đêm đã dài chưa, được mấy canh

Nhìn trông con én liệng từng không
Vỗ cánh buồn bay dưới bụi hồng
Mặt nước chân mây lỏng lộng quá
Về đâu, con én giữa mênh mông

Quê hương còn đó, sao không về
Có biết vì sao vậy không hề
Gãy một nhịp cầu sa bóng nước
Sóng tràn loang lở mấy bờ đê

Tôi hỏi cây đa, đứng lặng thinh
Hỏi cây nho nhỏ cạnh đầu đình
Thành Hoàng rũ mặt buồn không nói
Tượng đá tro tro lặng lẽ nhìn.

Tiếng Kêu Cứu Của Lương Tâm

*Sau khi đọc tin các em bé VN bị nạn tồ bại tại Miên
và đọc bài thơ Tin Ô Nhục Bi Thương của Thiết Bảng trên Sài Gòn Times,*

*Cảm tác * Tháng 03 - 2004.*

Bọn con gái chúng em còn nhỏ
Mới vừa lên năm, lên tám, lên mười
Tuổi thơ ngây, chúng em nào đâu đã biết gì
Người ta bảo làm, em làm
Người ta bảo đi, em đi
Em cũng chưa biết
Cái gì là nhục nhằn
Cái gì là hờn căm
Mà chỉ biết
Người ta cho ăn không đủ no
Cho mặc không đủ ấm
Bị đánh, bị đập, bị la, bị mắng
Làm em đau, em buồn, em than, em khóc !
Em còn nhớ, ngày đó em không còn đi học
Em không còn chạy nhảy, giỡn chơi
Bắt em đi và phải xa rời
Xa mẹ xa cha
Xa cửa xa nhà
Rồi họ dẫn em đi đâu, em không biết !
Đến những chỗ, bọn trẻ như em, nhiều thiệt
Nay họ bắt đi theo ông này
Mai họ bắt đi theo bác kia
Mốt họ bắt đi theo chú nọ
Mà những người này, tuổi đã lớn thật nhiều
Chắc cũng cỡ như ông, bác, cha, chú của em
Và họ là ai, em cũng chưa từng biết mặt !!!
Họ nói có khi nhỏ nhẹ, có khi thật gay gắt
Họ bắt làm gì đủ cách
Mỗi người mỗi khác, không ai giống ai
Một người vô, cứ làm mãi làm hoài
Rồi không hiểu sao, họ bỏ đi đâu mất !!!
Em có nghe nước Mỹ gì đó, xa lơ xa lắc
Bọn chúng em được chiếu ảnh chiếu phim
Báo chí đưa tin, kẻ đọc, người nhìn
Ừ ! thì ra
Tụi em đang ở các ô điếm Cao Miên
Mà gốc gác là con gái trẻ thơ nước Việt !!!
Báo chí viết và nói gì, chúng em đâu biết
Cái gì mà mua dục ???
Cái gì mà bán dâm ???
Thật tình chữ nghĩa và việc làm của người lớn
Bọn trẻ thơ con gái chúng em không hiểu nổi
Ngày nào cũng nghe họ gọi
Con A đi với ông đó

Con B đi với bác kia
Con C đi với chú bộ mặt râu rìa
Em thì đi với anh chàng nhìn mà phát sợ
Rồi cũng bao nhiêu cái trò đã giở
Họ bắt tụi em làm toàn những chuyện gì đâu
Tới chừng đọc những chữ chưa có trong đầu
Chữ gì mà độc ác !
Chữ gì mà vô luân !
Chữ gì mà bàng hoàng !
Chữ gì mà kinh tởm !
Tuổi thơ của chúng em ơi !
Ai đã nở biến thành trò chơi cho đời quá sớm
Trong khi chúng em còn trong lứa tuổi thơ ngây
Ai đã cướp mất đi những trong trắng vui vầy
Trong trắng như trang giấy học trò trong trắng
Những cơn thác loạn, bao giờ bình yên vắng lặng
Trả chúng em về trong lứa tuổi hồn nhiên
Dù chúng em không là những cô bé thần tiên
Nhưng con gái nhỏ Việt Nam được về chốn cũ
Sẽ về đoàn tụ
Bên mẹ bên cha
Dù mẹ cha đã đem bán vì nỗi khổ của nhà
Nhưng chúng em là giọt máu từ mẹ cha mà có !
Những người man rợ
Đã hại chúng em
Xin thử nghĩ lũ nhỏ còn mũi dãi,
Còn hôi sữa như con cháu của mình
Thì bọn trẻ chúng em đâu có khác ???
Vài lời mộc mạc
Như hải triều âm
Đánh thức lương tâm
Kính hoàng thời đại
Vì thú tính mà đi tìm những trò tồi bại
Đày đọa, dày vò, giẫm nát tuổi còn thơ
Vì nghèo vì khổ mà trôi dạt bụi bờ
Hãy thương lấy các em và tìm phương giải cứu
Đạo đức và tình người
Tội ác và lương tâm
Hồn đau như nát tơ tằm
Tuổi thơ ai nở chặt, bầm tan hoang
Nhân tình máu đỏ còn loang
Tuổi thơ, sự sống có còn hay không
Tuổi thơ đem ném trôi sông
Dòng sông ô nhục bênh bồng tả tơi
Cho em tìm lại cuộc đời
Cho em tìm lại nụ cười trần gian !!!

Hỏa Hoạn Điều Tàn !

*Cảm tác * Tháng 03 - 2004.*

Lửa !

Lửa cháy dữ dội
Lửa cháy kinh hoàng
Ngọn lửa bạo tàn
Đốt cháy tan hoang.

Lửa !

Lửa cháy dữ dội
Lửa cháy một vùng
Rừng lửa mịt mù
Đốt cháy thành than
Trong phút chốc hỏa thần trào lộng
Cháy phủ đầu không sót thứ chi
Từ nhà cửa, đồ đạc, không thiếu một cái gì
Đến cỏ cây, rác rưởi cũng không chừa một món
Hỏa hoạn một cơn tóm gọn
Cháy bùng một trận tiêu tan
Cháy cho một trận tan hoang
Cháy cho một trận điêu tàn thảm thương
Cháy cho hết nẻo cùng đường
Cháy cho tan nát đoạn trường tâm can
Ngún cho tất cả thành than
Chỉ còn một đống tro tàn điêu linh
Ngún cho tất cả tội tình
Chỉ còn một đống chình ình khói bay
Thần hỏa ơi ! Sao người nữ nhẫn quá tay
Vậy mà bảo là hỏa thần đâu được !
Người chỉ là thần ma thần chước
Người chỉ là thần đốt thần thui
Đốt ngầu đốt ngiến đốt nhùi
Thui đen thui đũi thui vùi thui diên
Tội tình bao nỗi oan khiên
Lây lan khạt lửa ngón liền chẳng tha
Còn chẳng cát bụi sương sa
Còn chẳng vụn vỡ của nhà nhân gian
Bao của cải gian nan mới có
Bao công trình gian khó mới nên
Khi người viếng, chẳng ai đáp ai đền
Người cướp hết, còn hai bàn tay trắng
Nhà của chị ra sao, khá nặng !
Nhà của tôi, một thứ không còn !

Nhà của anh, một đồng tan hoang !
Nhà của em, may vừa mới sém !
Những nạn nhân nhìn nhau, ngao ngán
Sức còn đâu làm lại từ đâu
Khổ đau hơn bãi ưu sầu
Tang thương hơn bãi biển dâu điêu tàn
Tệ hơn một cảnh phù tang
Bạc hơn một cảnh phũ phàng nát tan
Lửa cháy mà chi !
Lửa đốt mà chi !
Vô tình, cố ý mà chi !
Tai hại hờ trời !
Cháy tiêu sạch, cạn lời than thở
Cháy tiêu ma, một mớ tro tàn
Đày chi bao nỗi gian nan
Đọa chi bao nỗi bẽ bàng đắng cay
Bàn tay, tay trắng bàn tay
Còn bàn tay trắng đêm ngày loai bơi
Đôi bờ giọt lệ đầy vơi
Từ nay vá đắp cuộc đời trần ai
Một trận hỏa hoạn, cả cuộc đời cháy sạch
Một trận bạo tàn, sỏi đá cũng tiêu ma
Nói chi là cửa là nhà
Nói chi là thịt là da con người
Bạo tàn chi lắm lửa ơi !!!

Bão Lụt Thảm Thương !

Tháng 03 - 2004.

Mây đen dày đặc
Sấm sét vang rền
Trời long đất lở
Mưa ơi là mưa !!!
Mưa như trút nước
Mưa như vỡ bờ
Mưa dầm mưa dề
Mưa vẫn còn mưa !!!
Bão lụt !
Nước ngập tràn trề
Nước tuôn lênh láng
Đâu đâu cũng nước
Biển nước mênh mông
Bão lụt !
Nước ngập đầy đồng
Đầy suối đầy sông

Đầy chồng lên núi
Đầy phủ lên hòn
Bão tố hoành hành trời dậy
Cuồng phong quay lộn gằm vang
Như trút phần nộ bạo tàn
Tùng cơn, từng cơn cuốn xoáy
Cụ già hụt hẫng, không kịp quay đầu để ngoáy
Trẻ thơ chúi mũi, không kịp cất tiếng để la
Những người thân chưa kịp tiếng : ôi chà !
Biển nước đã bỗng bênh khép lại !
Súc vật, chết lền khênh man dại
Cửa nhà, đổ nghiêng ngửa nổi trôi
Cây cối, tróc lẩn lóc trụt trôi
Người người, mất lưng trông đứng ngó !
Cùng đi tản lên đồi cao tạm đó
Cùng dắt dìu nhau ủ rũ đợi chờ
Bão ơi ! Sao nữ ơ hờ
Lụt ơi ! Sao nữ bơ phờ nhân gian
Biết bao cay đắng phũ phàng
Gieo chi tan nát kinh hoàng thế ni !
Cửa nhà, cửa cải còn gì
Người sống đói khổ, người đi im lìm
Thôi rồi, đất trời dậy sóng !
Thôi rồi, lụt lội tả tơi !
Chỗ này cát đá lở bồi
Chỗ kia hang hóc lổm lồi
Đường sá, bờ đê phá vỡ
Bùn lầy đem lấp non cao
Mùa màng tiêu sạch hư hao
Trùng trùng biển nước lên ngôi
Khổ đau nhân thế, toi bời trần gian
Bão chi cho lắm, phũ phùng
Lụt chi cho lắm biết làm sao đây
Con người giọt lệ đầy vơi
Ông mưa ông lụt làm trời hay sao
Ông đừng ở tận trên cao
Làm mưa làm gió làm sao thì làm
Một trận bão hoành hành, cuồng phong quét sạch
Một trận lụt kinh hoàng, nước xoáy cuốn trôi
Mang ra biển cả trùng khơi
Chìm đáy biển ngàn đời gằm thét
Bao cạn bã không còn cơ nhôi nhét
Lại trôi lên nhô nhấp đầy vô bờ
Cho tàn một nỗi xác xơ
Cho đau một nỗi bơ phờ khóc than
Đố ông xuống thử trần gian

Khô cho mấy trận mới cam nổi này
Ông nghe, cơ cảm đong đầy
Mưa sao vừa phải, chừa ngày khô khan
Sao cho mưa nắng bình an
Sao cho mưa nắng đôi đàng cân đo
Nhân gian vui sống đừng lo
Từ nay mưa nắng sao cho đẹp lòng
Con người luôn mãi cầu mong !!!

Tôi Gọi Tên Tôi

Tháng 3 - 2004

Lan man tôi gọi tên tôi
Xa xa vọng tiếng núi đồi cười vang
Mịt mờ tôi gọi không gian
Vẳng nghe có tiếng thời gian mỉm cười
Nhập nhô cửa biển trùng khơi
Chờ con sóng vỗ ngổ lời thùy dương
Lắng nghe cát bụi bên đường
Tìm trong mây lớp nghề thường trần gian
Lắng nghe gió gọi trên ngàn
Tìm mây mây lớp dọc ngang lưng trời
Tôi tìm từng kiếp luân hồi
Tinh nguyên bóng dáng của tôi nơi nào
Tôi tìm từng giấc chiêm bao
Tịch không vô ảnh thảo nào mộng mơ
Em tôi đứng tự bao giờ
Sao em đứng đó ơ hồ lặng thinh
Nghe rồi từ tiếng lặng thinh
Em là chơn thể bóng hình xưa nay
Rụng rơi một cõi hiển bày
Nghe không tiếng vỗ bàn tay chột cười.

Tiếng Kêu Thương thứ hai

Viết cho những trẻ em con gái bị ô nhục tại Campuchia

Tháng 03 - 2004.

Những người em bé nhỏ của tôi ơi !
Các em mới vừa lên năm lên tám lên mười
Người ta đã bắt các em
Làm những việc tội bại tội bời
Bao thú tính đã dập vùi đời con trẻ
Em đã thoát khỏi vòng tay của mẹ
Em đã thoát khỏi vòng tay của cha
Em đã rơi vào cạm bẫy của người ta

Vì tiền bạc, đục vọng điên cuồng không thương xót
Những người em bé nhỏ của tôi ơi !
Em như những con chim
Có còn không tiếng hót
Tiếng líu lo của con trẻ dại khờ
Em chỉ mang những tiếng khóc bơ phờ
Hỡi nhân thế ! Bạo tàn chi thế nhĩ !
Thời đại của chúng ta
Văn minh, vật chất, đảo lộn, suy vi
Hay cuốn hút mê hồn
Như ba hồi kinh dị
Biến trẻ thơ ôm mối hận suốt đời
Ô nhục hôm nay, truyền lại sau này
Thêm vết sử kinh hoàng xưa nay chưa có
Những người em bé nhỏ của tôi ơi !
Em đang khóc ai oán, kêu vang đâu đó
Khóc âm thầm trong những ổ điểm xứ Cao Miên
Tiếng khóc các em, tiếng khóc triền miên
Khóc cho tuổi thơ đã dập vùi gió bụi
Khóc cho những hồn căm buồn tủi
Khóc cho những kinh tởm con người
Khóc cho đêm dài thân phận nhỏ nhoi
Tuổi bé bỏng của các em, vì đâu nông nổi ?
Những người em bé nhỏ của tôi ơi !
Đất trời trời dậy
Nổi trận thần phong
Thổi cho tan những ô nhục kinh hoàng
Thổi cho tan những dâm loạn bạo tàn
Để vá lại, tuổi còn thơ rách nát
Những người em bé nhỏ của tôi ơi !
Mai một lớn lên, em có còn tiếng khóc
Xin em đừng khóc những tiếng bi thương
Tiếng của âm vang cay xé đoạn trường
Mờ quá khứ rong rêu còn dính lại
Thế hệ chúng tôi, lỡ sản sinh những người man dại
Họ là những ác ma ác quỷ đội lốt con người
Chúng tôi đến với các em bằng tiếng nói tình người
Bù đắp lại những gì các em tan vỡ !!!

Em Là Người Khuyết Tật !

Tháng 03 - 2004.

Em là người khuyết tật
Từ lúc sinh ra có mặt trong đời
Em cũng mang danh làm kiếp con người

Nhưng là một con người sao lạ quá
Thế giới chúng em mỗi người mỗi vẻ
Mỗi hình thù, vóc dáng chẳng giống ai
Thiên hạ nhìn qua, kính hãi, rụng rời
Nơi chúng em được khép
Như khung trời thân phận
Em là người khuyết tật
Suốt ngày quanh quẩn
Ô kín đóng khung
Như khoanh xấu số một vùng
Chia chung thân phận, chia chung lạc loài
Chia chung những nỗi đơn côi
Chia chung những nỗi thiệt thòi hẩm hiu
Chia chung tịch cảnh cô liêu
Chia chung tâm trạng nhiều điều thảm thương
Em là người khuyết tật
Đã lỡ sinh ra lạc nẻo lạc đường
Gặp lại nhau đây trong vườn kỳ ngộ
Khi nói, khi cười trông lạ làm sao
Mập, ốm, dư, lòi, nhô, hỏm, thấp, cao
Đa phú đa phong muôn hình quái vật
Những người chăm sóc chúng em, khổ thật
Chiều chuộng, khuyển lơn, ngon ngọt, dỗ dành
Ân sâu xin cảm ơn lòng
Em đâu có muốn khổ trông ai đâu
Lỡ mang khuyết tật khổ sâu
Sống cho hết kiếp có cầu vọng chi
Em là người khuyết tật
Khổ từ cái đứng cái đi
Cái ăn cái mặc cái gì cũng trông
Thế nhân không mở cõi lòng
Những người khuyết tật không xong đâu nào
Em là người khuyết tật
Thế giới chúng em thật lắm xôn xao
Tâm tánh thất thường, ngổ ngổ, ngao ngao
Đủ thứ âm thanh bản loạn cào cào
Như phim giả tưởng quỷ ma rùng rợn
Em là người khuyết tật
Em nào có biết cha mẹ em đâu
Nghe nói, lúc vừa mới nhô đầu
Mẹ hãi hùng, chết ngất thật lâu !
Cha thảng thốt, quay nhìn chỗ khác !
Một bọn chúng em
Ngu ngơ, bộp chạt
Một kiếp sống hờ
Như những hồn ma

Trong đầu, nào có biết tiếng mẹ cha
Và những người thân là gì, thật xa lạ
Em là người khuyết tật
Nơi chúng em, nhiều người vô thăm, đủ cả
Có người chơi với em thật lâu
Nhưng chẳng nói năng gì
Cho đến khi từ già ra đi
Còn quay nhìn em, nước mắt ứa bờ mi
Trong cơ cảm, như có sợi dây vô hình gằn gủi lắm
Em là người khuyết tật
Vòng tay em nắm
Những thứ buông lơi
Đôi khi em nói những tiếng không thành lời
Chúng em là ai ???
Những con người của một thế giới nào ?
Hay hình nhân của một thời kỳ nào ?
Từ cõi dưới thấp hay cõi trên cao ?
Lại xuất hiện vào thời đại hôm nay
Gom góp sống chung một trời kinh dị !!!
Hay những tác sinh, siêu vi, nhiễm thể ???
Để cho em, từ bụng mẹ, đã là một quái thai
Nên sinh ra, là một quái nhân biến dạng hình hài
Em đâu biết, ra đời để thành người quái dị
Em là người khuyết tật
Đã mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm
Những tưởng là cung đàn trường ca mộng mị
Tùng nhịp đóng khung, khép kín mọi mơ màng
Chúng em ra đời làm khổ nhân gian
Cảm niệm ân thâm mọi tấm lòng vàng
Đã cưu mang cho chúng em được sống
Đất trời lỏng lẻo
Trần thế mênh mông
Xin đừng sinh thêm những kẻ lạc dòng
Rồi đem bỏ vào khung trời nhỏ hẹp
Những người khuyết tật của chúng em ơi
Chấp tay xin cảm ơn đời
Chấp tay xin cảm ơn người
Khổ tâm thương xót những người như em !!!

Tôi Là Người Lái Đò !

Tháng 03 - 2004.

Tôi là người lái đò
Cuộc đời gắn liền với một đoạn của dòng sông
Đưa khách lại qua trên sông nước bênh bồng

Đò đưa đẩy theo tay chèo tay chống
Khi vắng khách, đò đứng yên, lay động
Bóng thời gian lấp lánh nhấp nhô
Tôi ngả lưng, sóng nước đôi bờ
Đò lác lác, cắm sào đứng đợi
Tôi là người lái đò
Từ mờ sáng đã có người réo gọi
Đến tối om vẫn có kẻ kêu đò
Ông lái đò ơi, xin chờ tôi với
Ông lái đò ơi, nán lại giùm cho
Cây sào xoáy nước mũi đò
Quay quanh cho khách trên bờ đứng trông
Khi đi đưa khách qua sông
Khi về đưa khách chờ mong đi về
Tôi là người lái đò
Quanh năm vui sống với dòng sông
Rời bến chưa qua, khách ngóng trông
Cấp bến đứng chờ, đưa khách lại
Đôi bờ đưa khách lại qua sông
Ra tới giữa dòng nghe khách gọi
Chờ giùm tôi với có được không
Tôi xoáy cây sào, se đáy nước
Đò đẩy xa đưa khách đẹp lòng
Tôi là người lái đò
Những ngày phiên chợ khách càng đông
Lễ hội, hàng hàng khách đứng trông
Xuôi ngược con đò đưa khách mãi
Đò đưa bến đợi khách sang sông
Bù lại những khi thừa khách đến
Cắm sào ngòi ngắm chiếc đò không
Rồi lại những khi con nước lớn
Con đò lặn lội nước mênh mông
Đời tôi một kiếp lái đò
Bên thôn làng nhỏ, bến đò bên sông
Người đi người đến một dòng
Lênh đênh bến nước sang sông qua đò
Một sông hai bến hai bờ
Đò không đưa khách con đò qua sông
Lại thì một chiếc đò không
Qua thì cũng chiếc đò không đưa người
Nước ơi, in dấu nụ cười
Sông ơi, in bóng bao người qua sông
Người đi, còn có chờ mong
Người về, còn nhớ dòng sông qua đò
Đò ơi, còn đó không đò !!!

Ta đi trên nước non mình

Tháng 03 - 2004.

Ta đi trên mọi con đường
Ta đi khắp nẻo quê hương
Ta đi khắp lòng đất nước
Đường lên miền ngược
Đường về miền xuôi
Lên trường qua mây lưng đèo
Cao nguyên, miền ngược cheo leo núi đồi
Xuôi về tận cuối miền xuôi
Dọc theo bờ biển mặn mòi phù sa
Dọc ngang lên xuống lại qua
Để thăm đất nước hương hoa ba miền
Ta đi khắp nẻo tình quê
Ta về khắp lòng phố thị
Lên cao nguyên, núi rừng hùng vĩ
Ghé thượng du, heo hút buôn làng
Ghé trung du, tiếng hát còn vang
Về Hà Nội, ngàn năm văn vật
Gió bay lật phất
Gọi bóng Cổ Loa
Hồn thiêng sông núi chưa nhòa
Xa xa hương khói đền thờ Hùng Vương
Thăng Long dấu ấn còn vương
Hà Nội ba sáu phố phường dấu yêu
Ta đi các tỉnh địa đầu phương Bắc
Nhìn về dấu mốc, ghi Ai Nam Quan
Nghe tiếng kêu sử tích chưa tàn
Mù khói lửa trải dài thời đại
Đường đi quan ải
Nhớ nước non nhà
Hồn vi vu, tiếng gọi của ông cha
Đau da diết đã ngàn năm gìn giữ !
Đường về bến Ngự
Ghé chợ Đông Ba
Lá me đưa đây la đà
Vương vương nhớ bóng chiều tà Cố Đô
Sông Gianh, mấy trăm năm, xương máu phơi khô
Bến Hải, mắt rung rung, lệ nhòa tình tự
Đường trường xa, ta còn đi nữa chứ
Đáp Qui Nhơn, vắng vắng tiếng Đồ Bàn
Xuyên vào Phan Rí, Phan Rang
Rêu mờ khép kín Tháp Chăm hồn bay
Miền Trung sỏi đá khô cày

Thùy dương cát trắng có hay nổi niềm
Đường dài chưa hết
Mấy nẻo chưa quên
Đi về thành phố Sài Gòn
Ba trăm năm cũ vẫn còn khắc ghi
Sài Gòn già biệt ra đi
Và bao năm nữa, bờ mi khép hờ
Sài Gòn, còn đó mộng mơ
Bạch Đằng gợn sóng bên bờ thành đô
Miền Nam ta đó nên thơ
Bước đi từng bước cuối bờ Cà Mau
Xanh xanh bát ngát một màu
Miền Nam ơi hỡi, dạt dào mến thương
Ta đi trên khắp nẻo đường
Ta về trên khắp phố phường dấu yêu
Đi qua mấy nẻo cầu kiều
Đi về mấy nhịp nâng niu dân tình
Ta đi trên nước non mình
Ta về lưu lại bóng hình quê hương
Ta đi một nhớ hai thương
Ta về ta nhớ vẫn vương muôn đời
Tình quê, xin gửi nụ cười
Hồn quê, xin gửi con người Việt Nam.

Mẹ Việt Nam, Muôn Đời !

*Thơ Nhạc * Tháng 03 - 2004.*

Mẹ Việt Nam
Năm ngàn năm tổ quốc oai hùng
Năm ngàn năm lịch sử huy hoàng
Đề muôn đời là núi là sông
Mẹ Việt Nam
Năm ngàn năm từ thuở Vua Hùng
Năm ngàn năm dòng giống Tiên Rồng
Đề muôn đời là nước là non
Mẹ Việt Nam
Năm ngàn năm từ thuở khơi dòng
Năm ngàn năm tay bế tay bồng
Đề muôn đời là cháu là con
Mẹ Việt Nam máu đỏ da vàng
Mẹ Việt Nam sau trước một lòng
Và muôn đời gìn giữ sắt son
Mẹ Việt Nam mái tóc buông dài
Như chiều dài tổ quốc quê hương
Mẹ Việt Nam ánh mắt sâu mờ

Như bên bờ muôn vạn tình thương
Mẹ Việt Nam chân cứng tay mềm
Như dịu dàng muôn sắc thiên hương
Cao tiếng nói Việt Nam
Cho quê hương còn sống
Cao tiếng hát Việt Nam
Cho quê hương rạng ngời
Cao tiếng nói Việt Nam
Cho quê hương bừng sáng
Cao tiếng hát Việt Nam
Cho quê hương muôn đời
Mẹ Việt Nam
Mẹ Việt Nam
Muôn đời.

Một Ngày Như Mọi Ngày !

Tháng 03 - 2004.

Muôn chim hót, reo bình minh thức dậy
Tiếng hòa vang lớn nhỏ thật nhịp nhàng
Như một hí trường hòa tấu âm vang
Trôi khúc nhạc, hân hoan chào ngày mới
Cảnh vật lộ dần, im lìm chờ đợi
Sau một đêm, giấc ngủ chắc bình an
Vùng đông dần ảnh hiện bóng thiều quang
Mặt trời cũng nhô dần, khoe nắng sớm
Đèn thành phố còn mập mờ nhiều ngọn
Đường vắng tanh, lạnh lạnh tiếng hàng rong
Tiếng bé cất cao bánh mì nóng giòn
Tiếng động cơ xa gần cùng vang dậy
Người dân quê, đã ra đồng, nương, rẫy
Người công nhân, vui công xưởng một ngày
Người nhân viên với cặp giấy trong tay
Em học trò thêm một trang sách mới
Bầy bướm vờn bay vườn cà vườn cải
Giọt sương khuya còn vương lá vương cành
Lúa mộng vàng đơm nét ngọc tinh anh
Đường phố thị dập dìu người qua lại
Rồi một ngày, lại một ngày, mãi mãi
Bóng thời gian gõ nhịp thoáng trôi qua
Và hoàng hôn nán đợi bóng chiều tà
Đêm sắp ngủ để ngày mai lại mới
Cái gì đi sẽ đi, cái gì tới sẽ tới
Dòng chuyển sinh chưa từng đợi hay chờ

Đi giữa đời như trong mộng trong mơ
Nếu biết sống là một ngày trọn vẹn
Ngày mai nữa, và ngày mai ước hẹn
Cây đã trồng, hoa lá sẽ đơm bông
Nhân thế hòa vang, lòng hãy dặn lòng
Xây sức sống, xây trần gian thêm đẹp.

Tôi Là người Tài Xế Xe Đò

Tháng 03 - 2004.

Tôi là người tài xế xe đò
Chở người đi trên khắp nẻo quê hương
Đưa người về khắp châu thành đất nước
Những người già, xin mời lên phía trước
Những người trẻ, chịu khó ở phía sau
Người dễ tánh nói tôi là kẻ biết điều
Người khó tánh nặng nhẹ, bác tài thiệt lộn xộn
Tôi là người tài xế xe đò
Người thì bảo sao mà chạy quá chậm
Người thì la sao lại chạy quá nhanh
Tôi cố giữ tay, tốc độ xa hành
Chứ nào phải cố tình nhanh với chậm
Có những lần đi, cơ hồ thật thâm
Khách đã nhiều mà hành lý lại nặng cân
Đường trường xa, xe nặng nhọc bội phần
Sức bình sinh, vẫn lù lù lao tới
Tôi là người tài xế xe đò
Trên lộ trình, có những người đứng đợi
Ai lại không có lúc ngật đáng thương
Tôi ngừng xe cho ké một đoạn đường
Chứ đâu phải mang lòng gian với lận
Đường dài vương vấn
Bến cuối còn xa
Qua dốc qua đèo còn cao vời vợi
Tôi rống hết ga, ráng lết ráng bò
Như cụ già mang gánh nặng lại ồm ồm
Gánh vẫn oằn vai, phì phào thở dốc
Tôi là người tài xế xe đò
Đường chúi xuống, tôi hạ số, giảm ga, giảm tốc
Ghi chiếc xe, giữ tay lái an toàn
Xe vẫn lao mình vun vút boong boong
Như cơ hội xả hơi, tôi bồi sinh lực
Trời nắng gắt, xe mệt như, đuối sức
Khi trời mưa, đường trơn trượt, hãm phanh
Đêm còn dài, khách cứ ngủ an lành

Tôi chong mắt, rọi đèn pha, lao tới
Tôi là người tài xế xe đò
Đến đi từng bên khách đừng lo
Muốn xuống dọc đường, tôi tốp cho
Xin vẫy bàn tay chào tiễn khách
Rồ ga, ngon trơn chạy ro ro
Tôi là tài xế xe đò
Đi cho tới bến về cho tới bờ
Đường xa in dấu bụi mờ
Đi cho khách đến về chờ khách đi
Thời gian còn đó khắc ghi
Không gian còn đó, ai đi xe đò
Đời tôi, tài xế xe đò !!!

Từ Ly Ngày Tàn

*Thơ Nhạc * Tháng 03 - 2004.*

Ngày tàn treo đỉnh hoàng hôn
Bóng chiều buông xuống sóng cồn xa đưa
Biển khơi trùng điệp sao vừa
Mây bay thấp thoáng lưa thưa chân trời
Ngày tàn gọi bóng chiều rơi
Tà dương chưa ngủ trên đồi mênh mông
Đỏ hoe dụi mắt ráng hồng
Ngày chưa muốn tắt đã lòng bóng đêm
Mân mê tựa cửa khung thềm
Chim muông về tổ vén rèm ấm êm
Ngày tàn gọi bóng sao đêm
Ngàn sao lấp lánh buông rèm về dinh
Lá hoa e ấp thu mình
Cỏ cây nghiêng bóng lung linh chiều về
Ngày tàn nhẹ gót lê thê
Nghe hồn vương vấn câu thề đầu non
Đường xưa rêu phủ lối mòn
Nghe trong gió thoảng có còn gì không
Ngày tàn nhẹ bước ven sông
Dòng sông mấy khúc nước lòng trôi đi
Thời gian ghi khắc được gì
Không gian đã khép từ ly ngày tàn.

Những Đứa Em Tôi

*Thơ Nhạc * Tháng 03 - 2004.*

Những đứa em tôi, còn nhỏ trên quê hương mình

Cuộc đời gian khó, quê nghèo bao ải chưa qua
Tuổi trẻ thơ ngây, không đủ chất liệu mặn mà
Nhiều điều phủ lấp, ta về ta tắm ao ta
Những đứa em tôi, cắp sách đi học nhà trường
Áo quần ba mảnh, dép giày xóc xếch mà thương
Củ sắn, khoai lang, cùng nhau chia chác dọc đường
Nghèo mà san sẻ, chia cùng ăn đủ tựa nương
Những đứa em tôi, quanh quẩn chơi giỡn trong làng
Còn thơ đâu biết, quê nghèo lam lũ lắm than
Ngày tháng trôi đi, em ơi tuổi ngọc tuổi vàng
Ai người hiểu thấu, em nghèo không tiếng kêu vang
Ôi nếp sống lam than
Trên quê hương ta đó
Ôi tuổi bé em ngoan
Trên thôn xóm khắp làng
Sinh ra đời đã khó
Khi còn bé em mang
Trên quê nghèo đâu có
Em, tuổi ngọc tuổi vàng
Những đứa em tôi, cuộc sống trên quê hương nghèo
Làng trên xóm dưới, bao giờ sung sướng hỡi em
Tôi bước chân đi, thương lấy em tôi phận nghèo
Tôi làm gì đó, bán nghèo đi, hết cho em
Tôi bước chân đi, hình bóng mang theo mái nhà
Em tôi còn đó, mai một với đời người ta
Dù có ra sao, tôi biết em tôi thật thà
Ngày mai vẽ lối, mở đường em bước đi qua
Em sẽ lớn lên, từng bước đi vào trường đời
Giấy rách giữ lề, trong đời mới khó nghe em
Em sẽ lớn lên, từng bước đi cùng mọi người
Uống nước nhớ nguồn, trong đời mới khó nghe em !

Chấm một điểm son, Em Tôi Bất Diệt !

Tháng 03 - 2004.

Tôi nghe rồi em
Từ thuở xa xưa
Em đã trở về bên mái nhà nho nhỏ
Tôi ra đi, nhưng em còn ở đó
Bóng thời gian sẽ chờ đón tôi về
Tôi ra đi trên dòng nước lê thê
Nhìn dòng sông thấy đôi bờ sinh tử
Nước chảy, vương hình lữ thứ
Nước trôi, bóng dáng hợp tan
Nước reo, điệp khúc tao đàn
Mà dòng sông vẫn im lìm không nói

Tôi nghe rồi em
Bên kia bờ, tiếng gọi
Tôi ra đi biết đến bao giờ
Tôi sẽ đi cùng tận bên bờ
Đường vạn lý vẽ dấu chân còn mất
Trôi nổi muôn phương trở về qui nhất
Nhất có nghĩa là chỉ một mà thôi
Viên đá mím cười đã nhận ra tôi
Bờ cát trắng giữ gìn hình bóng cũ
Hình bóng năm xưa, vẫn còn nguyên, trụ vững
Nhận ra rồi, em vẫn tinh anh
Tôi ra đi, đếm nhịp bước tử sinh
Em của tôi vẫn bóng hình nguyên vẹn
Cát bụi nào bay bên dòng sông trẹm
Hình bóng nào, ai vẽ nét phù vân
Dấu vết nào, ai điểm vết chưa lần
Em vẫn tồn sinh, từng phút giây, đâu mất
Tôi vẫn còn đây
Không cần chi còn mất
Không cần nói em nghe
Dừng sinh động là ta dừng tất cả
Bóng dáng em
Hương hồn tượng đá
Hiện hữu vô cùng
Tôi khép chữ vô chung
Leo lên đời vô thi
Thi chung chỉ là tiếng gọi của thời gian
Tôi vỗ bàn tay, một tiếng nổ vang
Vỡ tất cả bụi mờ huyền tượng
Vô là không tướng
Hữu sao chẳng còn
Chấm một điểm son
Em tôi bất diệt
Em tôi còn đó
Tôi lại ra đi.

Tôi Còn Đứng Đó Với Tôi

*Nhân đọc câu “Tôi còn để lại gì không” của thi sĩ Vũ Hoàng Chương,
Cảm tác * Tháng 03 - 2004.*

“Tôi còn để lại gì không”
Tôi không thật có, có không còn gì
Bụi mờ cuốn hút đường đi
Gió lay nhẹ nhẹ có chi bóng hình
Lững lờ ánh ngọc lung linh

Đèn khuya chợt tắt, giật mình buồn trông
Tôi nghe tiếng gọi dòng sông
Nước trôi mặc nước, dòng sông mặc dòng
Tôi nghe biển gọi mênh mông
Sóng reo mặc sóng, triều dâng mặc triều
Tôi nghe tiếng gọi tịch liêu
Núi nghiêng mặc núi, rừng xiêu mặc rừng
Thời gian gõ nhịp dừng đứng
Không gian lồng lộng vô chùng trông không
Vắng nghe có tiếng chuông đồng
Tiếng bay đâu mất chuông đồng còn đây
Đàn kêu không tiếng không dây
Có nghe một tiếng không dây tơ đàn
Có nghe một tiếng nổ vang
Mới nghe nổ đó, tiếng vang đâu rồi
Lang thang từ kiếp luân hồi
Mà không thật có luân hồi cuu mang
Vẽ lên lối dọc đường ngang
Lối dọc biến mất, lối ngang không về
Tử sinh sinh tử lý hề
À ơi sinh tử, lý hề à ơi
Tôi buông tiếng nói không lời
Đã không thì hỏi có lời mà chi
Bước đi chẳng để lại gì
Bước về không dấu bước đi không cùng
Nực cười hai tiếng thử chung
Cắt ra một khoảng, thử chung mất rồi
Tôi còn đứng đó với tôi !!!
